

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

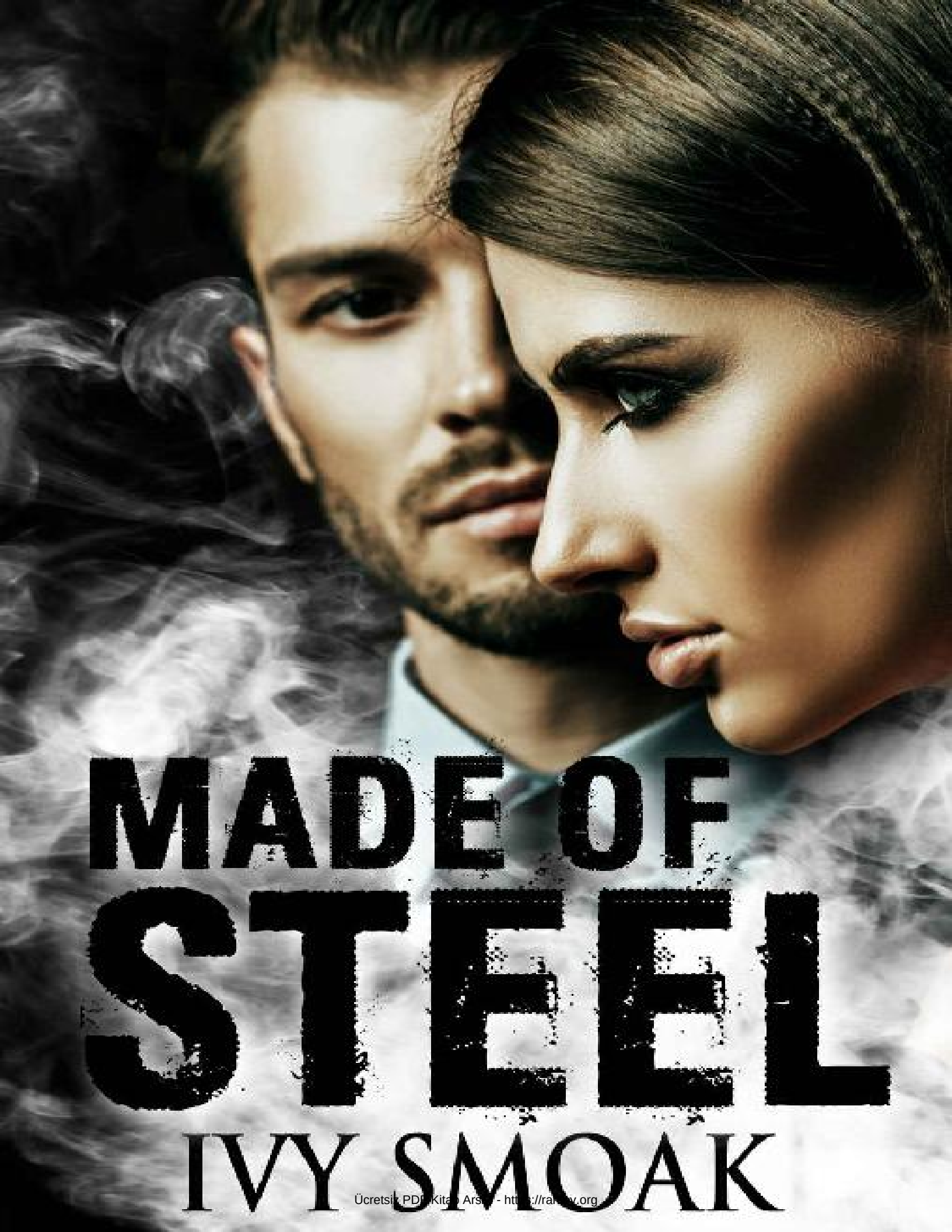
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MADE OF STEEL

IVY SMOAK

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Çelikten yapılmıştır

Çelikten Yapılmış Serisi Kitap 1

MADE OF STEEL

Ivy Smoak tarafından

Telif hakkı 2017 Ivy Smoak'a aittir.

Her hakkı saklıdır

Ivy Smoak'ın bültenine abone olun ve ÜCRETSİZ bir kısa öykü edinin,
ayrıca yeni yayınlarından ilk siz haberdar olun!

Ryan'a. Çünkü...aşk.

İÇİNDEKİLER

Başlık

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Alevlerde Şekillenen - Bölüm 1

Alevlerde Şekillenen - Bölüm 2

Alevlerde Şekillenen - Bölüm 3

Alevlerde Şekillenen - Bölüm 4

Ivy'den Bir Not

Devamını oku

Ücretsiz Kısa Hikaye

ARC Ekibi

Ayrıca Ivy Smoak tarafından

Telif hakkı

Bölüm 1

8 Yaşında

Çocuk bakıcım Julie'nin gelmesinin üzerinden on beş dakika geçmişti bile. Annem ve babam neden hâlâ buradaydı? Bu gece Miles'ı görebilmek için çok sıkı bir programa uymam gerekiyordu. Onu düşünmek bile kalbimin hızla çarpmasına neden oluyordu.

"Pizza her an gelebilir," dedi annem onuncu kez. "Tezgahın üzerinde para var. Buzdolabında da meyve suyu ve gazlı içecekler var."

"Anladım, Bayan Brooks," dedi Julie gülümseyerek.

Annem, babamla baş başa vakit geçirdikleri her seferinde uzun uzun konuşurdu. Julie ise beni milyon kere izlemişti zaten. Bütün bunları biliyordu. Ayrıca, bakıcıya ihtiyaç duyacak yaşta değildim. İçimden bir ah çektim ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Babam başını çevirdi ve benim kaşlarımı çatmış olduğumu gördü.

Bana doğru yürürken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ne oldu Summer? O somurtkan yüzü gülümsemeye çevirmelisin."

Bunu her söylediğinde istemsizce gülümsüyordum. "Bakıcıya ihtiyacım yok baba. Kendime bakabilirim." Ona kaşlarımı çatarak baksaydım daha ikna edici olurdu. "Neredeyse iki koca el boyundayım." Son derece geçerli olan noktayı kanıtlamak için sekiz parmağımı kaldırdım.

Saçlarımı karıştırdı. "Bunu biliyorum. Ama annenin nasıl endişelendiğini de biliyorsun. Ayrıca," önümde diz çöktü, "henüz iki el boyunda değilsin. Daha birkaç yılın var."

"Yukarı doğru yuvarlıyorum."

Güldü.

"Filminiz 6:30'da değil mi? Geç kalacaksınız. Gerçekten gitmelisiniz."
Annemi ve babamı çok severdim ama samalıyorlardı. ıkmaaz sokağımızda
hiçbir kötü Şey olmamıştı. Muhtemelen dünyanın en güvenli yeri ydi.

"Peki neden bizden kurtulmak için bu kadar isteklisiniz? Bunun Miles'in
evine gizlice gitmekle bir ilgisi olamaz, değil mi?"

Gözlerim kocaman oldu.

Bu da onun gülümsemesini daha da genişletti. "Sorun değil. Sadece
annene söyleme," dedi göz kırparak. "Haklısın, yatma saatinden sonra
yıldızlar daha parlak görünüyor. Bu bizim kk sırrımız olsun."

"Hazır mısın tatlım?" diye seslendi annem kapıdan.

"Eve geldiğimizde saat 11'e kadar yatağında olduğundan emin ol," diye
fısıldadı babam, bana sarılıp alnımdan öperken.

Bu bir sorun olmazdı. Miles ıkmaaz sokağın en tepesinde yaşadığı için,
ağaç evinden araba yolumu ve n verendamı kolayca görebilirdi. Annem ve
babam eve geldiğinde hâlâ dışarıda olsam bile, arabalarının geldiğini
görebilir ve tam zamanında geri dnebilirdim. Çok hızlı koşarsam, annem
ve babam uyuduğundan emin olmak için beni kontrol etmeye gelmeden
nce yatağıma girebilirdim. Ve ben uzman bir sahte horlayıcıydım. Babama
masum bir gülümseme verdim.

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi gülümsedi. "Git ve annene veda
et."

Kapıya doğru koştum. "Gle gle anne," dedim ve ona hızlıca sarıldım.

"Kendine dikkat et."

Masum bir Şekilde omuz silktim. Ama uslu durmayı planlamıyordum.
Julie'yi son derece sinir edip erkenden yatağa gönderilmeyi planlıyordum.
Bu ocuk bakıcılığı işini tamamen planlamıştım. Her seferinde aynıydı.

Babam saçlarımı bir kez daha karıştırdı, sonra ikisi birlikte n kapıdan
ktılar.

Sonunda. Kapıyı arkalarından kapattım. Birinci aşama tamamlandı.
"Hey, ufaklık," dedi Julie ben arkamı döndüğümde.
Onun bana öyle demesinden nefret ediyordum. Artık çocuk değildim.
İkinci aşamaya geçme zamanı gelmişti.

"Ve bunları da bana aldı," dedi Julie ve yeni Converse ayakkabılarını
görebilmem için ayağını masanın altından uzattı. "Harika değil mi?"

"Hımm." Ama aslında değillerdi. Sadece diğer ayakkabılar gibi
görünüyorlardı. Babamın bana aldığı tavşanlı terliklerim çok daha
harikaydı. Masanın altındaki tüylü terliklerime göz attım. Ayaklarım yere
değmediği için tavşanların kulakları hafifçe öne doğru sarkıyordu, bu da
terlikleri daha da sevimli gösteriyordu.

"Jacob gerçekten de gelmiş geçmiş en iyi erkek arkadaş. Çok şanslıyım.
Mezuniyet balosu için biletlerimizi aldık bile, daha ay sonuna kadar bile
zaman yok. Elbiseme uygun bir kravat aldı. Fotoğrafları size göstermek için
sabırsızlanıyorum."

"Elbisenizin rengi ne?"

"Bu gerçekten çok koyu bir mor."

"Ne renk ayakkabı aldın?"

"Gümüşten yapılmışlar. Gerçekten çok güzeller. Kayışlarında küçük
taşlar var."

"Sana bir çiçek buketi alacak mı?"

"Bence de."

"Onu seviyor musun?"

Güldü. "Ne? Bilmiyorum. Henüz bu konuyu gerçekten konuşmadık."

"Gerçekten mi? Ne zamandır birlikte çıkıyorsunuz?"

"Sadece birkaç hafta." Pizzasından kocaman bir ısırık aldı. Düşünüyor gibiydi.

"Peki, birini sevip sevmediğini anlamak genellikle ne kadar sürer?" Bilerek onu kıskırtmaya çalışıyordum ama bu, cevabı merak etmediğim anlamına gelmiyordu.

Ağızındaki pizza lokmasını hızla yuttu ve bana sert bir bakış attı. "En az birkaç hafta daha uzun sürecek."

Hmm. Bunun doğru olduğundan emin değildim. Miles Young'a onu ilk gördüğüm anda aşık olmuştum. Ailem iki yıl önce buraya taşınmıştı. Miles'ı ilk gördüğümde kask takmadan bisiklet sürüyordu. Sadece düşüncesi bile heyecan vericiydi. Onunla konuşmadan önce bile ona aşık olmuştum. "Peki ya ilk görüşte aşk?"

"Bu sadece masallarda olur, Summer. Jacob ve benim aramdaki şey gerçek."

"Peki bunu nereden biliyorsunuz?"

"Bunu hissedebiliyorum."

"Evleniyor musunuz?"

"Henüz 17 yaşındayım. Tabii ki evlenmiyorum."

"O halde muhtemelen aşk değildir."

"Summer Brooks, aşk hakkında ne biliyorsun ki?"

Her şeyi. Omuzlarımı silktim. "Bir sürü Disney filmi izledim. Sanırım hepsini."

"Bu gerçek hayat. Bir filmde değiliz."

"Külkedisi'ni, Güzel ve Çirkin'i veya Küçük Deniz Kızı'nı sevmediğini mi söylüyorsun?"

"Çocukken onları severdim."

"Yetişkin olmak hiç de eğlenceli değilmiş gibi geliyor."

Gülerek, "İnan bana, çok eğlenceli," dedi.

"Peki, Jacob sana en azından çok görkemli bir şekilde çıkma teklifi etti mi?"

"Aslında ben ona çıkma teklifi ettim."

"Bu gerçekten aptalca."

"Yaz!"

"Evet,  yle Julie! İşlerin böyle yürümemesi gerekiyordu. Seni sevdiğini fark etmeli ve sonra da sonsuza dek onunla birlikte olmanı istemeliydi. Şimdiye kadar evlenme teklif etmeliydi."

"Hayat artık böyle işlemiyor. Karanlık  ağlarda yaşamıyoruz. Kadınlar artık güçlü ve bağımsızlar."

"Daha 17 yaşındasın. Nereden bileceksin?"

Bana doğru kaşını kaldırdı.

İşte o zaman onu tam istediğim yerde yakaladığımı anladım. Sadece bana kızdığında kaşını kaldırırđı.

"Tabakları topla evlat. Annen senin kitap okuduğunu söylemişti. Biraz okumak ister misin?"

"Kesinlikle. Bu, büyük bir masal kitabı."

İçini çekti ve ba ını salladı. "Zaten ders çalışmam gerekiyor. Sen de odanda okuyup sonra yatağa gitsen nasıl olur?"

Mutfak duvarındaki saate baktım. Saat neredeyse 8'di. Zamanlama bundan daha mükemmel olamazdı.

2. aşama tamamlandı.

Bölüm 2

Koridorda sessizce yürüdüm ve köşeden oturma odasına baktım. Julie televizyonun önünde uyuyordu. Notları sehpanın üzerine dağılmıştı ve kanepede horluyordu. 3. aşama kesinlikle tamamlanmıştı. Heyecanımı bastırmaya çalışarak odama koştum. Tavşan terliklerimi tekrar giyerken pencereyi itip açtım. Bir an için onları değiştirmeyi düşündüm. Tavşan terlikleri çocuklar içindi. Julie'nin akşam yemeğinde sürekli bahsettiği yeni Converse'lerini düşündüm. Miles'ın beni sofistike biri sanmasını istiyordum. Benden iki yaş büyüktü. Belki o da Converse'leri seviyordu. Dudaklarımı ısırdım. Ama tavşanları seviyordum. Şu an giydiğim terliklerden daha iyi bir ayakkabı yoktu. Başka bir şey düşünmeden pencereden dışarı çıktım.

Etrafın güvenli olduğundan emin olmak için evime son bir kez baktıktan sonra çimenlerin üzerinden koştum. Miles'ın arka bahçesinin kapısını açtım ve olabildiğince sessizce kapattım. Ağaç evinde ışık çoktan yanıyordu. Sallanan merdivene tırmandım ve başımın üzerindeki tahtalara iki kez vurdum.

"Gizli şifre mi?" diye sordu Miles karşı taraftan.

Şifre her ay farklıydı. Her zaman o aya ait gökyüzünde kolayca görülebilen bir takımyıldızdı. Bunları ezberlemem uzun zamanımı almıştı. Ama bu yöntemi, birkaç yıl önce hep kullandığı "erkekler yönetir, kızlar salya akıtır" şifresine tercih ediyordum. Yan komşusu olduğumda, benden nefret ettiğinden oldukça emindim. Ama onu ikna etmeyi başarmıştım. Şimdi en iyi arkadaşız.

"Lyra," dedim. En küçük ve görülmesi en zor takımyıldızları seçme alışkanlığı vardı. Tesadüfen ben de en çok onları seviyordum. Bana nerede saklandıklarını göstermek için işaret etmesi gerekenleri.

"Erişim engellendi. Bugün 1 Eylül, yaz. Yeni ay, yeni gizli parola."

Güldüm. "O zaman Yay burcuymuş." En sevdiğim burçlardan biriydi. Gökyüzünde bir oka benziyordu ve bana aşk tanrısının okunu hatırlatıyordu. İki yıldır Miles'a isabet etmesini bekliyordum.

Tahta başımın üstüne kalktı. Ağaç eve tırmandım ve o da arkamdan tahta kapıyı kapattı.

"Güzel terlikler, Summer."

Ona gülümsedim. Evet, eskiden benden nefret ederdi. Evet, artık arkadaşlık. Ama Miles'ın fark etmediği şey, ona umutsuzca aşık olmamdı. Onu her düşündüğümde kalbim hızla çarpıyordu. Onu her gördüğümde bir anlığına nutkum tutuluyordu. Ağzının kenarından gülümsemesini seviyordum. Ve yıldızlardan bahsederken kahverengi gözlerinin parlamasını. Benim için ilk görüşte aşktı. Okuduğum tüm peri masalları gibiydi. Julie'nin söylediklerine rağmen, gerçektir. Şimdi sadece onun da beni sevdiğini anlamasını beklemem gerekiyordu. Bir gün olacaktı. Aklımda hiçbir şüphe yoktu. O ok ona doğru geliyordu.

"Neye bakıyorsun öyle?" Dağınık kahverengi saçlarını alnından çekti.

"Hiçbir şey." Garip bir şekilde güldüm ve terliklerime baktım. Tavşan terlikleri her zaman iyi bir seçimdi. Bunu biliyordum. "Futbol antrenmanı nasıldı?"

"Harika." Ağaç evin ortasındaki battaniyenin üzerine uzandı ve ellerini başının altına koydu. "Yarınki ilk maçta forvet olacağım."

"Bu harika." Bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyordum ama onun bunu istediğini biliyordum ve bu yüzden ben de onun kadar mutluydum. Yanına battaniyenin üzerine uzandım ve yıldızlara baktım.

Miles'ın ağaç evinin en güzel yanı buydu. Çatısı yoktu. Gökyüzü açık olduğu her gece, odamdan gizlice çıkıp ağaç evinde onunla buluşurdum. Hiçbir zaman belirli bir planımız olmadı. Her şey kendiliğinden gelişti.

"Yarın okuldan sonra maçıma geleceksin, değil mi?" diye sordu, sessizliği bozarak.

Maçlarında yanımda olmamı istiyor. Yıldızlara doğru gülümsedim. "Elbette. Eve geldiklerinde anne babamdan izin isteyeceğim."

"Julie'nin arabasını gördüğümü sandım. Bu gece onu çok mu kızdırdın?"

"Sonsuza dek değil. Sadece uyuyana kadar."

Güldü.

Bu ses içimi altüst etti.

"Maçtan sonra annem ve babam seni eve bırakabilirler. Kazanırsak muhtemelen bir yerde akşam yemeği yeriz."

Bu bir randevu değildi. Ama teknik olarak beni akşam yemeğine davet etmişti. Belki de benim dile getirilmeyen duygularıma karşılık vermişti. Julie'nin yeni erkek arkadaşı hakkında söylediklerini düşündüm. Onu dışarıya davet etmişti. Tam olarak peri masallarındaki gibi değildi. Ama kesinlikle mutlu görünüyordu.

Miles doğrulurken, "Sana bir şey aldım," dedi.

O da bana hediye mi aldı?

Cebinden bir şey çıkardı ve sonra ellerini arkasına koydu. "Marketin jetonlu otomatından aldım. Beğeneceğini düşündüm." İki elini de yumruk yaparak önüne uzattı. "Ama hangi elde olduğunu tahmin etmelisin."

Yani aslında bana hediye almamıştı. Muhtemelen kendine bir şey almaya çalışmış ama başaramamıştı. Ama paketi açarken beni düşünmüştü. Bu da bir şey ifade ediyordu.

Gözlerinin içine baktım. Onu anlamak her zaman çok zordu.

Yüzünde bir gülümseme belirdi, sanki yanlış seçim yapacağımı zaten biliyordu.

Sol eline bir tokat attım. Elini açtı. Avuç içi bomboştu.

"Şanslısın ki arkadaşız." Diğer elini açıp bana küçük bir cisim fırlattı.

Onu yakaladım ve elimi açtım. Üzerinde ok işareti olan küçük bir anahtarlıktı. Yay burcu. "Bayıldım."

"Tahmin etmiştim." Sözlerime hiç aldırış etmeden tekrar uzandı. "Bu gece görebiliyor musun?"

"Neyi görüyorsun?" Bana ne kadar çok sevdiğini mi? Gözlerim ok şeklindeki anahtarlığa kilitlenmişti. Mükemmel bir hediyeydi.

"Yay burcu." Yıldızları işaret etti.

Tekrar uzandım ve işaret parmağının üzerinden gökyüzündeki oka baktım. Takımyıldız olabildiğince parlaktı. Başımı salladım.

Sanki cevabımı duyamasa da biliyordu. Elini aramızdaki battaniyeye bıraktı. Düşünmeden elimi onun eline uzattım.

Ve sonra nefesimi tuttum. Bir saniyeliğine. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi. İki saniyeliğine. Az önce ne yaptım ben? Üç saniyeliğine. Kaza mıydı demeliyim? Dört saniyeliğine. Bir daha asla benimle konuşmayacak. Beş saniyeliğine.

Parmakları benimkileri daha sıkı kavradı.

Yavaşça nefesimi verdim. Miles Young elimi tutuyordu. Sanki rüya görüyordum, çünkü yıllardır tam olarak bu anı hayal ediyordum. Miles Young elimi tutuyor!

İkimiz de tek kelime etmedik. Sadece gökyüzündeki yıldızlara baktık.

Teşekkür ederim, Sagitta.

"Yaz?"

"Evet?"

"Bunu severim."

Yutkundum. "Ben de." Hayatım tamamlanmıştı. Düğünü şimdiden hayal edebiliyordum. Babam beni nikah masasına götürecekti. Miles, nedimelerimin elbiseleriyle uyumlu mavi bir kravat takacaktı. Hayatımın en güzel günü olacaktı. Tabii ki bu hariç. Bununla yarışmak kesinlikle zor olurdu.

"Belki bunu daha sık yapabiliriz?" dedi Miles.

Başımı salladım.

Elimi sıktı, göremese de başımı salladığımı duydu. Miles beni benden çok daha kolay okuyabiliyordu. Belki de son iki yıldır ona aşık olduğumu biliyordu. Sonunda o okun isabet etmesine sevindim.

O gerçekten mükemmeldi, çünkü bana asla gökyüzündeki en küçük yıldızlardan biriymişim gibi hissettirmedi. İşte bu yüzden gerçek aşk olduğunu anladım. Sagitta'ya baktım. Birdenbire gökyüzü kırmızı ve maviye döndü.

Miles doğrulurken eli elimden düştü. "Bu ne?" Ağaç evin penceresinden dışarı baktı. "Yaz..."

Sesi tuhaf geliyordu. Ben de doğrulup pencereden dışarı baktım.

Bir polis arabası vardı. Polis memuru kapıma doğru yürüdü ve çaldı. Neden kapımı çalıyordu? Julie neden eliyle ağzını kapatıyordu? Neden onu teselli etmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu?

Zihnim olan biteni idrak edemedi ayaklarım hareket etmeye başladı.

"Yaz!" diye seslendi Miles arkamdan, ben de derme çatma merdivenden inip evime doğru koşmaya başladım.

Bahçeye açılan kapıdan geçince, daha hızlı koşabilmek için tavşan terliklerimi çıkardım.

Julie bana döndü. Polis memuru da bana döndü. Ve sonra donakaldım. Çünkü bana doğru yürümeye başladı. Julie'ye bir şey söylemek için orada değildi. Bana bir şey söylemek için oradaydı.

Polis memuru önümde çömeldi ve ben bir saniye nefesimi tuttum.

"Anne babanız bir kaza geçirdi."

İki saniyeliğine.

"Onları hemen hastaneye götürdük."

Üç saniye boyunca.

"Çok üzgünüm, Summer."

Dört saniye boyunca.

"Başaramadılar."

Bütün dünyanın birdenbire değiştiğini anlamam beş saniye sürdü.
Hayatımın artık eksik olduğunu anlamam beş saniye sürdü. Her şeyin
bozulduğunu anlamam beş saniye sürdü.

Bölüm 3

Yaz,

Büyükannenin yakında bir ara ziyarete gelebileceğini söylediğini biliyorum. Futbol takımımız play-off'lara kaldı. Bir sonraki maçımıza gelebilersen harika olurdu. Uzun bir yolculuk olduğunu biliyorum ama sen benim uğurlu tılsımımsın.

Umarım iyisinizdir. Yeni okulunuz nasıl? Annemi Colorado'ya taşınmaya ikna etmeye çalışıyorum. Bu fikre pek sıcak bakmıyor. Bana tüm önemli noktaları anlatın, belki onu ikna edebilirim.

-Miles

Sevgili Miles,

Maçınıza gelmeyi çok isterdim. Ama büyükannem o kadar uzak mesafeye araba sürmeye hazır değil. Görünüşe göre benim sürekli dırdırım onu da Julie'yi her zaman rahatsız ettiği kadar rahatsız ediyor. Yine de beni düşündüğünüz için teşekkür ederim.

Annen doğru düşünüyor. Colorado'ya gelmek istemezsin. Burası çok yalnız. Yeni bir okula başladım ve herkes bana açıklayamayacağım bir şekilde bakıyor. Sanki buraya ait değilmişim gibi. Ya da belki de sadece eve dönmek istediğim içindir.

Seni özledim,

-Yaz

Yaz,

Colorado'ya gelmek istiyorum. Sen oradasın. Önemli olan bu. Annemi ikna etmeye çalışacağım. Ama yalnız hissetmemelisin. Ben yanıdayım. Ve eminim yeni okulunda birçok arkadaş edineceksin.

Futbol takımım finale kaldı! Hala inanamıyorum. Sezonum bitince ziyarete geleceğim.

Seni daha çok özlüyorum.

-Miles

Miles,

Tebrikler! Eminim tüm sezon boyunca harika bir performans sergilediniz. Finallerde başarılar dilerim, gerçi buna ihtiyacınız olmayacağını biliyorum.

Heykeltıraş bu gece gökyüzünde. Gördün mü? Sanırım bu senin yeni gizli şifren.

Seni çok özlüyorum.

-Yaz

Bölüm 4

9 Yaşında

Ön basamaklardan aşağı koşarken veranda kapısı arkamdan gürültüyle kapandı.

"Yaz!" diye seslendi büyükannem. "Sana o kapıyı sertçe kapatmaman gerektiğini kaç kere söyledim!"

Miles'ın arabası tam da bizim garaj yoluna girmişti. Kapıyı sertçe kapatmanın tam zamanıydı. Taşındığımdan beri birbirimizi ilk kez görüyorduk. Ailesini veya büyükannemi bizi ayıran dört saatlik mesafeyi kat etmeye ikna etmek neredeyse imkansız olmuştu. Annesi hafta sonu Santa Fe'deki birkaç arkadaşını ziyaret edecekti ve büyükannemin evi de yol üzerindeydi. Annesini onunla gitmek yerine buraya gelmesine nasıl ikna ettiğini asla bilemeyeceğim. Ama tüm yaz boyunca bunu dört gözle beklemiştim.

Miles arabadan iner inmez, ona sıkıca sarıldım.

Çimenlerin üzerine düşerken ikimiz de güldük.

"Yaz!" diye seslendi büyükannem verandadan. "Çimlerden çık!"

Sevdiğim çocuğa gülümsedim. "Kıyafetlerime çim lekesi bulaştığında nefret ediyor."

Güldü.

Tanrım, onun kahkahalarını çok özledim.

"Eğer kıyafetlerini kirletemiyorsan yaşamının ne anlamı var?"

Gülümsedim. Hiç kimse beni Miles Young kadar iyi anlamamıştı. Büyükannemin bağırmayı bırakması için ayağa kalktım.

Miles'ın annesi arabadan inerken "Merhaba, Summer," dedi.

"Merhaba, Bayan Young."

Beni kucakladı. "Seni görmek ne güzel canım. İyi görünüyorsun."

İnsanlar bana bunu çok sık söylerdi. İyi göründüğümü. Başlarda tam olarak ne anlama geldiğinden emin değildim. Ama bunu çok defa duyduktan sonra çözdüm. Özellikle Bayan Young'ın şu anki yüz ifadesiyle birleştiğinde, bunu söylerken düşündüklerinin sadece yarısını söylüyorlardı. Hem hüznü hem de umutlu bir ifadeydi bu. Demek istediği şeydu:

"Yaşanan her şeye rağmen iyi görünüyorsun."

Bunun doğru olup olmadığından emin değildim. Bazı günler odamda yalnız kaldığımda ağlamamak çok zordu. Hatırlamak istiyordum ama aynı zamanda unutmak da istiyordum. Ama nedense, insanlar bunu söylediğinde, doğru olmasını istiyordum. Canım acıdığına bile gülümsemekte ustalaşmışım. Hayal kurmakta kusursuz hale gelmişim.

"Teşekkürler, Bayan Young."

Bana nazıkçe gülümsedi ve sonra büyükannemle konuşmak için ön verandaya doğru yürüdü.

"Sıra sende," diye fısıldadı Miles kulağıma, sonra da arka bahçeye doğru koşmaya başladı.

Bana onu takip etmemi söylemesine gerek yoktu. O çocuğu dünyanın sonuna kadar takip ederdim. Büyükannem yavaşlamam için bağırmasına rağmen hızla peşinden koştum.

Yatak odamın penceresini açıp çatıya çıktım. Bugün mükemmeldi. Miles ile bütün günü dışarıda koşuşturarak geçirmiştik. O olmadan hiçbir şey aynı değildi. Ama şimdi o burada olduğuna göre, kendimi yeniden eski halimde hissediyordum. Kimsenin yapamadığı kadar beni güldürüyordu. Bir şekilde

beni üzmeden eskiden nasıl olduğunu hatırlatıyordu. Gerçekten de, beni yeniden bütün hissettiriyordu.

Başka bir pencerenin açılma sesini duydum. Kendi kendime gülümsedim. Miles'la bu konuda hiç konuşmamıştık. Her zaman doğru zamanda buluşma konusunda çok başarılıydık.

Yanımda uzandı ve elini benimkine geçirdi.

Bir yıl önce, hayatımın en mutlu anıydı. Bugün de aynı duyguları paylaşıyordum. Evet, sürekli birbirimize mektup yazıyorduk. Ama hiçbir zaman gerçekten romantik değildi. Bir an için gözlerimi kapattım. Duygularının değişmediğini bilmek güzeldi. Miles Young hayatımdaki tek değişmez şeydi.

"Buraya sık sık gelir misiniz?" diye sordu.

"Gökyüzü açık olduğu her gece." Gözlerimi açtım ve yıldızlara baktım. "Hâlâ ağaç evine çıkıyor musun?"

"Eminim ki, bütün geceler senin gibi."

Bu beni gülümsetti. Ne zaman canım acısa, yıldızlara bakmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu, çünkü onun da yıldızlara baktığını biliyordum. Eve yakın hissetmenin tek yolu buydu.

"Mutlu musun?" Sesi daha kısıktı, sanki cevabımı duymaktan korkuyordu.

Uzun zamandır kimse bana bunu sormamıştı. Mutlu muydum? "Onları özlüyorum. Her gün özlüyorum." En çok acı veren şey ise hissettiğim suçluluk duygusuydu. O gece, anne babamın gitmesini o kadar çok istemiştim ki. Onlara onları sevdiğimi bile söylememiştim. Ama bunu Miles'a asla söylemezdim. Onu görmeye gitmek için bu kadar istekli olduğum için kendini suçlardı. Bu benim kendi yükümdü. Ama yine de beni çok üzüyordu. Geri dönmek için her şeyi yapardım. Anne babamın gülümsemelerini bir kez daha görmek için her şeyi yapardım.

Elimi sıktı.

"Ama evet, sanırım mutluyum." Gözlerimden akmak üzere olan gözyaşlarımı silmeye çalıştım. "Büyükanne mi çok seviyorum. Bana çok kızıyor ama bence bunun sebebi ona annemi çok hatırlatmam, biliyor musun? O da annemi özlüyor. Onun için zor olduğunu biliyorum." Bir an sessiz kaldım. "Ve sen varsın." Başımı ona doğru çevirdim. O zaten yıldızlara değil, bana bakıyordu.

"Evet, beni ikna ettin." Dudaklarının kenarından hafifçe gülümsedi.

Yüzündeki o ifadeyi daha önce hiç görmemiştim. Birçok yönden farklıydı. Daha uzundu. Mümkünse daha yakışıklıydı. Ama şu anki yüz ifadesi en büyük farktı. Eminim ki ona her zaman verdiğim bakış buydu. "Farklı görünüyorsun," diye fısıldadım.

Güldü. "Sen de farklı görünüyorsun, Summer."

"İyi bir farklılık mı?"

Başını salladı ve hafifçe bana doğru eğik bıraktı. "Çok iyi bir farklılık."

Başımı ona doğru eğdim, dudakları dudaklarıma değene kadar. Tamamen hareketsiz kaldık. Elini tutmaktan daha iyiydi. Daha önce yaşadığım her şeyden daha iyiydi.

Dudaklarımız ayrıldığında gülümsedi.

Ve gülümsediğimi biliyorum. Bir daha gülümsemeyi bırakacağımı da sanmıyorum. O benim ilk aşkımdı. İlk öpücüğüm. Benim dayanağımdı.

Yaz,

Büyükanne'nizin vefatına çok üzüldüm. Nasılsınız? Cenaze törenine katılamadığım için üzgünüm.

Yay takımıyıldızı şu an gerçekten çok parlak. Hala yıldızlara bakıyor musun? Bana seni hatırlatıyor. Ne zaman yukarı baksam, o kadar uzakta görünmüyorsun.

Şimdi ne olacak? Nereye gideceksiniz?

-Miles

Miles,

Bazen etrafımdakilerden çok yıldızlara baktığımı hissediyorum. Bana verdiğin Yay burcu anahtarlığını hâlâ saklıyorum. O da bana seni hatırlatıyor.

Yine taşınıyorum. Koruyucu bir ailede kalacağım. İyi insanlara benziyorlar.

-Yaz

Bölüm 5

11 Yaşında

Yaz,

Mutlu Noeller! Burada yaklaşık 30 cm kar var. Biliyorum, yeni taşındınız. Colorado'da da kar yağıyor mu?

Son koruyucu ailenizle ne oldu? Onların kalacağını düşünmüştüm. Sizin için umutluydum.

-Miles

Miles,

Yeni yılınız kutlu olsun! Yeni yıl kararlarınız var mı? Benim bu yılki kararım, yeni koruyucu ailemin beni istemesini sağlamak. Belki bu daha iyi olur. Bir şeyler başardığımı hissediyorum. Yani, başardığımı biliyorum. Daha önceki ailem, benim yerime yanımda olan diğer kızı evlat edindi. Sosyal hizmet görevlisi çok fazla kitap okuduğumu söylüyor. Ama ben okumayı seviyorum. Yine de, belki de sebebi budur diye, biraz daha az okumaya çalışacağım.

Evet, burada kar yağıyor. En azından benim bulunduğum yerde. Ama Noel'de kar yağmadı. Yağsa bile Noel gibi hissettirir miydi emin değilim. Evden ayrıldığımdan beri hiçbir Noel aynı hissettirmedi.

-Yaz

Bölüm 6

12 Yaşında

Yaz,

Son mesajında kan vardı. Burun kanaması olmadığını biliyorum. Aptal değilim. Bu ikinci kez oluyor. Neler olduğunu anlat. Sana yardım edeyim. Otobüse binip orada olacağım. Sadece gelmemi söyle.

-Miles

Miles,

İyiyim. Sanırım yüksek rakımdan dolayı burnum kanıyor. Gelmenize gerek yok. Gerçekten iyiyim. Benim için endişelenmenize gerek yok. Kendime bakabilirim. Hatırladığınız kadar küçük değilim. Yemin ederim en az 30 cm daha uzadım.

-Yaz

Yaz,

Sana hiç inanmıyorum. Ama gelmemi istemiyorsan gelmem. Ancak yakında beni durduramayacaksın. Annem ve babam ehliyet sınavını geçtikten sonra bana araba alacaklarını söylediler.

Bu arada, liseye başladım! Birkaç yıl sonra başlayacağınız için ne kadar heyecanlı olduğunuzu biliyorum. Ama pek bir fark yok. Hala okul. Ama

okulun birinci takımına girdim. Bunu başaran az sayıdaki birinci sınıf öğrencisinden biriyim.

Yukarı bakın. Henüz Eylül ayı olmasa da, Yay burcu oldukça parlak.
-Miles

Miles,

Endişelenecek bir şey yok, söz veriyorum. Julie'nin bana inandığı kadar çılgın mı gerçekten? Okulun okul olduğunu anlıyorum. Ama lise de lise işte. Ne dersiniz deyin, yine de gitmek için sabırsızlanıyorum.

-Yaz

Bölüm 7

13 Yaşında

Miles,

Doğum günün kutlu olsun! Son zamanlarda senden haber alamadım. Futbol ve okul işleriyle çok meşgul olduğunu biliyorum, bu yüzden sık sık yazamamanı anlıyorum.

Sanırım şu anda ehliyet kursuna gidiyorsun. Bana ziyarete geleceğine söz vermiştin sanırım.

Seni özledim,

-Yaz

Miles,

Aylardır yazmıyorsun. İyi misin? Yıldızlara baktığımda bile çok uzakta gibisin.

-Yaz

Miles,

Haklıydınız. Kendime bakamıyorum. Bakabileceğimi sanıyordum ve yanılmışım. Lütfen bana yardım edin. Lütfen beni yalnız bırakmayın.

-Yaz

Miles,

Durum giderek kötüleşiyor ve ne yapacağımı bilmiyorum. Neredesin?
Haklıydın. Her zaman haklısın.

-Yaz

Bölüm 8

14 Yaşında

Miles,

Yalan söyledim, duymak istediğin bu mu? Sadece endişelenmeni istemedim. Ama sana yalan söylediğim için özür dilerim. Asla burun kanaması değildi. Beni incitiyor. Ne yapacağımı bilmiyorum.

-Yaz

Miles,

Ne yanlış yaptığımı anlamıyorum. Ama ne olduysa, özür dilerim. Çok, çok özür dilerim. Lütfen bana nasıl düzelteceğimi söyleyin. Geriye kalan tek varlığım sensin Miles. Her şeyim sensin. Sensiz nasıl devam edeceğim?

Üzgünüm,

-Yaz

Bölüm 9

18 Yaşında
Cumartesi

Kahve dükkanının penceresinden karşıdaki yüksek binaya baktım. Birkaç dakika içinde yeni hayatıma adım atacaktım. Hayatım boyunca on beş yeni okula başlamıştım. Buna benden daha alışkın kimse yoktu. Ama burada olmak istemiyordum. Hayatımda ilk kez kendi seçimlerimi yapmak istiyordum. Sadece eve gitmek istiyordum. On yıldır sevdiğim tek yere geri dönmemiştim.

"Sadie?"

Bu şehir bana göre değildi. Buraya geleli on dakikadan az olmuştu ve en az o kadar da birine çarpmıştım. Havada bir heyecan vardı ama bu bana pek ulaşmadı. Aksine, midem düğüm düğüm olmuştu. Kusacak gibiydim.

"Sadie," dedi Bay Crawford tekrar.

Gözlerimi kırıştırdım ve binaya bakmaya devam ettim. Beni dinlemediğimi sandı, ama dinliyordum. Sadece o isme cevap vermek istemiyordum. Ben Summer Brooks'um. Kaybolduğumu hissedebiliyordum. Kaybolmak istemiyordum. Bunu asla istememiştim.

"Sadie." Bay Crawford masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu.

Hemen elimi kucağıma çektim ve ona dik dik baktım. Sakın bana dokunmaya kalkma. Elimle yumruk yaptım.

Gözleri yumuşadı. Bana acıdı. Geçtiğimiz hafta boyunca o bakışı yeterince görmüştüm, ne anlama geldiğini biliyordum. Ve bu beni öfkeliyordu. Onun acımasına ihtiyacım yoktu.

"Özür dilerim. Sizi korkutmak istemedim," dedi. "Gazeteleri okuyorsunuz, değil mi? Yeni isminize daha iyi yanıt vermeyi öğrenmeniz gerekecek."

Başımı salladım ve önümdeki klasöre baktım. Yeni hayatım önümdeki sayfalara yazılmıştı. Bu kapıdan çıktığım anda, karşılaştığım herkese yalan söylemek zorunda kalacaktım. Ama bir bakıma buna da alışmıştım. Hatırlayabildiğimden beri ev hayatım hakkında yalan söylüyordum. Nedense bu sefer farklı olacağına dair aptalca bir umudum vardı. Yalan söylemekten bıkmıştım. Genel olarak yorgundum.

"Sadie?"

Ona baktım.

Bu sefer gülümsedi. "Güzel. İşte yeni kimliğiniz." Küçük plastik parçayı bana uzattı. "Muhtemelen check-in sırasında ihtiyacınız olacak. Yeni kimliğinizi ezberlediniz mi?"

"Bunu gerçekten de kalabalık bir kafede tartışmalı mıyız?"

"New York'a hoş geldin, Sadie. Kimse ne konuştuğumuzu umursamıyor." Etrafımızdaki insanları işaret etti.

Hepsi tamamen telefonlarına ve bilgisayarlarına odaklanmış, bencil görünüyordu. Ne için endişelendiğimi bilmiyordum. Gerçekten yardıma ihtiyacım olduğunda kimse sorunlarımla ilgilenmemişti. Şimdi de kimse ilgilenmeyecekti. Görünmezdim.

"Yeni kimliğinizi ezberlediniz mi?" diye tekrar sordu.

Her şeyini ezberlemiştim. Defalarca okumuştum. "Evet, ezberledim." Kimliğimi aldım ve fotoğrafa baktım. Saçlarım kızıl yerine kahverengiydi. Gözlerim mavi yerine kahverengiydi. Kendimi zar zor tanıdım. Tam da istedikleri buydu. Kayboluyorum.

"Valizlerinizden birinde numaramın yazılı olduğu bir kart var. Geçmişinizden birini görürseniz veya şüpheli bir şey fark ederseniz, hemen

beni arayın. Eğer biri sizi tanırrsa, hem kendinizi hem de onları tehlikeye atarsınız. Bu yüzden arayın, sizi hemen başka bir yere yerleştirelim."

Başımı salladım. Bunların hepsini daha önce duymuştum. "Ama burada olmam gerektiğinden emin misin? Bir sürü okula baktım. Hatta Dartmouth'a bile kabul edildim ve gerçekten umuyordum..."

"İşte bu yüzden oraya gidemezsin. Arkadaşların senin girdiğini biliyordu. Seni bulmak kolay olurdu. Burada ortama karışmak senin için kolay olurdu. İnsanlar New York'a yeni bir başlangıç yapmak için geliyor. Bu senin şansın, Sadie."

Ne arkadaşları? Okulda görünmezdim. Neredeyse hiç kimse benimle konuşmamıştı bile. "Yeniden başlamıyorum. Saklanıyorum."

"Yapabileceğimizin en iyisi buydu. Burada güvende olacaksınız."

Pencereden tekrar o devasa binaya baktım. New York'ta bir gökdelende olmak istemiyordum. Herkesin adımı bildiği şirin bir kasabada olmak istiyordum. İçimden bir ah çektim. Sorun buydu. Kimse adımı bilemezdi. Ama eğer haklıysa ve gerçekten güvende olabilirsem, buna değerdi. Yıllardır kendimi güvende hissetmemiştim. "Tamam."

"Sadie, her şeye yanlışı bakıyorsun. Yeni hayatını kucaklamalısın. Biliyorum, geçen hafta zor geçti." Yüzümdeki ifadeyi görünce durdu.

Çünkü zor olan son hafta değildi. Zor olan son beş yıldır. Kimse bana yardım etmedi. Kimse benim tarafımda değildi.

"Yeni bir başlangıç size iyi gelecektir."

"Eski hayatımı tamamen unutmamı mı istiyorsunuz? Sanmıyorum..."

"Tam olarak yapmanız gereken şey bu. Kendi güvenliğiniz için buradasınız. Bunu tehlikeye atacak herhangi bir şey sizi de tehlikeye sokar."

"Yani, karşılaştığım herkese yalan mı söylemeliyim? Bir daha asla gerçek ilişkiler kuramayacak mıyım? Bu, zaten yaşadığım hayattan nasıl

daha iyi olabilir ki?" Asla özgür olamayacaktım. Bunun farklı olması gerekiyordu.

"Sen zeki bir kızsın. Bunun gerçek olduğuna kendini ikna et." Önümdeki klasöre dokundu. "Senden ortama uyum sağlamanı istiyoruz, ama bu ilişkiler kuramayacağın anlamına gelmiyor. Sadece bu ilişkileri Sadie Davis'in etrafında kuralısın. Summer Brooks'un etrafında değil."

Ona hafifçe gülümsedim.

"Kendini burada bulma fırsatın var. Bunu yaparken de ortama uyum sağlamayı unutma." Önümdeki dosyayı kaptı ve evrak çantasına koydu. "Valizlerin yeni kıyafetlerle dolu. Ama morluklar geçene kadar boynunu kapalı tutmaya çalış. İnsanların soru sormasını ve istenmeyen dikkat çekmesini istemezsin."

Elimi boynumun yanına koydum. Bunu söylemesine gerek yoktu. Şehirde bugün hava 32 derece olmasına rağmen zaten kapüşonlu bir sweatshirt giyiyordum. Kimsenin bana soru sorması için bir sebep olmamasına alışmıştım.

"Ve başka bir şeye ihtiyacınız olursa, paranızı yeni adınıza açılmış bir banka hesabına aktardık. Bununla ilgili tüm bilgiler de valizlerinizde mevcut. Parayla birlikte..."

"Teşekkürler," dedim sözünü keserek. Devletten yardım almaktan zaten yeterince suçluluk duyuyordum. Tasarruf hesabımda sadece yüz dolar kadar param olduğunu söylemesine gerek yoktu. Bu para, ihtiyacım olan okul kitapları için bile yetmezdi. Yapacağım ilk şeylerden biri iş bulmak olacaktı.

"Gitmeden önce bana vermeniz gereken başka bir şey var mı? Yeni kimliğinizin gizliliğini tehlikeye atacak herhangi bir şey?"

Cebimde sakladığım ok şeklindeki anahtarlığı düşündüm. Bana ait olan her şeyi çoktan vermiştim. Eski hayatıma dair tüm anılarımı. Bu tek şeye ihtiyacım vardı. Nedense, bana veren çocuk hiçbir şey ifade etmese de, bu

hala benim için çok değerliydi. Bana evimi hatırlatıyordu. Bana tasasız günlerimi hatırlatıyordu. Bana kaybettiğim her şeyi hatırlatıyordu. "Hayır, başka hiçbir şey yok."

Başını salladı. "Kefalet duruşması gerçekleşir gerçekleşmez sizinle iletişime geçeceğim. Ancak güvenilir kaynaklardan aldığım bilgilere göre Roberts uzun süre parmaklıklar ardında kalacak."

Tanrım, bunun doğru olmasını umuyordum. "Duruşmanın ne zaman olacağını biliyor musunuz?"

"Gün gün ilerleyeceğiz. Önce kefalet duruşmasını atlatmamız gerek." Saatine baktı. "Kayıt işlemleri yaklaşık otuz dakika sonra bitecek. Sizi yalnız bırakmalıyım."

Başımı salladım ve dokunmadığım kahve fincanına bakmaya devam ettim. Kahveyi hiç sevmezdim. Şimdi sevmem mi gerekiyordu?

"Pekala, iyi şanslar Sadie. Bana ulaşman gerekirse numaram sende var. Giriş işlemlerine geç kalma."

"Doğru. Dikkat çekmek istemiyorum."

"Aynen öyle." Ayağa kalkınca tereddüt etti. "Ve gülümsemeyi unutma, Sadie. Bu iyi bir şey olacak, söz veriyorum. Her şey yolunda giderse, beni bir daha asla görmeyeceksin."

"Yardımlarınız için çok teşekkür ederim, Bay Crawford."

Başını salladı ve kahve dükkanının kapısından dışarı çıktı.

Her şey yolunda giderse, bir daha asla Summer Brooks olmayacaktım. Bu ona iyi gelmiş olabilir. Ama bana hiç iyi gelmedi.

Bölüm 10

Cumartesi

Yurt binamın önündeki kaldırıma çıktım. Etrafımda bir sürü insan olmasına rağmen kendimi yalnız hissediyordum. Artık kimse benim kim olduğumu gerçekten bilemeyecekti. Ama belki de bu en iyisiydi. Belki de Summer Brooks'un ortadan kaybolması gerekiyordu. Ondan geriye ne kalmıştı ki zaten? Acı mı? Yaralar mı?

Yine biri özür dilemeden bana çarptı. Bavullarımı yanıma daha da yaklaştırdım. Üniversite için kesinlikle başka herhangi bir yeri seçerdim. Ama anne babam öldüğünden beri hayatımla ilgili tek bir karar bile verememiştim. Her şey gibi, buraya gitmeye zorlanmışım. Yine de daha kötü olabilirdi. Bay Crawford, uyum sağladığım sürece istediğim her şeyi yapabileceğimi, istediğim kişi olabileceğimi söylemişti. Ve ben farklı olmak istiyordum. Cesur ve güçlü olmak istiyordum.

"Hey, yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu parlak sarı bir gömlek giyen bir adam.

Başımı salladım ve sapları elimde daha da sıkıca kavradım. İçinde ne olduğunu bilmesem de, sahip olduğum her şey bu valizlerin içindeydi. Cesur değildim. Güçlü değildim.

Gömleğini işaret etti. "Taşınmaya yardım ediyorum. İsterseniz onu alabilirim..."

"Yardıma ihtiyacım yok."

Omuz silkti. "Nasıl isterseniz öyle yapın. B yurdunda mısınız?" Önümdeki yüksek binayı işaret etti.

Başımı salladım.

"Kayıt işlemleri birinci kattaki ortak salonda. Ana kapılardan geçip sola dönün. Bu akşam meydanda yeni öğrencilere hoş geldin partisi var. Mutlaka gelin, çok eğlenceli olacak." Başka birine yardım etmek için ayrıldı.

Yavaşça nefesimi verdim. Beni soymaya çalışmıyordu. Sadece nazik davranıyordu. Etraftaki insanlara bir kez daha göz gezdirdim. Burada kimse beni tanımıyordu. Bu bir gerçektir. Yoksa başka bir yere gönderilirdim. Bu yeni bir başlangıçtı. Bunu başarabilirim.

On yıl içinde iyimserliğimi kaybetmemiştim. Bunun benden ilk silinecek şeylerden biri olacağını düşünmüştüm. Ama olmadı. Hala umut ediyordum. Hala hayal kuruyordum. Kaybettiğim şey özgüvenimdi. Sesim. Bir zamanlar olduğum kişinin sadece bir kabuğuydum. Görülmemeyi, istenmeyen dikkatleri üzerime çekmemeyi umarak gölgelerde saklanıyordum. Bir şekilde görünmez olmuştum.

Ortama uyum sağlamam gerektiği, görünmez olmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Bu şekilde yaşamaman hiçbir nedeni yoktu. Artık Summer Brooks değildim. Aynaya baktığımda kendimi zar zor tanıyordum. Bu benim yeni başlangıcımdı. İstedığım kişi olabilirdim. Bunu gerçekten yapabilirim.

Yeni hayatıma doğru ilk adımı attım. Ve ön kapılara doğru yürürken beş saniye nefesimi tuttum. Nedense, ne zaman gergin olsam nefesimi tutardım. Ve nefesimi verdiğimde, iyi mi yoksa kötü mü bir şey olacağını anlardım. Beş saniye içinde anlardım. Giriş işlemleri için sıranın başına geldiğimde nefesimi verdim.

Katlanır masanın arkasında oturan kız, kocaman bir gülümsemeyle, "Doğu Üniversitesi'ne hoş geldiniz," dedi. "Sadece giriş yapmanız gerekiyor, gerisini hallederiz. Adınız nedir?"

Bu iyi bir şey olacaktı. Gülümsedim. "Sadie Davis." Bunu sesli söylemek tuhaf geliyordu.

"Tamam, Sadie." Panoya göz attı. "1216 numaralı odadasın. Çift kişilik bir oda. Eminim oda arkadaşınla zaten internetten sohbet ediyorsundur."

Hayır, öyle dememiştim. Ama bunu söylemek yerine başımı salladım. Buraya geleceğimi öğrendiğimden beri sadece iki gün geçmişti.

"Kimliğinizi bir an için görebilir miyim?"

Ona şu anki halimin fotoğrafını uzattım. Tanımadığım o kişiyi. Birdenbire ben olan bu garip kişiyi.

"Mükemmel. Şuraya imza atın." Kimliğimi geri verdi ve not defterini bana doğru itti.

Kalemi kaldırdım ve olabildiğince hızlı bir şekilde imzamı attım. İmzam garip görünüyordu. Pratik yapmam gerekecekti.

"İşte oda anahtarınız ve binaya giriş için bir kumanda. İçeri girmek için binanın dışındaki tarayıcının önünde kumandayı sallamanız yeterli. Ve arkanızdan kimsenin içeri girmesine izin vermemeye çalışın. Bu, kampüsümüzdeki en önemli güvenlik önlemi."

"Anladım." Bu talimatları kesinlikle uygulardım.

"Tamam, her şey hazır. Bu akşam kampüsün meydanında yeni öğrencilere hoş geldin partisi var. Bildiğim kadarıyla bir komedyen de olacak ve sanırım bir film de gösterilecek. Çok eğlenceli olmalı. Mutlaka uğrayıp sınıf arkadaşlarınızla tanışın."

Başımı salladım. Bu gece herkes meydandaki partiye gidiyorsa, ben de gidecektim. Bu, ortama uyum sağlamanın ilk kuralıydı: Herkesin yaptığını yap. Gülen yüzlü kıza veda edip asansörlere doğru yöneldim.

Kapıların önünde bir grup kız toplanmış, bir şeylere gülüyorlardı. Birçok kişinin birbirini zaten tanıdığını düşündüm. Eyalet içi okullar her zaman daha ucuzdu. Summer Brooks bu kızlara selam vermezdi. Nerede yaşadığı hakkında soru sormalarını istemezdi. Sürekli sahip olduğu rastgele morluklar hakkında soru sormalarını istemezdi. Ama ben artık Summer

Brooks değildim. Yine de ortama uyum sağlamam gerekiyordu. Eski alışkanlıklarıma sadık kalarak, asansöre binerken başımı öne eğdim.

Az önce karşılaştıkları yakışıklı bir adam hakkında sohbet ediyorlardı. Flört etmek aklımdan bile geçmiyordu. Herkes bundan mı bahsedecekti? Ya burada kimseyle ortak bir nokta yoksa? Katıma ulaştığımda asansörden indim. Kapılar tekrar kapanır kapanmaz kızların kahkahaları kesildi.

Koridorda birkaç kişi vardı. Bavullarımı koridorda sürüklerken bu yabancılara gülümsemeye çalıştım. Bütün yıl yanımda yaşayacaklardı. Bari arkadaş canlısı olmaya çalışayım. Sonunda 1216 numaralı odayı buldum.

Bir an tereddüt ettim. Kapıyı çalmalı mıydım? Burada yaşadığım için garip olur muydu? Çok fazla düşünmemeye çalışarak anahtarımı kilide soktum ve kapıyı yavaşça açtım.

"Sen Sadie olmalısın!"

Odayı daha tam idrak edemedi, neşeli bir kız tam önümde belirdi. Asansördeki kızlara benziyordu. Kusursuzca pürüzsüz sarı saçları, kusursuzca düz dişleri, kusursuzca bronzlaşmış teni vardı. Ama bana gülümsüyordu. Onu anında sevdim. Özellikle de elinde bir kitap olduğu için.

"Merhaba." diye gülümsedim. "Aslında adınızı bilmiyorum..."

"Ben Kinsley," diye elini bana uzattı. "Ama arkadaşlarımdan çoğu bana Kins der. Ama kimi kandırıyorum ki, burada gerçekten kimseyi tanımıyorum. Yani, sen hariç. Arkadaşlarımdan çoğu şehir dışındaki okullara gitti. Bir an önce buradan uzaklaşmak için can atıyorlardı. Nedenini bilmiyorum ama burayı çok seviyorum."

Elini sıktım. "Ne okuyorsunuz?"

"Ah." Güldü. "Benimle dalga geçmeyin. Biraz memleket özlemi çekiyordum ve bu, gençliğimden beri en sevdiğim kitaplardan biri." Kitabı

havaya kaldırdı. Kitap, Gezgin Pantolonlu Kız Kardeşler'in yıpranmış bir kopyasıydı.

"Aslında bu benim en sevdiklerimden biri." Muhtemelen bir düzine kez okumuştum. Okumak, büyürken benim için bir kaçış yoluydu. Ve karakterlerle bağ kurabildiğimde, gerçek hayattan kaçmaktan çok mutlu oluyordum.

Gülümsemesi daha da genişledi. "Harika, değil mi? Aman Tanrım, Facebook'un olmadığını görünce tamamen tuhaf biri olacağını düşünmüştüm. Normal biri olduğuna çok sevindim."

Normal. Kendimi hiç normal olarak tanımlamazdım. Ama Sadie Davis normal olabilirdi. Ben de şu an normalim.

"Eşyalarımı zaten bu tarafa yerleştirdim," diyerek odanın tamamen döşenmiş tarafını işaret etti. "Ama mobilyaları istediğiniz gibi yeniden düzenleyebiliriz. Ben sadece eşyalarımı düzenlemeye çalışıyordum."

"Her şey harika görünüyor." Bavullarımdan birini boş yatağın üzerine, diğerini de yere koydum.

"Eşyalarınızı yerleştirmede yardım ister misiniz?"

"Hayır, sorun değil. Gerçekten, neredeyse hiçbir şey getirmedi. Yeni kıyafetler ve eşyalar almak için alışverişe çıkmam gerekecek. Yine de teklifin için teşekkürler." Bavullarımın içinde ne olduğunu henüz bilmediğim için onun bavullarımı karıştırmasını istemiyordum.

"New York şehrine hoş geldiniz." Gülümsedi. "Ünlü olduğumuz birçok şeyden biri de bu zaten. Belki bu hafta bir ara alışverişe gidebiliriz? Tanrım, Pazartesi günü derse başlamak için çok gerginim, sen de öyle değil misin? Programım inanılmaz derecede zor görünüyor."

"Benim de." Çok konuşmasını seviyordum. Bu, benim konuşmama gerek kalmadığı anlamına geliyordu. Plastik kaplı yatağa oturdum ve kapüşonlu kazağımı boynumun etrafına hafifçe çektim. Morluklar geçene

kadar onunla alışverişe gidemezdim. "Bu haftanın ilerleyen günlerinde alışverişe gitmek harika olurdu."

"Harika. Çok eğleneceğiz. Nerelisiniz?"

Wyoming'de küçük bir kasaba. Colorado'da Wyoming'den daha uzun süre yaşamıştım. Ama ne kadar zaman geçerse geçsin, Wyoming her zaman benim evim olacaktı çünkü en son orada ailemle yaşamıştım. Yeni kimliğimde yazanları düşündüm. "Kuzey Dakota."

Islık çaldı. "Uzun bir yol geldiniz. Orada bir şehirde mi yaşıyordunuz? Buraya gelmenizin sebebi bu muydu?"

"Aslında tam tersi. Ben her zaman bir şehirde yaşamak istemişimdir." Bavulumu açıp birkaç kıyafetimi çıkardım. Ona yalan söylemekten rahatsız oldum. Çok iyi biri gibi görünüyordu. Elimdeki kot şort ve askılı tişörtlü baktım. Mükemmel bedendeydiler. Bavulların kesinlikle gri ve bej tonlarında, ortama uyum sağlayacak berbat kıyafetlerle dolu olacağını düşünmüştüm. Ama kıyafetlerin çoğu aslında Kins'in giydiği kıyafete çok benziyordu. Muhtemelen beni sıradan nötr renkli kıyafetlerden bile daha iyi uyum sağlamamı sağlayacaklardı. Kampüsteki diğer tüm üniversite öğrencileri gibi görünecektim. Bay Crawford'un bunu gerçekleştirmek için ne kadar para harcadığını düşünmek bile istemiyordum.

"Başka bir yerde yaşamayı hayal bile edemiyorum," dedi Kins. "Burayı çok seveceksin."

Bu bir ilk olacak.

Bölüm 11

Cumartesi

"Sıcak değil mi? Sanki bin derece sıcak," dedi Kins, yeşil alana bir battaniye sererken.

Boynumu örtmek için kapüşonlu kazağımın kenarını hafifçe yukarı çektim. "Sürekli üşüyorum. Kuzey Dakota'ya özgü bir şey olsa gerek." diye garip bir şekilde güldüm. Kot şort giymiştim ama hâlâ bol bir kapüşonlu kazağım vardı.

"Sanırım öyle. Bir ara ziyaret etmek harika olurdu. Chicago'dan daha batıya hiç gitmedim. Orası nasıl bir yer?"

Kahretsin. "Şey, çorak araziler oldukça güzel ama onları onlarca kez gördüm." Kuzey Dakota hakkında bildiğim tek şey buydu. Hayatımda hiç oraya gitmemiştim. "Dürüst olmak gerekirse, görülecek pek bir şey yok." Konuyu değiştirmem gerekiyordu. "Peki, buralarda mı büyüdün?"

"Queens'te yaşıyorum. Ev yapımı yemekleri özlediğinizde, benimle birlikte anne babamı ziyarete gelebilirsiniz."

"Teşekkür ederim, bunu isterim." En son ne zaman ev yapımı yemek yediğimi bile hatırlayamıyordum.

"Metroyla sadece otuz dakika uzaklıkta. Kampüste yaşamama izin verdikleri için gerçekten çok şanslıyım. Neden sürekli arkana bakıyorsun?"

"Ne?" Ona doğru döndüm. "Özür dilerim, bir şey duyduğumu sandım." Yüzlerce yeni öğrencinin arasında kendimi güvende hissetmeliydim. Ama hissetmedim. Sanki biri beni izliyordu. Tüylerim diken diken oldu.

Güldü. "Ben de biraz tedirginim. İkimizin de burada başka kimseyi tanımaması biraz garip. Belki bunu değiştirmeliyiz. Bak," dedi ve omzuma

hafifçe dokundu.

Utanç duygumu gizlemeye çalıştım.

"O adamlar bizi iyice inceliyorlar."

Güldüm. Kocaman kapüşonlu kazağımla beni süzdüklerinden çok şüphe duydum. Muhtemelen ikisi de ona bakıyordu. İşaret ettiği yere bakmaya bile tenezzül etmedim.

Onları yanına çağırmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Battaniyemizde fazladan yer var. Çimlere oturmak üzereler. Ben sadece iyilik yapıyorum."

"Ama sen onları tanıımıyorsun bile."

"Aynen öyle. Onları tanııyorum. Ama tanımak istiyorum." Bana göz kırptı ve sonra güldü. "Yüzünü görmelisin. Bana karşı tam bir yabancı korkusu yaşıyorsun. Buraya ilk gecemiz. Yabancılarla konuşmamız gerekiyor. Bu tanışma etkinliğinin amacı bu zaten. Bu sabah yabancıydık. Ve şimdi burada kelimenin tam anlamıyla en iyi arkadaşımsın."

Buna itiraz edemezdim. Kinsley artık resmen tek arkadaşımdı. Geçmişimden kimseyle iletişime geçmeme bile izin verilmiyordu. Çevremimi biraz genişletmenin bir zararı olmazdı herhalde.

"Hey, size katılmamızda bir sakınca var mı?"

Başımı kaldırdığımda battaniyemizin yanında duran iki çok yakışıklı adam gördüm. Beklemediğim şey ise içlerinden birinin bana gülümsüyor olmasıydı.

"Sorun değil mi?" dedi, hâlâ doğrudan gözlerime bakarak. "Oturmak için havlu ya da başka bir şey getirmeyi düşünmedik." Omuzlarını silkti.

"Elbette bizimle oturabilirsin," dedi Kins. "Öyle değil mi?" Omzuma hafifçe vurdu.

Yine utancımı gizlemeye çalıştım. "Sorun değil. Kenara çekilebiliriz. Yeterince yer var." Battaniyenin en ucuna kadar kaydım ve Kins'in yanıma kaymasını bekledim.

Ama yerinden kımıldamadı. Bunun yerine onlara gülümsedi ve yanındaki iki noktaya da dokundu.

Ve şimdi Kins'in gülünç bir çapkın olduğunu biliyorum. Tek istediğim filmi izlemektir. Bana gülümseyen adam Kins ile benim arama oturduğunda gözlerimi ekrana dikmeye çalıştım. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ondan biraz uzaklaştım. Daha fazla eğilirsem muhtemelen çimenlere düşerdim. Ama aramızda daha fazla mesafe koymaya çalışmaktan kendimi alamıyordum. Gerçekten de bu birkaç saniye içinde oldu. Tamamen devrilmemek için elimi ıslak çimenlere tam zamanında koydum.

Yanımda oturan çocuk güldü. "Şey, gerçekten sorun değil mi? Söz veriyorum gecenizi mahvetmeye çalışmıyorum. Sadece battaniye getirmeyi unuttum."

Garip davrandığının farkındaydım. Sadece nasıl duracağımı bilmiyordum. "Sorun değil," dedim, ona hafifçe gülümsedim ve başımı tekrar ekrana çevirdim. Sadece fragmanlardı ama tüm deneyimden her zaman keyif almıştım. Hangi filmin oynayacağını bilmiyordum ama umarım iyi bir filmidir. Yeni hayatımın senaryosundan birkaç saatliğine de olsa uzaklaşabilmek güzel olurdu.

"Ben Eli." Bana elini uzattı.

Çimlerin arasından elimi kaldırdım ve elini sıktım. Aman Tanrım, elini tamamen ıslattım.

Gözleri, sanki daha fazla gülmeyi bastırmaya çalışıyormuş gibi parıldıyordu. Ben ondan daha da uzaklaşırken elini kot pantolonuna sildi. "Peki ya sen?"

"Yaz." Hemen öksürdüm. "Yaz, yılın en sevdiğim zamanı. Ve adım Sadie." Bana ne oluyor böyle? "Sadie," dedim tekrar. Ağzımdan çıkarken hâlâ garip geliyordu.

Gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Sadie. Ben de yaz mevsimini çok severim."

O bana herhangi bir soru sormadan önce, ben kendi sorumu sordum: "New York'lu musunuz?"

Güldü. "Hayır. Aslında ben Utah'ta çok küçük bir kasabadan geliyorum."

"Gerçekten mi? Nereye?" Utah'a hiç gitmemiştim. Ama sürekli okuduğum kitaplardaki karakterler sayesinde neredeyse her eyaleti gezmiş gibiydim. Sanki oradaymışım gibiydi. Betimlemeler bana evimi hatırlattı.

"Moab. Eminim adını hiç duymamışsınızdır."

Adını hiç duymamıştım. Ama Wyoming ve Colorado'dan ne kadar farklı olabilirdi ki? Her yerde dağlar hayal edebiliyordum. Neredeyse o berrak havayı koklayabiliyordum. "Hayır, fazla seyahat etmedim," diye yalan söyledim. "Buraya taşınana kadar Kuzey Dakota'dan bile hiç ayrılmamıştım."

"Kuzey Dakota mı? Demek sen de büyük şehre taşınmak için sabırsızlanıyordun, ha?"

"Evet. Sanırım aynı sebeplerden dolayı buraya geldik." Yutkundum. Onunla tamamen bir yalan üzerine bir bağ kuruyordum. Bu düşündüğümden daha zordu. Çok iyi bir adam gibi görünüyordu. Keşke benimkinden başka bir battaniyeye otursaydı. Yalanlarım onun zamanına değmezdi.

Gülümsedi. "Sanırım öyle."

Ekrana geri döndüm ama gözümün ucuyla ona bakmaya devam ettim. Kolları kıvrılmış düğmeli bir gömlek giymişti. Ön cebinden kulaklıkları sarkıyordu. Kirli sarı saçları ve nazik bir gülümsemesi vardı. Ve neredeyse

her zaman o gülümsemeyi takıyor gibiydi. Onda tehditkar hiçbir şey yoktu. Aslında klasik komşu çocuğu gibi görünüyordu. Ama o benim komşu çocuğum değildi. Dizlerimi göğsüme çektim ve bacaklarımı kucakladım.

Aklım Miles'a kaydığında nefret ediyordum. Onunla konuşmayalı beş yıl olmuştu. Yine de bazı şeyler bana onu hatırlatıyordu. En kötü yanı da buydu. O beni bu kadar açıkça unutmuşken benim onu hatırlamam.

"Ah, canın çok acımış olmalı." Eli, dizimdeki büyük morluğun olduğu yere hafifçe dokundu.

Bana dokunma. Ondan biraz uzaklaştım. Nedense, nazik dokunuşu, ilk başta oluşan morluğun kendisi kadar acıtıyordu.

Dizimdeki morluğu saklamayı hiç düşünmemiştim bile. Boynumdakiyle kıyaslandığında çok küçüktü. Ama normal bir insan için hiç de küçük sayılmazdı. Garip bir şekilde güldüm. "Çok sakarım. Önemli değil."

"Ne oldu?" Sesi endişeliydi.

"Gerçekten hiçbir şey olmadı. Sadece düştüm. Merdivenlerden yukarı. İnan ya da inanma, merdivenlerden aşağı düşmekten çok yukarı düşmek daha kolay." Ben ne saçmalıyorum böyle? Neyse ki film daha yeni başlamıştı. Cevap verme fırsatı bulamadan onu susturdum.

Film bir nefes alma fırsatı olmalıydı. Ama Disney logosunu görünce dudağımı ısırdım. Frozen. Yıllardır gösterimde olmasına rağmen hiç izlememişim. Çocukken Disney filmlerini izlemeyi bırakmışım. Ebeveynlerin hep ölmesinden nefret ediyordum. Kalplerinde bu kadar acı varken bu karakterler nasıl mutlu sona ulaşacaktı ki? Belki bu farklı olur.

Birkaç dakika süren mutlu görüntülerden sonra, anne ve babanın teknesinin suya batışını izledim. Nefes almakta zorlanıyordum. Gökyüzüne baktım. Yıldızları görmek bana her zaman güç verirdi. Her şeyin mümkün olduğunu hatırlatırlardı. Ama gökyüzünde tek bir yıldız bile göremedim. Şehir ışıkları çok parlaktı. Boğazım daralıyormuş gibi hissettim.

"Tuhaf, değil mi?" diye fısıldadı Eli. "Yıldızları görememek?"
Gözlerimi kırıştırdım, gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. "Gitmem gerekiyor."

"Özür dilerim, sessiz kalacağım. Ben de film izlerken insanların konuşmasından nefret ediyorum." Gülümsedi.

"Hayır, öyle değil." Sesim boğuk çıkıyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum." Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden ayağa kalktım ve diğer birinci sınıf öğrencileriyle dolu battaniyelerin arasından olabildiğince hızlı bir şekilde geçtim.

Ortama uyum sağlayamadığımı biliyordum. Yeterince normal olmadığını biliyordum. Disney filmlerindeki karakterlerin aksine, kötü şeyler olduktan sonra hayatım devam etmiyor gibiydi. Sanki zaman içinde donup kalmıştım. Acı çekiyordum. Ve bu şehirde nefes alamıyordum. Yıldızları göremiyorsam nasıl nefes alabilirdim ki?

Bölüm 12

Pazar

Su soğumaya başlayana kadar suyun altında durdum. Soğuduktan sonra bile birkaç dakika daha orada kaldım.

Kins'in dün gece onu yalnız bırakmamı büyük bir olay haline getirmemesine minnettardım. Görünüşe göre Eli'nin arkadaşı Patrick ile çok güzel vakit geçirmiş. Ve aklını meşgul edecek bir şey bulduğu için de sevindim. Bu sayede cevaplamayı bilmediğim sorular sormayı bıraktı.

Su benimde buz gibi olunca sonunda musluğu kapattım ve kendime bir havlu sardım. Yarın derslerimin ilk günüydü. Bunu sayamayacağım kadar çok kez yapmıştım. Ama midem hâlâ düğüm düğüm olmuştu. Genellikle kendimden bahsetmekten isteyerek kaçınırdım. Kendimden bahsetmemeye zorlanmak çok daha zor görünüyordu. Ya bir şey ağzımdan kaçırırsam? Bunu yapabileceğime emin değildim.

Bay Crawford'ı aramak çok cazip geliyordu. Ona tanıdığım birini gördüğümü söyleyebilirdim. Beni başka bir okula naklederdi. Ama yeni bir okul hiçbir şeyi düzeltmezdi. Bunu biliyordum.

Duş kabininden çıktım ve aynanın önünde durdum. Yıllar önce Yay burcu anahtarlığını bir kolyeye dönüştürmüştüm. Onsuz hiçbir yere gitmezdim. Her şeyden çok anne babamı hatırlatırdı bana. Onları kaybettiğim geceyi hatırlatırdı. Göğsümün ortasındaki ok şeklindeki kolyeye dokundum. Bana, gerçekten görünmez olmadığımı düşünen son kişilerin onlar olduğunu hatırlattı. Ve nedense, belki de kendimi yeniden bulabileceğim konusunda bana umut verdi.

Saçlarımı omzumun arkasına ittim ve boynumdaki morluklara baktım. Sanki hâlâ onun parmaklarını hissedebiliyordum. Sanki boğazımın daraldığını hissedebiliyordum. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Eğer bundan kurtulabildiysem, bundan da kurtulabilirim. Kendimi bulmaya ihtiyacım yoktu. Kendimi yeniden yaratmaya ihtiyacım vardı. Bunu yapabilirim.

Gözlerimi açtım ve saçlarımı enseme doğru geriye attım. Bu, yeni hayatımın başlangıcıydı. İstedğim kişi olabilirdim. Ve Sadie Davis artık geçmişte yaşamıyordu. Aynadaki yansımama başımı salladım. Summer Brooks gitmişti. Ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Eşyalarımı alıp banyodan çıkmadan önce bir kez daha başımı salladım.

Bu sefer koridorda yürürken başımı dik tuttum. Ani özgüven artışımı kimse görmemişti ama yine de kendimle gurur duyuyordum.

Odamıza adımımı attığım anda Kins, "Az önce yurt görevlimizi kaçırdınız," dedi.

"RA'nın ne olduğunu bile bilmiyorum, bu yüzden çok şey kaçırmadığımı düşünüyorum."

"Açılışı 'Yurt Görevlisi' demek. Temelde bizden birkaç yaş büyük bir üniversite öğrencisi, uyum sağlamamıza yardımcı oluyor, anlıyor musun? Bizi disiplin altında tutuyor." Bana göz kırptı.

Güldüm. "Nasıl biriydi?"

"Her şeyden önce, o bir erkekti, kadın değil. Hem de çok yakışıklı bir erkek." Yatağına atladı.

"Patrick'e zaten aşık olduğunu sanıyordum?"

Kins güldü. "Patrick'e aşık olduğumu hiç söylemedim. Ve ondan hoşlanmam, birdenbire onun çekiciliğini görmezden geleceğim anlamına gelmiyor."

"Haklısın." Kins gerçekten de çok çapkındı. "Şu yakışıklı yurt görevlisinin adı ne?"

"Matt, sanırım öyle dedi. Önemli değil." Kadın elini savurarak geçiştirdi. "Ona Bay RA diyeceğim. Havalı değil mi? Neyse, etrafta dolaşıp herkesle tanışıyordu. Yarın bizim kattaki herkes için bir pizza partisi düzenliyor. Eğlenceli görünüyor. Sen de geleceksin, değil mi?"

"Aslında, muhtemelen yarın akşam birkaç işe daha başvurmayı deneyecektim." Günün büyük bir kısmını kampüs çevresindeki işlere başvurarak geçirmiştım. Ama çoğu ya doluydu ya da maddi ihtiyacı olan öğrenciler için iş-çalışma programıydı. Üniversite masraflarımı nasıl karşılayacağımdan tam olarak emin değildim. Bay Crawford, içinde bulunduğum programın bir parçası olduğunu söylemişti. Tüm detayları gerçekten duymamıştım. Her neyse, banka hesabım aksini söylese bile, muhtemelen maddi ihtiyacım yoktu. Yarın şehre çıkmam gerekecekti. Derslerimden çok daha fazla endişeliydim.

"Hayır." Bana abartılı bir şekilde kaşlarını çattı. "Lütfen benimle gelirmisin? Onun çekiciliğini tekrar görmem gerekiyor. Ve senin gözlerinin onu henüz görmemiş olması bir günah. Lütfen?"

Güldüm. "Yarın derslerden sonra başvurabileceğim birkaç güzel yerel mekanı bana gösterir misin? Sonra birlikte pizza partisine gideriz?"

"Anlaştık." Yorganının altına girdi ve başucu lambasının düğmesine bastı. "İyi geceler, Sadie."

"İyi geceler." Hızla pijamalarımı giyip ben de yatağa girdim. Karanlık etrafımızı sardı. Kendime unutabileceğimi söylemem, bunun bir gecede gerçekleşeceği anlamına gelmiyordu. Aktif olarak Sadie Davis olmam gerekiyordu. Tavana baktım. Keşke yıldızlara bakıyor olsaydım. Görünüşe göre yeni ben uykusuzluk çekiyordum.

"Sadie?" diye fısıldadı Kins. "Hâlâ uyanık mısın?"

"Hım."

"Biliyorum, saçma. Evime sadece yarım saat uzaklıktayım. Ama gerçekten çok özlem duyuyorum."

"Ben de." Son on yıldır memleket özlemi çekiyordum. "Ama zamanla kolaylaşıyor." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz hatamı fark ettim. Sadie Davis tüm hayatını Kuzey Dakota'da geçirmişti. Hiç taşınmamıştı. Cevap verene kadar nefesimi tuttum.

"Daha önce hiç evden uzakta kaldınız mı?"

Saçmalık. "Sadece yazlık yatılı kamplar ve benzeri şeyler için. Ama zamanla kolaylaşıyor, söz veriyorum." Umarım bu bilgi yeterlidir.

"Evet. Yarın için çok gergin olmam da işleri kolaylaştırmıyor. Hem de çok gerginim."

Yavaşça nefesimi verdim, içimi bir rahatlama kapladı. Daha dikkatli olmam gerekiyordu. "Unutma, günün sonunda yakışıklı yurt görevlimizle vakit geçireceksin."

Gülerek, "Bunu dört gözle bekliyorum" dedi.

"Ayrıca, ilk dersimizi birlikte yapacağız. Çok eğlenceli olacak."

"Haklısın. Ne için bu kadar endişelendiğimi bilmiyorum. En azından yanımda oturacak biri olacak. İyi geceler, Sadie."

"İyi geceler, sevgili dostlarım." Tavanı izlemeye devam ettim. Belki de yıllardır kendimi kandırıyordum. Bu gece de kolay gelmiyordu. Tek istediğim eve gitmekti. Gözlerimi sıkıca kapattım. Başka bir şans istiyordum. Aileme onları son bir kez sevdiğimi söylemek istiyordum.

Kolyeme dokundum. Hatırlamak çok acı vericiydi. Peki neden kendimi unutturamıyordum?

Bölüm 13

Pazartesi

"Ama asıl eğlence arka sıralarda," diye itiraz etti Kins.

"Ve asıl öğrenme ön sıralarda gerçekleşiyor." Yeni bir insan olabilirdim ama bu, okulu sevmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Beni devasa amfi salonunun en arka tarafına gitmeye ikna etmeden önce oturdum.

"Çok saçmalıyorsun, bunun farkında mısın?" Yanıma oturdu. "Ön sırada sadece biz varız."

"Çünkü dersin başlamasına daha on beş dakika var."

Gülerek, "Sanırım yurt görevlisine bile ihtiyacım yok. Beni hizaya sokacak olan sen olacaksın." dedi.

"Gerçekten o kadar yakışıklı mı? Dün gecedен beri ondan bahsetmeyi bırakmadın."

"Göreceksin. Kötü çocuk havası var, ki bu kesinlikle hoşuma gidiyor. Eminim motosiklet kullanıyordur. Bu çok seksi olmaz mıydı?"

"Sanırım."

"Tahmin et bakalım? Hiç motosiklete bindin mi? Romantizmin ta kendisi gibi."

"Hayır, izlemedim. Peki sen ne tür romantik hikayelerden hoşlanıyorsun?"

"Seksi olan türü."

Güldüm. "Beni gülünç sanıyordunuz, değil mi? Şşş, işte profesör."

"Ben tek kelime bile etmedim."

Ama aklım çoktan ilk üniversite dersime odaklanmıştı. Hatırlayabildiğimden beri üniversite hayali kuruyordum. Hayatımdan nihai

kaçış yolu her zaman üniversite olmuştu. Hayır, bu ilk tercihim olan okul değildi. Ama bu fırsattan kesinlikle en iyi şekilde yararlanacaktım.

Sosyoloji profesörü kendini tanıttı, ders programını dağıttı ve hemen bize bir okuma ödevi vererek dersi bitirdi.

Kins kolçaklara yaslandı ve fısıldadı, "O büyüleyici konferans için ön sırada oturduğumuza çok sevindim."

"Bir dahaki sefere daha iyi olacak." Boş defterimi sırt çantama geri koydum ve fermuarını kapattım.

"Hımm. Son dersim saat 2'de bitiyor. Yeşil alanda buluşalım, sonra da hizmetleriniz için mükemmel bir yer bulalım?"

"Bunun kulağa garip geldiğinin farkındasın, değil mi? Ben sadece normal bir iş istiyorum. Mesela bir kafede falan."

"Tamam, tamam. Bakalım neler olacak. Saat 2'de görüşürüz. Geç kalma çünkü yalnız durmaktan nefret ediyorum."

"Geç kalmayacağım. Bir sonraki dersinizde arka sırada oturmanın keyfini çıkarın."

Gülümsedi. "Kesinlikle yapacağım."

Psikoloji 101 dersine ilk gelenlerden biriydim. Dersliğin çok büyük olmadığını görünce rahatladım. Sadece yaklaşık 30 sıra vardı. Odanın ön tarafına doğru ilerledim ve kara tahtanın hemen önündeki yere oturdum.

Geçtiğim odaların çoğunda beyaz tahtalar ve projeksiyon cihazları vardı. Bu profesör kesinlikle eski usulü seviyordu, ki ben de zaten bunu tercih ediyordum. Defterimi çıkardım ve masama koydum. Omurgamdan bir ürperti geçti ve kapıya doğru baktım. İçeri giren sadece bir grup öğrenciydi. Hiçbiri bana doğru bakmıyordu bile. Ama sanki biri beni izliyormuş gibi

hissettim. Bunu gerçekten açıklayamıyordum. Bir an daha boş kapıya baktım ve sonra boş defterime baktım. Sadece kafamdaydı. Güvendeyim.

Birkaç dakika içinde oda hareketlendi.

Profesör içeri girer girmez etrafımdaki koltuklar hızla doldu. Sosyoloji profesöründen daha gençti ve sıcak bir gülümsemesi vardı.

"Psikolojiye Giriş dersine hoş geldiniz. Ben Profesör Bryant." Elindeki kağıt yığınının çıkarıp sıramın sonundaki kıza uzattı.

"Tek bir müfredatı ele alın ve onlara aktarın."

Harika, ders programları hakkında bir ders daha.

"Bu dönem üzerinde yoğunlaşacağımız konulardan biri de grup projesi olacak. Hayır, partnerlerinizi siz seçemezsiniz, ben seçiyorum. Ve hayır, partnerlerinizi değıştiremezsiniz. Hepiniz homurdanmadan önce şunu söyleyeyim, psikolojinin önemli bir parçası da başkalarıyla iyi çalışmayı öğrenmektir."

Grup projesine hiç itirazım yoktu. Profesörün partnerimi seçmesi de sorun değıldi. Sınıfta kimseyi tanıımıyordum, bu yüzden kendi partnerimi bulmak zaten garip olurdu.

"Bu proje, insanların neden belirli şeyleri yaptıklarını anlamakla ilgili olacak. Altta yatan motivasyonlarını, yüzeyin altına bakmayı amaçlıyor. Bu yüzden tanımadığımız birinin bakış açısına sahip olmak çok değıerli."

Bu derse bayılacağımı hissediyordum.

"Tanınmış bir kişiyi seçmeniz ve onun son zamanlarda yaptığı bir şeyi analiz etmeniz gerekecek. Psikolojideki her şey gibi, bu da basit ama karmaşık." Masasının zerindeki bir kağıdı kaldırdı. "İşleri kolaylaştırmak için alfabetik sırayla ilerleyeceğiz. Adınızı söylediğimde, partnerinizi bulabilmeniz için elinizi kaldırın."

Yoklamanın başlangıcını duymazdan geldim, sadece ders programına bakıyordum. Grup projesi notumuzun yarısını oluşturunuyordu. Umarım iyi

bir partner bulurum.

Profesör, "Sadie Davis," dedi.

Ders programımı okumaya devam ettim.

"Sadie Davis mi?" diye biraz daha yüksek sesle sordu.

Kahretsin. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde elimi kaldırdım. Adımı kaç kere söylemişti acaba? Kalbim herkesin duyabileceği kadar hızlı atıyordu sanki.

Ama profesör bunu fark etmemiş gibiydi. Sadece kağıdına bakmaya devam etti. "Eli Hayes ile eşleştirileceksiniz." Gözleri odanın arka tarafındaki bir noktaya kaydı.

Başımı onun baktığı yöne çevirdim. Geçen gece tanıştığım Eli'ydi. Komşu çocuğu gibi gülümseyen, önünde neredeyse ağladığım Eli.

Yüzümü odanın ön tarafına çevirdim. Bu okul çok büyüktü. Birlikte bir derse denk gelme ihtimalimiz ne kadardı ki? Onu bir daha hiç görmemeyi umuyordum aslında. Belki de beni hatırlamıyordu. Sadece birkaç dakika konuşmuştuk. Omzumu çevirip baktım.

Bana o nadide komşu çocuğu gülümsemesiyle baktı.

O kesinlikle hatırlıyor.

"Sormanıza gerek yok, kesinlikle partner değiştirme yok. Birbirinizle iletişim bilgilerinizi paylaşın ki fikir edinmeye başlayabilesiniz. Konular Cuma günü teslim edilecek. Ders bitti."

Not defterimi sırt çantama tıktırdım.

"Hey, Sadie."

Neredeyse yerimden sıçradım. Ders birkaç saniye önce bitmişti. Acaba yanıma mı koşmuştu? "Hey."

"Özür dilerim, sizi korkutmak istemedim. Tekrar kaçmadan önce sizi yakalamak istedim."

Güldüm. "Ah, evet, diğer gece için özür dilerim."

"Bu arada, bana bir iyilik borçlusun. Bütün gece Patrick ve Kins'le üçüncü kişi olmak zorunda kaldım. İnanılmaz derecede garip bir durumdu."

"Eminim o kadar da garip bir durum değildi."

"Hemen yanımda öpüşmeye başladılar."

"Pekala, tamam. Bu biraz garip oldu." Ayağa kalktım ve sırt çantamı omzuma astım.

"Şu anda başka bir dersiniz var mı?"

"Şey... hayır."

Gülümsedi. "Öğle yemeği yiyelim. Projeyi konuşabiliriz." Cevabımı beklemeden kapıya doğru yürümeye başladı.

Hemen yanına yetiştim. "Aslında, numaralarımızı değiş tokuş edebilir miyiz? Öğle yemeğinde biraz iş halletmeyi umuyordum. Bu yüzden şu anda vakit geçirecek zamanım yok."

"Sanırım hiç işin yok." Dışarıya açılan kapıyı iterek içeri girdi ve benim geçmem için açık tuttu.

"Teşekkürler," dedim kapıdan içeri girerken. "Ama gerçekten işim var. Sosyoloji dersim için bir okuma ödevi var. Ve oldukça ilginç olacak gibi görünüyor. Başlamak için sabırsızlanıyorum."

"Hadi ama, tanıştığım New Yorklu olmayan tek kişi sensin. Biz New Yorklu olmayanlar birbirimize destek olmalıyız."

Güldüm.

"Sadece öğle yemeği. Projemizi konuşacağız. Eğlenceli olacak."

Gülümsedi. "Üstelik bir bakıma iş de sayılır."

Haklısın. "Pekala, evet. Elbette."

"Harika. Hadi gidelim." Yemekhanenin ters yönüne doğru yürümeye başladı.

"Yemekhane şu tarafta değil mi?" diye sordum ve koridoru işaret ettim.

"Evet." Arkasını döndü ama geriye doğru yürümeye devam etti. "Ama New York'a kadar gelmenin, burayı keşfetmeyeceksek ne anlamı var?"

Haklıydı. Yeni hayatımı kucaklamaya çalışmayacaksam buraya taşınmanın ve kimliğimi değiştirmenin ne anlamı vardı ki? Az önce hissettiğim aynı ürperti omurgamdan aşağı indi. Omzumu çevirip baktım. Sadece bir sürü öğrenci derse gidip geliyordu. Kimse beni izlemiyordu. Bu tuhaf hissi üzerimden atmaya çalıştım. Belki daha çok insan tanısaydım, buradaki herkesin bana karşı komplo kurduğunu hissetmezdim. Bu Eli ile başlayabilirdi. Ona yetişmek için koştum ve gülümsemesi daha da genişledi.

"Ne yemek istersin?" diye sordu.

"Bir hamburger ve patates kızartması için canımı verirdim."

Güldü. "Bunun için öldürmene gerek yok. Seni benimle gelmeye zorladım, bu yüzden sana öğle yemeği ısmarlayacağım."

"Hayır, demek istediğim bu değildi. Sadece acıktığımı söyledim. Bana öğle yemeği almanıza gerek yok. Kendi yemeğimin parasını kendim ödeyebilirim."

Omuzlarını silkti. "Sorun değil. Sana öğle yemeği ısmarlamak istiyorum."

Bölüm 14

Pazartesi

Yakışıklı bir çocuğun bana öğle yemeği ısmarlamak istemesine sevinmeliydim. Ama sevinmedim. Nedense ters yöne doğru koşmak istedim. Öğle yemeğimin parasını ödemesine itiraz etmek üzereydim ki, düşüncelerimi böldü.

"Peki, senin hikayen nedir, Sadie?"

"Benim hikâyem mi?" Yürürken bir yandan da kimseye çarpmamaya çalışarak, geçtiğimiz binalara odaklanmaya çalıştım. "O kadar da ilginç biri değilim."

"Bundan çok şüphe duyuyorum."

Yutkundum ve ona doğru baktım. "Peki, özellikle neyi öğrenmek istiyorsunuz?"

Gülümsedi. "Öncelikle, neden Eastern Üniversitesi'ne gelmeyi seçtiniz? Küçük kasabanızdan kurtulmak istediğinizi anlıyorum. Ama bu gerçekten çok büyük bir değişiklik."

"Belki de büyük bir değişime ihtiyacım vardı." Doğrudan bana doğru yürüyen birinden sıyrıldım.

Eli güldü. "Bu okulu seçmeden önce kampüsü hiç ziyaret ettin mi? Şu an resmen şaşkın bir haldesin. Burayı sevdiğin bile belli olmuyor."

"Elbette önceden ziyaret ettim," diye yalan söyledim. "Aceleci kararlar veren biri değilim. Ve burayı gerçekten seviyorum. Harika bir... enerjisi var." Bunu daha önce televizyonda birinin New York hakkında söylediğini duymuştum. İçimden gözlerimi devirdim. Dürüst olmak gerekirse, enerjiden nefret ediyordum. Her yerde çok fazla insan vardı.

"Doğru," dedi. Belli ki bana hiç inanmıyordu.

Kendimi bile savunamadım. "Farların önünde kalmış geyik" benzetmesiyle muhtemelen oldukça haklıydı.

"Gerçekten mi? Eski sevgilinle ilgili bir şey miydi yoksa?" diye sordu. "Ondan olabildiğince uzaklaşmaya mı çalışıyordun?"

Güldüm. "Hayır, hiç de öyle değil."

"Hiç de değil mi? Hım. Bununla ne demek istediğinizi hiç anlamadım ama cevabınızı kabul ediyorum." Gülümsedi. Gerçekten de yakışıklıydı.

"Ya sen?" diye sordum. Artık daha fazla soruya cevap vermek istemiyordum. Uygun yanıtlar düşünmek yorucuydu. "Neden burayı seçtin?"

"Çünkü hayatımın her günü aynı insanları görmekten bıkmıştım, biliyor musun? Sanırım klostrofobi hissetmeye başlamıştım. Bence büyük bir değişikliğe de ihtiyacım vardı. Annem bu kadar uzakta bir okul seçtiğim için pek memnun değil gerçi."

"Nasıl biri?"

"Annem mi?" Omuz silkti. "Beni çıldırtıyor ama buna rağmen onu seviyorum."

"Peki ya baban?"

"Beni biraz daha az çıldırtıyor. 20 yıldır mutlu bir evlilikleri var. Ben buraya gelmeden birkaç hafta önce büyük bir evlilik yıld dönümü partisi vermişlerdi."

"Ne güzel olmalı." Binaları tekrar incelemeye başladım. Kasvetli gökdelen üstüne kasvetli gökdelen. Annemle babam ne kadar zamandır evliydimler acaba? Çok genç yaşta evlenmişlerdi. Kafamda hesap yaptım. Bu yıl 25. evlilik yıld dönümlerini kutlayacaklardı.

"Peki ya anne babanız?"

Onlar en iyisiydi. "Şey, ailem harika ama aslında çok yakın değiliz. Ve ben tek çocuğum." Yeni kimlik defterimde yazılanları kelimesi kelimesine tekrarladım. Sahte ailemle yakın değildim ki kimse neden aramadıklarını merak etmesin.

"Kavga mı ettiniz yoksa?"

"Hayır, hiç öyle değil. İkisi de tam zamanlı çalışıyor ve bana ayırdıkları zamandan çok daha fazla işlerine odaklanmış durumdalar. Ben onlardan çok dadıma daha yakındım." Bunu neden söylemem gerektiğini bilmiyordum. Kimliğimin bu kısmı en iyi ihtimalle zayıf görünüyordu. Derslerim için gerekli tüm kitapları bile alamıyordum. Büyürken ailemin bana dadı tuttuğuna kimse inanmazdı. Ama yine de defterde yazılanları tekrarladım.

"Üzgünüm, bu çok kötü."

Gerçeği söylemek kadar değil. "Aslında çocukluğumu çok sevdim. Başka türlü olmasını istemezdim." Keşke gerçek çocukluğum daha uzun sürseydi.

"Burası güzel hamburger yiyebileceğimiz türden bir yere benziyor." Köşedeki bir lokantanın önünde durdu. "Deneyelim mi?"

"Eğer masraflarımı kendim karşılamama izin vereceğinize söz verirsiniz."

"Tutamayacağım bir sözü sana vermeyeceğim."

"Bak Eli, gerçekten harika bir adama benziyorsun. Ama şu an kimseyle çıkmaya hazır değilim."

"Ha, bunun bir randevu olduğunu mu sandın? Pff. Hayır. Bu iş, unutma?" Gülümsedi ve kapıyı benim için açtı.

Şaka mı yapıyordu yoksa ciddi miydi anlayamadım. Yüzümün kıpkırmızı olduğundan eminim. Gerçekten de bunun bir randevu olduğunu mu sanmıştım ama değildi? Bana ne olmuştu? Lokantaya girerken tek kelime etmedim.

"İki kişilik masa mı?" diye sordu ev sahibi.

Sadece başımı salladım.

"Buyurun bu taraftan."

Eli'ye arkamı dönmeden onu takip ettim. Şimdi onun önünde iki kez kendimi rezil etmişim. Genellikle yakışıklı erkeklerin önünde sakinliğimi kaybetmezdim. Ya da belki de yakışıklı erkekler daha önce benimle konuşmaya bile tenezzül etmemişlerdi. Her iki durumda da, görünüşe göre Sadie Davis tam bir felaketti.

Masaya oturdum ve hemen menüyü kaldırdım. Tekrar görünmez olmak istiyordum. Lokanta kalabalıktı ve gürültünün kafamdaki düşünceleri bastırmaya yardımcı olmasından memnundum.

"Garsonunuz hemen sizinle ilgilenecek," dedi hostes ve bizi yalnız bıraktı.

Menüye baktım ama aslında hiç incelemedim. Beni reddettiğine göre, neden birdenbire onun benden hoşlanmasını istiyordum? Evet, Sadie Davis kesinlikle berbat biriydi.

Eli elini menümün üzerine koydu ve yüzünü görebileceğim şekilde aşağı indirdi.

"Sadie Davis, seni inanılmaz derecede sevimli buluyorum. Özellikle de kızardığında. Ama eğer projemiz hakkında konuşmak istersen, hadi projemiz hakkında konuşalım."

Yanaklarımın daha da kızardığını hissedebiliyordum. Vücudumdaki her sinir bana karşılık vermeme söylüyordu. Ama beynim bambaşka bir hikayeydi. Buna hazır olmadığımı biliyordum. Belki de hiç hazır olamayacağım diye düşünüyordum. "Bunun için bir fikrin var mı?"

Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Evet." Menüü bıraktı. "Ya herkesin bahsettiği o kanunsuzun üzerinde yapsak?"

"Hangi kanunsuz?"

"Duymadınız mı? Bu adam geçen gün bir banka soygununu durdurdu. Yani, kısmen. Teknik olarak soyguncuların biri kaçmayı başardı."

Güldüm. "Aa, ciddi misin? Notumuzun yarısını oluşturan bir projenin, o kadar da iyi olmayan bir intikamcı hakkında olmasını mı istiyorsun?"

"İyi bir adam. Para dolu çantayla adamın peşinden koşmak yerine birinin hayatını kurtardı. Bakın, videoyu bulayım." Telefonuna bir şeyler yazdı ve bana uzattı. Ekranda düşük kaliteli bir video oynuyordu. Bankada bulunan birinin telefonundan alınmış gibi görünüyordu.

"Bu hangi banka?"

"Kuzey Birliği."

Yeni bankam. Dün hesap bakiyemi kontrol etmediğim için şanslıyım, yoksa soygun sırasında orada olabilirdim.

Ekranda siyah maskeli iki adam belirdi, ellerinde silah sallıyorlardı. Adamlardan biri banka görevlisini yakaladı ve silahı kadının başına dayadı. Ekranda bir şey parladı ve olayı kaydeden kişi telefonunu düşürdü. Bir saniye sonra telefon tekrar yerden alındı. Gördüğüm tek şey birinin kapüşonlu kazağının arkasıydı. Kadının başına silah dayayan soyguncu yüzüstü yerde yatıyordu. Kapüşonlu adam, az önce kurtardığı kadının omzuna dokundu ve polis gelmeden saniyeler önce kaçtı. Sonra ekran karardı.

"Bu olaydan birkaç saat sonra, kaçmayı başaran adam elleri ve ayakları bağlı bir şekilde karakolun merdivenlerinde ortaya çıktı," dedi Eli. "Ancak para yoktu. Muhtemelen bir yere saklamıştı. Sokak kameraları, kanunsuzun adamı bıraktığını doğruladı. Polisin başaramadığı işi o tamamladı."

"Belki de polise daha fazla zaman vermeliydi. Muhtemelen suçluyu ve parayı bulabilirlerdi." Ama bunun doğru olduğundan emin değildim. Polisler bana hiç yardım etmemişti. Ve denemediğimden de değil. Özellikle ilk başlarda. Kimse bana yüz bile vermemişti. Yutkundum.

"Her iki durumda da onu analiz etmek eğlenceli olurdu," dedi Eli. "Açıkça deli." Eli telefonunu elimden aldı ve cebine geri koydu. "Şimdi birkaç milyon dolar kayıp. Ama bunun ne önemi var ki? İki soyguncu da hapiste ve o kadının hayatını kurtardı. O bir kahraman."

"Evet. Belki de o kadar kötü biri değilmiş." Aslında ona hayrandım. Kimse bir insanın hayatına değer biçmemeli. Birkaç milyon dolar kayıp olsa ne olurdu ki? O kadın onun sayesinde hayattaydı. İki suçlu da hapse girdi.

Eli gülümsedi. "Görünüşe göre projemizin konusunu bulduk."

"Hakkında hiçbir şey bilmediğimiz birini analiz etmek biraz zor olacak. Daha ünlü birini seçersek, en azından internetten onun nasıl biri olduğuna dair bazı bilgiler bulabiliriz."

"Ya da belki de kapüşonlu kıyafetin arkasındaki kişiyi bulabiliriz. Eğlenceli olur. Kendi başımıza küçük bir soruşturma yapabiliriz."

"Bilmiyorum. Projeyi neden gerekenden daha zor hale getirelim ki?"

Düşüncelerimi değerlendirirken ağzını hafifçe yana doğru kıvrırdı. Bu hareket neredeyse nefesimi kesti. Miles'ın ağzının kenarından bana gülümsediğini hâlâ gözümde canlandırabiliyordum. Gülümseme olmasa da, bana Miles'ı hatırlattı. Unutmam gereken geçmişimi hatırlattı. Ve içimdeki küçük bir parça buna tutunmak istiyordu.

"Evet, tamam. Hadi yapalım," dedim hiç düşünmeden.

"Emin misin?"

"Dediğin gibi, eğlenceli olacak."

Başını salladı ve menüye baktı.

Onun Miles olmadığını biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, yine de Eli'nin karşısında oturmayı tercih ederdim. Belki de her şeyi çok fazla düşünüyordum. Eli beni gülümsetti. Menüsünü incelerken onu izledim. Hayır, kimseyle çıkmaya hazır değildim. Ama belki Eli bana tekrar

güvenmeyi öğretebilirdi. Sıcak gülümsemesi ve nazik gözleriyle bana güven veriyordu. Buna ihtiyacım vardı. Bunu istiyordum. Belki de bu aptal büyük şehirdeki o küçük kasaba çocuğuna tutunmalıyım.

"Ben de seni çok sevimli buluyorum," dedim kendimi durduramadan.

Gözlerini menüden kaldırdı.

"Şu anda sadece okula odaklanmaya çalışıyorum. Ama gerçekten bir arkadaşına ihtiyacım var. Benim hakkımda haklısın. Buraya taşınmak düşündüğümünden biraz daha zor oldu ve..."

"Ben de."

Güldüm.

Gülümsedi.

Ve işte böylece, garip gerilim ortadan kalkmış gibiydi. "Benim hakkımda gerçekten haklıydın. New York'tan nefret edebileceğimden endişeleniyorum. Çok boğucu. Yıldızları aramaya başlayana kadar burada geceleri yıldızların görünmediğini gerçekten fark etmemiştim."

"Geçen gece bu yüzden mi kaçtın?" Benimle dalga geçmiyordu. Sadece soruyordu.

Kısmen. "Nedense, beni eve daha yakın hissettiren tek şey bu, anlıyor musun?"

Dirseklerini masaya koydu ve hafifçe öne eğildi. "Sanırım onları görebileceğimiz bir yer bulmamız gerekiyor. Kanunsuzun peşine düşmeye başlamadan önce bunu araştırabiliriz."

Gülümsemesi o kadar içten ve sıcaktı ki, daha önce hiç bu kadar samimi bir şey görmediğimden emin değilim. Uzun zamandır ilk defa korkmadım. Eli'yle birlikteyken New York o kadar da kötü görünmüyordu. Bana verdiği gülümseme, herhangi bir yıldız kadar parlaktı.

Bölüm 15

Pazartesi

Her iki yöne de baktım ve işlek kavşağı geçtim. Son dersim erken bitmişti. Kins ile saat 2'ye kadar buluşmamam gerekiyordu ama nerede çalışmak istediğimi zaten biliyordum.

Pencerelerden içeri baktığımda, lokantanın öğle yemeğindeki kadar kalabalık olduğunu gördüm. Tam da çalışmak için ihtiyacım olan türden bir yerdi. Böyle bir yerde şimdiki zamana odaklanmam gerekecekti. Üstelik daha önce yediğim hamburger de ağız sulandırıcıydı. Kapıyı açarken omzuma doğru bir bakış attım. Neden sürekli bunu yapıyordum ki? Kimse beni takip etmiyordu. Kalbim hızla çarpıyordu, ama kesinlikle sadece buraya başvurmaktan dolayı gergin olduğum içindi. Hepsi bu. Kapı arkamdan kapanırken derin bir nefes aldım.

Bugünün başlarında beni karşılayan aynı hostes yine beni karşıladı. Bu sefer utanmadım ve onunla göz teması kurdum. Kıvrıkcık kahverengi saçları vardı ve kırklı yaşlarının ortalarında gibi görünüyordu.

"Merhaba, iş başvuru formu alabilir miyim acaba?"

Bana gülümsedi. "Şükürler olsun. Yeni öğrencilerden hiçbirinin başvurmayacağını düşünmeye başlamıştım. Geçen dönemin sonundan beri hâlâ personel sayımız az. Haftalardır hiç izin günüm olmadı."

Güldüm. "Elbette, başvurmayı çok isterim."

Bana bir kağıt ve bir kalem uzattı. "Bunu doldurun lütfen. Gıda sektöründe herhangi bir deneyiminiz var mı?"

"Aslında, memleketimde bir lokantada garsonluk yapıyordum." Formu doldurmaya başladım.

"Bence bu mükemmel bir deneyim. Nerelisiniz?"

Kalbim yerinden oynadı. Bir referans isteyeceklerdi. Gerçek bir referans yazamayacaktım. "Kuzey Dakota."

"Evden çok uzaktasın."

"Evet." Saçımın gevşek bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. Boş referans bölümü bana bakıyordu. "Eski patronumu arayıp referans olarak kullanmamın sakıncası olup olmadığını sormam gerekecek." Ona hafifçe gülümsedim ve kağıdı geri verdim. İşte bu kadar.

Kağıda şöyle bir göz attı. "Hiç endişelenmeyin. Neyse ki, işe alımlardan ben sorumluyum. Sahibi de kocam," dedi göz kırparak. "Ne zaman başlayabilirsiniz?"

Gerçekten mi? "Yarın. Sabah ve öğleden sonra derslerim var. Ama saat dörtte burada olabilirim. Pazartesi, Çarşamba ve Cuma günleri ise ihtiyacınız olursa daha da erken gelebilirim."

"Dört mükemmel. Seni yarın akşam yemeği vardiyasına yazacağım, nasıl gideceğine bakarız. Rahat ayakkabılar giy yoksa gecenin sonunda ayakların çok ağrıyacak."

"Çok teşekkür ederim."

"New York'a hoş geldiniz..." diye kağıda göz attı, "Sadie. Bu arada ben Joan." Elimi sıktı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Joan."

"Yarın görüşürüz." Tam o sırada bir müşteri içeri girdi ve kadın tekrar ev sahibi moduna geçti.

O fikrini değiştirmeden önce hızla dışarı çıktım. Belki de New York o kadar da kötü değildi. Yeni bir arkadaş edinmiştim. Derslerim gerçekten ilgi çekici görünüyordu. Ve harika bir iş bulmuştum. Kaldırımda durdum ve karşıya baktım. En güzel yanı, kampüse sadece birkaç dakika uzaklıkta olmasıydı. Lokantanın içindeki pencerelerden yurt binamı görebiliyordum.

Bundan daha uzağa gitmek midemi bulandırıyor. Bay Crawford'ın tanımadığımı bildiği insanlarla birlikte kalacaktım. Bu en güvenlisiydi.

Derin bir nefes aldım ve hemen pişman oldum. Hava bayattı. Kaldırımda bir çöp yığını fark ettim. Tamam, New York mükemmel değildi. Ama ben bundan en iyi şekilde faydalanacaktım.

"O süper seksi işi bulmaya hazır mısın?" dedi Kins, banka yanıma otururken. Telefonumdan başımı kaldırdım. İnsanlar sorduğunda aramak zorunda kalmamak için numaramı ezberlemeye çalışıyordum. Eli, bu öğleden sonra bunu yapmak zorunda kaldığım için benimle zaten dalga geçmişti.

"Aslında, bir tane buldum bile." Telefonumu sırt çantamın ön cebine koydum. "Corner Diner'da işe alındım." Karşıdaki caddeyi işaret ettim.

"Tebrikler. Kampüs dışında yemek yenebilecek en popüler yerlerden biriymiş. Bana bile ihtiyacın olmadı." Hafifçe hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Nasıl buldun?"

"Eli ile öğle yemeğine gittim ve..."

"Gerçekten mi?" dedi sözümü keserek. "Patrick'in arkadaşı mı? Geçen gece onu tamamen terk ettikten sonra aranızdaki ilişkiyi mahvettiğini sanıyordum."

"Şey, bu bir randevu ya da benzeri bir şey değildi. Psikoloji projesi için eşleştirildik. Konumuzu tartışıyorduk."

"Bu kulağa çok çekici geliyor."

Güldüm. "Bu nasıl sıcak olabilir ki?" Biraz sıcaktı. "Biz sadece arkadaşız."

"Ve bunun karşılıklı çıkar ilişkisine dönüşme olasılığı yüzde 70. Bu bir gerçek."

Güldüm. "Bu doğru değil."

"O zaman bunun yerine alışverişe gidelim mi?" dedi, benim yorumumu görmezden gelerek.

"Bu harika bir fikir. Gerçekten de kitaplarımı elime almam gerekiyor. Sosyoloji dersi için okuma ödevimiz var ve..."

"Hayır, kitap için değil. Kıyafet için. Geçen gün alışverişe gitmek istediğini söylemiştin. Zaten iş aramak yerine bu daha eğlenceli olur." Ayağa kalktı. "Ve mükemmel bir yer biliyorum. Ben de yeni bir elbise almalıyım. Patrick bu hafta sonu için beni randevuya davet etti."

"Harika." Kapüşonumun örttüğü boynumun yan tarafına dokundum. Bugün alışverişe gidemezdim. Görürdü. "Kesinlikle bakmana yardım ederim. Ama aslında sadece yeni bir çift spor ayakkabıya ihtiyacım var."

"Nasıl isterseniz öyle yapın."

Sırt çantamı kaptım ve onu takip ettim. "Yani, Patrick'le randevu mu? Bizim yurt görevlimize aşık olduğunu sanıyordum?"

"Seçeneklerimi açık tutmayı severim. Patrick gerçekten iyi bir adam. Ama onu görünce ağzımın suyu akıyor."

"Bu muhtemelen iyi bir şey. Yoksa senden hoşlanmazdı."

"Bu gece Bay RA'nın beni sevmesini sağlamaya çalışacağım. Harika bir planım var. Tam yanında ayağım takılıp düşeceğim ve eminim beni yakalayacak."

"Ya yapmazsa?"

"O zaman kendimi rezil edeceğim. Ama sonrasında beni sakinleştirmek için orada olacaksın. Yani sorun yok." Omuzlarını silkti. "Eli'yi ne zaman tekrar göreceksin?"

"Muhtemelen arşamba günü derste. Bugün diğ er dersleriniz nasıl geçti?"

"Sosyolojiyle aynı. Neredeyse tamamen ders programlarıyla dolu bir gün. Dün gece neden bu kadar endişelendiğimi bilmiyorum. Ah, işte buradayız."

Olduğum yerde donakaldım. Koyu gri takım elbiseli uzun boylu bir adam tam önümde kaldırıma çıkmıştı. Sadece sırtını görebiliyordum. Ama boyu aynıydı. Takım elbisesinin içinde belirginleşen kasları aynıydı. Kısa kesilmiş saçları aynıydı. O, işte o. Sanki vücudum buz kesti. Burada. Korku kalbimi sardı.

"Sadie?"

Parmaklarının boğazımı sıktığını hissedebiliyordum. Bir adım geri çekildim ve birine çarptım.

"Nereye gittiğine dikkat et," dedi sert bir ses.

Takım elbiseli adam gürültüye başını çevirdi. Sanki yeniden nefes almaya başlamış gibi hissettim. Don Roberts'ı kelepelerlerken yüzünü görmüşüm. Yanıklardan dolayı harap olmuştu, yarısı yara izleriyle doluydu. Mavi gözleri nefretle ve intikam vaadiyle gözlerime dikilmişti. Ama bu adamın yüzü kusursuz derecede pürüzsüzdü. Ve kahverengi gözleri bana nefretle bakmıyordu. Bana kaldırımda herkesin yolunu tıkayan aptal bir kızmışım gibi bakıyordu. Göz rengi hiçbir şey kanıtlamıyordu. Sonuçta benim de göz rengim değışmişti. Ama yüzünü dzeltebilmesinin imkanı yoktu. En azından yakın zamanda değil. O değil. Güvendeyim.

"Sadie, dünyada mısın?" Kins önüme geçti ve elimi yüzümün önünde salladı. "Hey, iyi misin? Sanki hayalet görmüşn gibi görünüyorsun."

"Evet, iyiyim." Boynumun yan tarafına dokundum ve yoldan geçenlerin önüne geçtim. "Tanıdığım birini gördüğümü sandım."

"Vay canına, sanırım hoşlandığın biri değil? Çok solgun görünüyorsun. Emin misin iyi olduğuna?"

"İyiyim." Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atsa da yüzüme yapmacık bir gülümseme yerleştirdim.

Bana gerçekten endişeliymiş gibi bakıyordu. "Buradayız." Yanımdaki binayı işaret etti. Bana bakış şeklinden, bunu ilk kez söylediği gibi görünmüyordu. "Hâlâ istiyorsan?"

"Hayır, kesinlikle hala hazırım. Özür dilerim." Başımı salladım. Normal davranmalıydım. Küçük bir kalp krizi geçirmekle o kadar meşguldüm ki, Kinsley'nin dikkatimi çekmeye çalıştığını bile fark etmemiştim. Küçük butiğin vitrinine baktım. Burada rahat ayakkabı bulabileceğimden emin değildim ama yine de onu takip ettim. Dışarıda olmak istemiyordum. Bu şehirde çok fazla insan vardı. Dışarı her çıktığımda milyonlarca insan varken tanıdığım birini nasıl arayabilirdim ki? Hiçbir şey güvenli gelmiyordu. Yutkundum. O değildi. Kendime kaç kere iyi olduğumu söylesem de kalbim hala hızla çarpıyordu. Kıyafet raflarına odaklanmaya çalıştım. Güvendeyim.

"Bu kıyafetler çok şirin değil mi?"

Kins'in dikkat dağıtma çabasına minnettar kaldım. Geçtiğim ilk elbisenin fiyat etiketine göz attım. 79,99 dolar. "Kesinlikle şirin." Ve pahalı.

"Bu mükemmel. Ve bu da." Ben burada hiçbir şey almaya gücümün yetmediğini fark ettiğimde Kins çoktan birkaç elbiseyi koluna asmıştı bile.

Geri kalan vitrinleri de gezerek mağazanın arka tarafına geldim. Duvar ayakkabılarla doluydu. Çoğu inanılmaz derecede yüksek topuklu ayakkabıydı. Ama alt kısımda bazı şık spor ayakkabılar vardı. Açık gri bir çift Converse görünce durdum.

O geceyi sanki dün yaşanmış gibi hâlâ gözümde canlandırabiliyordum. Julie'nin masanın altından ayağını uzatıp bana yeni Converse ayakkabılarını

gösterdiğini hayal ediyordum. Onları dünyanın en havalı ayakkabıları sanıyordu. Benim aklımda ise, babamın bana verdiği tavşanlı terlikler kadar harika değillerdi. O terlikleri özlemiştim. Onlara ne olduğunu bile hatırlamıyordum. Ama zaten artık önemli değildi. Onları yanımda getirmeme izin verilmezdi.

"Bunları deneyeceğim," dedi Kins. "Hangisinin en iyi olduğunu bana söylemeniz gerekecek."

"Tamam." Başımı salladım ve Converse ayakkabıları alırken gülümsedim. 50 dolar. Kins soyunma odasına girer girmez ayakkabıları hemen geri bıraktım. Tam olarak ne kadar param olduğunu görmek için bankaya gitmem gerekiyordu.

"Bir çift denemek ister misiniz?" diye sordu satış görevlisi. Bana doğru yaklaştığını bile görmemiştim.

"Hayır, sorun değil. Sadece bakıyordum."

Elini savurarak geçiştirdi. "İsterseniz şimdi alma zamanı. Yeni sonbahar koleksiyonumuz geliyor. Bunların hepsi yarı fiyatına."

Bu oldukça iyi bir fırsat gibi görünüyordu. Üstelik yarın yeni bir iş başlıyordum. Yakında daha çok param olacaktı. "Yedi numarayı deneyebilir miyim?"

"Elbette. Gidip arkadan bir çift getireyim."

Garsonluk için tam olarak ihtiyacım olan şeylerdi. Bana biraz da olsa evimi hatırlatsalar daha da iyi olurdu. Satış görevlisi kutuyu bana uzattığında teşekkür ettim ve soyunma odasının dışında oturdum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Kins, kutunun kapağını açtığımda.

Yukarı baktım. Tanıştığımızdan beri Kins hakkında üç şey öğrenmiştim. Düzeltilemez bir çapkındı. Tanıdığım en tatlı insanlardan biriydi. Ve giydiği her şeyde muhteşem görünüyordu. Eminim çöp torbasıyla bile güzel

görünürdü. Ama elbise onu tam da olması gereken yerlerde sarıyordu.

"Harika görünüyor. Tam olarak nasıl bir tarz hedefliyorsun?"

"Hem seksi hem de şık."

"Belki biraz daha uzun bir şey istersiniz? Şuna benziyor..."

"İlk randevuda ilişkiye girer miydim?"

İkimiz de güldük.

"Ciddi söylüyorum, bu elbise Patrick'ten çok yurt görevlimiz için daha uygun. Bunu bir kenara bırakacağım." Soyunma odasına geri döndü ve gözden kayboldu.

Zavallı Patrick. Hafta sonuna kadar seksi yurt görevlimizle çıkacağından hiç şüphem yoktu. Ciddi bir beladaydı. Giydiğim babetleri çıkarıp Converse'lerimi giydim. Tam ayağıma geldi. Bağcıklarını bağladım ve ayaklarımı önüme uzattım. Dizimdeki morluk geçene kadar giymek zorunda kalacağım kot pantolonla iyi görünüyorlardı. Umarım şortlarla da iyi görünürler. Bay Crawford'ın bana verdiği kıyafetlerden bazılarını giymeyi dört gözle bekliyordum. Ayaklarımı tekrar yere koydum.

Uzun zamandır Julie'nin nasıl olduğunu merak ediyordum. Onun ve Jacob'ın birbirlerine "Seni seviyorum" deyip demediklerini merak ediyordum. Belki hala birlikteydiler. Bunu asla bilemeyecektim. O gecedен sonra benimle hiç iletişime geçmemişti. Ama haklıydı. İlk görüşte aşk diye bir şey yoktu. Miles'la olan ilişkim bir yalanmış. Ve bir daha asla aşık olmamıştım. Uzun zamandır, bir gün hayatıma geri döneceği umudunu taşıyordum. Ama gerçek hayatın böyle olmadığını herkesten daha iyi biliyordum. Hiçbir şey Disney filmi gibi değildi.

Ayakkabıların bağcıklarını çözdüm ve kutusuna geri koydum. Harcayacak param olmasa da, ayakkabılar beni gülümsetti. Ve rahatlardı. Görünüşe göre Sadie Davis tamamen parasız olup olmamasını umursamıyordu.

Soyunma odasının kapısına vurdum. "İçeride işler nasıl gidiyor, Kins?" Birkaç dakikadır dışarı çıkmamıştı.

"Henüz o elbiseyi geçebilecek bir şey yok. Birkaç dakika içinde çıkıyorum."

Tekrar oturmadan önce, askıda duran ve tekrar satışa çıkarılmayı bekleyen bir elbise gördüm. Koyu mavi bir yazlık elbiseydi. Kins beni o elbiseyle görmediği sürece denememde bir sakınca yoktu. Elbiseyi kaptım ve onun yanındaki soyunma odasına girdim.

Üzerimdeki, resmen ter içinde kaldığım sweatshirt'ü çıkardım. Boynumdaki morluklar bugün mor yerine biraz daha sarı görünüyordu. Belki hafta sonuna kadar eriyip gitmediğim kıyafetler giyebilecektim. Kot pantolonumu ve tişörtümü de çıkardım ve aynadaki yansıma baktım. Karnımdaki yara izi soluk tenimde çok belirgindi. Parmaklarımı pürüzlü ten üzerinde gezdirdim. Bazı şeyler kolay kolay solmuyordu.

Hemen eski kıyafetlerimi giydim. Elbiseyi denemenin bile bir anlamı yoktu. Renkli kontakt lens takmıyor olsaydım gözlerimle uyumlu olurdu. Ama takıyordum. Gözlerim artık mavi değil, kahverengiydi. Zaten baştan beri güzel bir elbise giyerek dikkat çekmek istememeliydim. Ortama uyum sağlamalıydim.

Karnımdaki yara izi tek yara izim değildi zaten. Ne yaşadığımı ciddi ciddi anlatmadan bir erkek için asla soyunmazdım. Ve bu asla olamazdı. Aklımdan bile geçmiş olması aptalcaydı zaten. Eli ile sadece arkadaş olmaya karar vermiştik. Evet, yakışıklı ve tatlıydı. Ama yine de yasak bölge olmalıydı. Ayrıca, onunla bir ilişki nasıl olurdu ki? Gerçek beni asla tanıyamazdı.

Soyunma odasından çıktım ve elbiseyi bulduğum yere geri astım. Bay Crawford bunun yeni bir başlangıç olduğunu söylese de, bana hâlâ saklanmak gibi geliyordu. Yeni hayatımı ne kadar benimsersenem

benimseyeyim, fiziksel yaralardan asla kurtulamazdım. Duygusal yaralardan kurtulabilirsem şanslı olurdum. Sagitta kolyesi, eski hayatımdan sakladığım tek şey değildi. Soyunma odasının dışındaki sandalyelerden birine oturdum ve gözlerimi kapattım. Belki de yaraları bir şekilde açıklayabilirdim. Bir araba kazası. İnsanlar bununla ilgili soru sormazdı. Sadece sorulardan kaçınmam gerekiyordu.

"Peki ya bu?" dedi Kins.

O soyunma odasından çıkıp kendi etrafında dönerken gözlerimi açtım. Bol etek kesinlikle daha rahat ama yine de seksiydi. Ona iki başparmağımı da yukarı kaldırarak onay işareti verdim.

"Harika. Ayakkabı bulabildin mi?"

Kutuyu kaldırdım.

"Hiçbir şey denemek istemediğinizden emin misiniz?"

Gülümsedim. "Olumlu."

Bölüm 16

Pazartesi

Makaleyi okumayı bitirdim ve derin bir nefes aldım. Kefalet duruşması henüz gerçekleşmemişti. Don Roberts hapisteydi. Sadece hayal kuruyormuşum. Burada değildi. Kimse beni takip etmiyordu. Makalenin onayına ihtiyacım vardı. Aklımın kayıp gittiğini düşünmeye başlamıştım. İyiymiş gibi davranmakta ustalaşmıştım. Şimdi ise bu hayal oyununda çok iyi olduğumdan endişeleniyordum. Yanağımın içini ısırdım. Deli değildim. Sadece alışmam zaman alıyordu. Bu normaldi, değil mi?

Yavaşça nefes verdim. Bay Crawford beni New York'a bir sebeple göndermişti. Makaleyi kapattım ve dizüstü bilgisayarımı kapattım. Sadece şimdiki zamana odaklanmam gerekiyordu. Aslında, bavulumu açmayı bitirmem gerekiyordu. Bay Crawford'ın bana verdiği ilk bavulda neredeyse ihtiyacım olan her şey vardı. Bir sürü kıyafet, tuvalet malzemesi, çarşaf ve hatta derslerim için bir bilgisayar bile vardı. İkinci bavulu bile açmaya fırsat bulamamıştım çünkü başka bir şeye ihtiyacım olmamıştı. Ama yarın bankaya uğramam gerekiyordu ve belgeler ilk bavulda değildi. Yarın Joan'a bilgileri vermem gerekecekti ki bana ödeme yapabilsinler.

Kins az önce tuvalete gitmişti, bu yüzden birkaç dakika boyunca omzumun üzerinden bakmadığı bir anım oldu. Yatağımın altından ikinci bavulu çıkardım ve fermuarını açtım. Kapağı kaldırdığımda neredeyse ağlamaya başlayacaktım. Parasını karşılayıp karşılayamayacağımdan emin olmadığım sosyoloji ders kitabını kaldırdım ve ders için ihtiyacım olan diğer kitaplara göz attım. Acil bir durum olmadıkça Bay Crawford'u

aramamalıydım, ama ona teşekkür etmek için aramak istedim. Bu çok fazlaydı.

Ders kitaplarının altında birkaç kitap daha vardı. Hayır, sıradan kitaplar değil. Benim kitaplarım. Harry Potter ve Felsefe Taşı'nın yıpranmış kopyasını alıp göğsüme bastırdım. Bana hiçbir şey getiremeyeceğimi söylemişti. Ama her şeyin altına birkaç eşyayı gizlice sokmuştu. Şimdi ağlıyordum. Mutluluk gözyaşlarımı sildim ve babamın imzasını görmek için kapağı hızla açtım. Üzerinde yapışkan bir not vardı. Bay Crawford'un el yazısıyla "İnanırsan her şey mümkün, Sadie," yazılmıştı.

Yapışkan notu kaldırırken gülümsedim.

Yaz,

Umarım size okuma zevkini ve macera duygusunu aşılamaya başlamışımdır. Unutmayın ki bir gün gerçek hayatınız, okuduğunuz hikayelerden bile daha büyük bir maceraya dönüşecek. O zaman geldiğinde, onu kucaklayacağınızı biliyorum. Alnınızda bir yara izi olmayabilir, ama büyük şeyler için yaratıldığınızı biliyorum. İmkansıza inanmaktan asla vazgeçmeyin.

Sevgilerimle,

Baba

Gözyaşlarımı tekrar sildim. Belki de şu anki hayatım hayal ettiğim gibi değildi. Ama bu benim maceramdı. Onu kucaklamam gerekiyordu.

Yapışkan notu babamın yazısının üzerine geri yapıştırdım ve kitabı tüm ders kitaplarımın üzerine koydum. Hayır, anne babam artık hayatı deneyimlememi göremeyeceklerdi. Ama yine de onları gururlandırabilirdim. Büyürken her zaman okulda başarılı olmaya kararlıydım. Ama hayat ders kitaplarından ve iyi notlardan ibaret değildi.

Deneyimlerden ibaretti. Yol boyunca birkaç soru sorulsa ne olmuş yani? Artık saklanmayı bırakmıştım. Ben Sadie Davis'tim. Ve bunu sahiplenecektim.

"Hey, gitmeye hazır mısın?" diye sordu Kins odaya geri dönerken.

Valizin içindeki bir keseden "banka belgeleri" yazılı bir manila zarfı aldım ve kapağını kapattım. "Evet." Zarfı yatağımın üzerine koydum. Bu gece tamamen aynı katta kalan diğer insanları tanımaya odaklanacaktım. Eğlenceli olacaktı.

Telefonum masamda titremeye başladı.

Kins benden daha yakındaydı. Telefonumu eline alırken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Eli'den yeni bir mesajın var." Telefonu bana fırlattı. "Ne dedi?"

Ekranda parmağımı kaydırdım. "Dışarıda buluşmamızı söyledi." Kins'e baktım.

"İşte bu tam romantik."

"Ona sadece kat partisine gideceğimi söyleyeceğim." Mesajı yazmaya başladım. Ama midem alt üst olmuş gibiydi. Arkadaş olmaya karar vermiştik. Yurt binamın önünde ne yapıyordu? Gülümsememi saklamaya çalıştım.

"Şaka mı yapıyorsun? Dışarı çıksan iyi olur."

Başımı salladım. "Zaten seninle geleceğimi söylemiştim."

"Onu vurup düşüremezsin. Muhtemelen büyük bir romantik jesttir."

"Eminim öyle değildir." Aslında öyle olmasını umuyordum. Sanki ikinci bir şans elde ediyordum. Bugün öğle yemeğinde, aramızda arkadaşlıktan öte bir şey olabileceği fikrini tamamen yerle bir ettiğimi hissettim. Ama bunun gerçekten istediğim şey olduğundan emin değildim.

"Ciddi söylüyorum Sadie, bütün gece yurt sorumlumuzla flört edeceğim. Bu fırsatı kaçırmayı ve benim kendimi rezil etmeme şahit olmanı

istemeyeceğim. İstersen daha sonra da uğrayabilirsin. Ama Eli'nin senden hoşlandığı açıkça belli. Kesinlikle romantik bir sürpriz olacak."

"Biz sadece arkadaşız." Kendi kendime gülümsedim.

" 'Dışarıda buluşalım' dışında başka bir şey söyledi mi?"

"Hayır, bu kadar." Ekranı ona gösterdim.

"Öyleyse git ve sürprizini al. Ben de mağazayı inceleyip, daha sonra seni değerli kişilerle tanıştırayım. Hiçbir şey kaçırmayacaksın."

"Emin misin?"

"Hımm. Kesinlikle daha az bir şey giymelisin... O kapüşonluyla bütün gün yaşadın. Dışarıda 32 derece sıcaklık var."

"Bu kapüşonlu sweatshirt'ü beğendim."

"Nasıl isterseniz öyle yapın. Resmi olarak tarihin en rahat ilk buluşması olacak."

"Tam da bunu hedefliyordum. Bu arada harika görünüyorsun." O sırada sürdüğü fazladan makyajı fark etmişim. Ve şimdiye kadar gördüğüm en kısa şortla kombinlediği bir crop top giymişti. Bay RA bu gece ağzının suyu akacak olan kişi olacaktı.

"Teşekkür ederim." Gülümsedi. "Şimdi kendimi rezil etmemeye çalışmalıyım. Ama gitmem gerek. İlk gelenlerden biri olmak istiyorum ki yurt görevlisinin yanına oturabileyim. Tanrım, onu düşününce bile çok geriliyorum." Kapıyı açtı.

"Onu öldüreceksin."

Kins güldü. "Sana da aynısı."

Kapı kapanır kapanmaz Eli'ye hemen aşağı ineceğimi bildirmek için mesaj attım. Muhtemelen sadece projemiz hakkında konuşmak için gelmişti, ama yine de aynaya bir göz attım. Kahverengi saçlarım ve kahverengi gözlerimle kendimi görmek hala tuhaftı. Eli'nin gerçek halime ilgi duyup duymayacağını merak ettim. Hemen başımı salladım. Gerçek

halim buydu. Her şeyi fazla düşünmeyi bırakmıştım. Aslında bu gece yeni arkadaşlar edinmeyi planlamıştım. Bunun yerine, zaten başlamış olan ilişkimizi geliştirmeye ve daha fazlası olup olamayacağına odaklanacaktım.

Bir erkek çocuğu görmek için bu kadar heyecanlandığımın üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Başımı salladım. Muhtemelen on yıl olmuştu. Bu çok uzun bir süreydi. Aynadaki yansımama gülümsedim. Bunu başarabilirim.

Hiç düşünmeden yurt odamdan çıktım ve kapıyı arkamdan kilitledim. Asansörde birkaç kişi toplanmıştı. Ama beklemek için çok sabırsızlanıyordum. Merdiven boşluğuna açılan kapıdan içeri girdim ve aşağı inmeye başladım. Karnımdaki bu hissi seviyordum. Gergin olmaya alışkındım. Ama heyecanlı bir gerginlik değildi bu. Her gün korku içinde yaşıyormuş gibiydim. Dehşet midemde dans ediyordu. Tanrım, bu tür bir heyecan beni canlı hissettiriyordu.

Dışarı çıktığımda Eli, bir lamba direğine yaslanmış telefonuna bakıyordu. Derste giydiği gibi, kolları kıvrılmış aynı düğmeli gömleği giyiyordu. Hatta omzunda hâlâ bir sırt çantası vardı. Ama vücudunu tam oturan bir pantolon giymişti. Bu mantıklı davranışı onu daha da sevmemi sağladı aslında. Gündüzleri sıcak olsa da geceleri burada hava soğuyordu.

Gömleğinin ön cebinden yine bir çift kulaklık sarkıyordu. Birden ona binlerce soru sormak istedim. Ne dinliyordu? O da memleket özlemi mi çekiyordu? Utah'ta kalbi kırık bir kız mı bırakmıştı?

Telefonunu cebine koydu ve yavaşça başını kaldırdı. Beni görünce gözleri parladı sanki. Orada garip bir şekilde durup ona baktığımı fark ettim. Hemen yanına doğru yürüdüm.

"Merhaba." Sesim boğazımda garip bir şekilde çıkıyordu. Sakinleşmem gerekiyordu. Onun bildiği kadarıyla, hâlâ sadece arkadaş kalmak istiyordum. Muhtemelen proje hakkında konuşmak için gelmişti.

Gülümsedi ve elinde tuttuğu plastik poşeti kaldırdı. "Henüz yemek yedin mi?"

"Hayır. Ama bana zaten öğle yemeği ısmarladın."

"Şimdi sana akşam yemeği de ısmarladım. Umarım Çin yemeklerini seversin."

"Çin yemeklerini çok severim." Omzumu çevirip arkama baktım. "İçeri gelip yemek yemek ister misin?" Onunla yalnız kalma düşüncesi beni biraz daha tedirgin etti. Onu odama davet etmemeliydim herhalde. Bu, sanki ona cinsel ilişki teklif ediyordum gibi görünmesine neden olurdu. Acaba bu yüzden mi şu an bana gülümsüyordu?

"Bu ne kadar cazip olsa da, hayır. Senin için bir sürprizim var."

Şükürler olsun. Yavaşça nefes verdim. "Ne oldu?"

"Gelip kendin öğrensen iyi olur." Kampüsün uzak tarafını işaret ederek başını salladı ve birlikte yürümeye başladık.

"Yemek planım olduğunu ve bundan faydalanmam gerektiğini farkında mısınız?"

Güldü. "Evet, ben de öyle düşünüyorum. Belki başka bir gün bakabiliriz. Bu akşamki menü gerçekten çok garip görünüyordu. Gitmeden önce seni yakaladığıma sevindim."

"Zaten bu akşam oraya gitmeyecektim. Katımızda herkesin tanışacağı bir pizza partisi vardı."

"Üzgünüm. Eğer oraya gitmek istiyorsanız, bunu başka bir gece de yapabiliriz."

"Hayır, mesaj attığın için mutlu oldum. Kalabalıklar pek bana göre değil. İnsanlarla banyoda ya da başka bir yerde karşılaşarak yavaş yavaş tanışmayı tercih ederim."

Gülümsedi. "Bunu asla tahmin edemezdim."

"Gerçekten mi?" Kaldırımında yürüyen birini görmemek için ona biraz daha yaklaştım. O kişi yolumdan çekilir çekilmez ondan daha da uzaklaşabilirdim ama olduğum yerde kaldım. Ona yakın olmayı seviyordum. Bana hissettirdiği o muazzam güven duygusunu yaşıyordum. Buraya taşındığımdan beri ilk defa, birinin beni izlediği o ürkütücü hissi yaşamıyordum. Eli bir yandan midemi alt üst ederken bir yandan da sinirlerimi yatıştırıyordu.

Güldü. "Evet, şaka yapıyordum. Seninle kaldırımında beş saniye yürümek bile kalabalıkta ne kadar beceriksiz olduğunu anlamaya yeter. Sanki herkesten korkuyorsun."

Güldüm. "Bunun küçük bir kasabaya özgü bir şey olduğunu düşünmüştüm. Ama gayet iyi uyum sağlıyor gibisin."

Omuzlarını silkti. "Dürüst olmak gerekirse, oda arkadaşım dışında, edindiğim tek arkadaşlardan biri sensin."

Arkadaşlar. O kategoriye konulmam tamamen benim hatamdı. "Aynı şey senin için de geçerli, dostum."

Güldü ve başını salladı. Sanki yorumumdan rahatsız olmuş gibiydi. Bu da beni gülümsetti. Kins haklıydı. Hala arkadaşlıktan öte bir ilişki istiyordu. Kampüsün kenarında, trafik ışığında durduk ve boşta kalan elini cebine koydu. Bize geçmememizi söyleyen kırmızı bir el işareti olan yaya geçidine baktı, tek kelime etmedi.

"Ne dinliyorsunuz?" diye sordum.

"Ne?" Gözlerini yaya geçidinden ayırıp bana baktı.

Gömlek cebinden sarkan kulaklıklara dokundum.

"Ah." diye güldü. "Aslında hiçbir şey. iPod'um birkaç ay önce bozuldu. Ama müzik dinliyormuş gibi görünmenin hoşuma gittiğini fark ettim. İnsanlar, onlarla konuşmak istemiyormuş gibi görüldüğünüzde sizi rahatsız etmiyorlar."

"Ben de sizin kibar bir Batılı beyefendi olduğunuzu sanıyordum."

"Burada olmak benim için de bir alışma süreci. Bazen sadece yalnız kalmaya ihtiyacım oluyor sanırım? Belki bu biraz garip geliyor. Demek istediğim, sessizliği özleyorum."

"Hayır, anlıyorum. Burası çok gürültülü."

Güldü.

"Ama aynı zamanda yalnız kalmaktan gerçekten nefret ediyorum. Her zaman yakınımda birinin olmasını seviyorum." Çığlıklarımı duyacak biri. Caddeyi geçerken bu düşünceyi kafamdan attım. Eli yanımda olursa asla çığlık atmaya ihtiyaç duymayacağımı hissediyordum.

"Benimle flört etmeyi bırakmayı reddettiğim halde, bu yüzden mi hâlâ benimle vakit geçiriyorsun?"

"Yanımda birinin olmasından hoşlandığım için mi?" diye sordun, güldüm. "Hayır, öyle değil."

"Anlaşılan, psikoloji partnerim olmaya zorlanıyorsun, öyle mi?"

"Hayır, kesinlikle öyle değil." Onunla oyun oynamaya niyetim yoktu. Bu bana göre değildi. "Çünkü bana evimi hatırlatıyorsun."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Sen de bana evimi hatırlatıyorsun, Sadie."

Zorlukla yutkundum. "Neden, evde esmer bir kız mı bıraktın yoksa?"

Güldü. "Hayır. Bunu nasıl açıklayacağımı gerçekten bilmiyorum. Ama senin gülüşün diğer insanlarınkinden daha sıcak görünüyor. Burada başka hiç kimsenin gülüşü gözlerine ulaşmıyor."

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum.

"Neredeyse geldik," dedi ve basamaklardan aşağı inmek için döndü.

Nereye gittiğimize hiç dikkat etmemiştim. Kampüsten çıktığımızdan beri gözlerim ondan ayrılmamıştı. Ama eminim ki Central Park'a girmiştik.

"Burası Central Park mı?"

"Tek ve eşsiz."

"Kampüse bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim."

"Bu okula karar vermeden önce burayı ziyaret ettiğinizden emin misiniz?" diye bana gülümsedi.

"Evet, elbette." Ama ikna edici olup olmadığımdan emin değildim, çünkü tüm dikkatim tekrar çimenlerle çevrili olmanın ne kadar harika bir his olduğuyla meşguldü. Yürüdükçe, sanki hiç şehirde değilmişiz gibi hissetmeye başladık. "Bu inanılmaz."

"Beğenebileceğini düşündüm."

Ona gülümseyerek baktım. "Sürpriz için teşekkür ederim."

"Bu senin için sürprizin tamamı değil, Sadie. Sana bir şey göstermek istiyorum." Elini bana uzattı.

Bölüm 17

Pazartesi

Tereddüt ettim. Ve o da fark etti. Elbette fark etmişti. Ondan hoşlanıyordum ama hâlâ eline veba bulaşmış gibi bakıyordum. İnsanların bana dokunmasından nefret ediyordum. Eğer onun bana dokunmasından korkuyorsam, nasıl olur da arkadaşlıktan öte bir şey olabileceğimizi düşünebilirdim ki?

Elini hemen cebine geri soktu. "Şey, tam burada."

Yüzündeki kırılgan ifadeyi görünce kendimi kötü hissettim. "Tamam." Sesim kısık çıktı.

O patikadan çıktı ve ben de onu çimenlerin arasından takip ettim, ta ki büyük bir kaya yığınının yanında durana kadar. Kayaların üzerinde birkaç çift oturmuş akşam yemeği yiyordu. Gülüşüyorlardı. Normal görünüyorlardı. Neden ben de beş saniyeliğine normal davranamıyordum? Elini tutmak istedim. Boğazımda geçmeyen bir yumru vardı. Ellerimi kapüşonlu kazağımın ön cebine soktum.

Eli arkasını döndü. "Evet, yani, burada akşam yemeği yiyebiliriz diye düşündüm. Eğer hala istiyorsan, yani. Ve sonra..."

"İstiyorum."

"Emin misin?" Daha önce öğle yemeğinde yaptığı gibi ağzını yana doğru itti. Bu hareket bana Miles'ı çok hatırlatıyordu. Beni ona daha da çok çekiyordu. Muhtemelen bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyordu. Muhtemelen şu anda karşısında duran bu garip kız yerine dünyadaki herhangi biriyle birlikte olmayı tercih edeceğini düşünüyordu.

Ama deniyordum. Garip görünmek istemiyordum. Ondan hoşlanıyordum. Gerçekten, gerçekten hoşlanıyordum. Maceranın tadını çıkar.

"İstersen seni eve kadar bırakabilirim," dedi. Eli hâlâ cebindeydi.

"Hayır." Gülümsedim. "Hadi yemek yiyelim. Açlıktan ölüyorum."

Yüzüne tekrar bir gülümseme yerleşti. "Tamam." Omuzunun üzerinden kayalara baktı, sonra tekrar bana döndü. "Sadece en üsttekine kadar beni takip et."

Hiç şüphem yoktu, biliyordum ki sadece elimi tutup kalkmama yardım etmek istemişti. Tam bir centilmendi. Kafamdaki bu korkuyu bir kenara bırakmalıyım.

Onun arkasındaki kaya yığınının üzerine tırmandım. Tepeye vardığımda sırt çantasının fermuarını açıyordu.

"Bu sefer battaniyeyi hatırladım," dedi ve battaniyeyi sırt çantasından çıkarıp yere serdi. Battaniyenin tam kenarına oturdu.

Benden olabildiğince uzaktaydı. Ortasına oturdum ve önüme koyduğu Çin yemeği kutusunu aldım.

"Daha önce yediğin hamburgerden vejetaryen olmadığını biliyordum. Ama tam olarak ne tür yemeklerden hoşlanacağını bilmiyordum."

Kapağı açtım ve gülümsedim. "Tavuklu Lo Mein en sevdiğim yemek. İyi tahmin."

Gülümsedi.

Birkaç dakika sessizce yemek yedik. Bu garip gerginliği gidermek için ne diyeceğimi bilemedim. Eğer onu tekrar reddedeceksem, onunla açıkça flört etmemeliydim. Ona bana evimi hatırlattığını söyledim. Elim tutmaya çalışmasının sebebi buymuş meğer. Kendime gelmem gerekiyordu.

Eli boğazını temizledi. "Aslında biraz araştırma yapıyordum. Henüz yeterince karanlık değil ama Central Park'ta yıldızları oldukça iyi

görebildiğini okudum. Issız bir yerdeki kadar kolay değil elbette. Ama görünüşe göre yine de mümkün. Sadece biraz daha dikkatli bakmanız gerekiyor."

"Teşekkür ederim." Sesim kısıktı. En sevdiğim takımyıldızlar her zaman en küçük ve görülmesi en zor olanlardı. Biraz daha dikkatli bakarsanız yıldızları gerçekten görebiliyorsanız, sorun yoktu. Ben de iyi olurdum.

Gülümsedi ve tekrar yemeğine baktı. "Arkadaşlar bunun için vardır zaten."

Tanrım. Bu geceyi tamamen mahvetmişim. Romantik ve harikaydı. Ve ben onu sabote etmişim. Tek istediğim düzeltmekti. "Bu muhtemelen birinin bana yaptığı en güzel şey." Gerçeği söyleyebilmek güzeldi. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum. Neden bu kadar korktuğumu anlamasını istiyordum.

Tekrar bana baktı. Dudaklarının kenarını yine o şekilde kıvrırdı. Sanki beni inceliyordu. "Sadie, kaç tane erkek arkadaşın oldu?"

Bunu soracağını beklemiyordum. Miles sayılıyor muydu? Muhtemelen hayır. İlişkimize hiçbir zaman isim vermemiştik. Ama benim zihnimde her zaman önemliydi. İlk öpücüğüm oydu. Bana karşılık vermemiş olsa bile, ilk aşkım oydu. "Sadece bir tane. Ya sen?"

"Üç tane. Ama kız arkadaşlar, erkek arkadaşlar değil."

Güldüm. "Sanırım lisede oldukça popülerdin, değil mi?"

"Gerçekten küçük bir okuldu. Peki ya sen? En sessiz öğrenci mi seçildin yoksa sınıfın palyaçosu mu?" Yüzüne tekrar gülümseme gelmişti.

"Aman Tanrım, ikisi de değil. Beni aday göstermek için adımı bilen çok az insan olduğunu düşünüyorum. Ama en sessiz olan muhtemelen bendim." Gençken dışa dönük ve eğlenceliydim. Yaşım ilerledikçe ve beni gönderen ailelerin sayısı arttıkça, daha da sessizleştim. Lisede neredeyse sesimi tamamen kaybetmiş gibiydim. Her zaman çok korkuyordum. Kimsenin beni

görmesini istemiyordum ama aynı zamanda sessizce yardım için çığlık atıyordum. Kimse fark etmedi. Sorun şu ki, saklanmakta iyiydim. Yıllar içinde, hayal kurmada çok başarılı oldum.

"Yukarı bak," dedi Eli.

Bakışlarını takip ettim. Ve bir yıldız gördüm. Parlak bir yıldız. Henüz tamamen karanlık olmamıştı. Gökyüzü hala siyahtan çok koyu maviydi. Ama işte oradaydı. Daha önce yeterince dikkatli bakmamıştım. Eli'ye baktım. Battaniyenin üzerinde ellerini başının arkasına koymuş, gökyüzüne bakıyordu.

Nefes kesici derecede yakışıklıydı. Yıldızdan bile daha iyiydi. Ona doğru yavaşça yaklaştım ve tam yanına uzandım. Ona yakın olmak istiyordum. Yıllardır sessiz yakarışlarımı kimsenin dinlemediğini hissetmiştim. Ama onun beni duyduğunu hissettim.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, duyabileceğinden emindim. Derin bir nefes aldım ve serçe parmağım başparmağına değene kadar elimi ona doğru kaydardım. Sonra bir saniye nefesimi tuttum. Eli hemen elini kaydırды ve parmaklarını benimkilerin etrafına sardı. Sanki damarlarımda aynı anda ateş ve buz akıyordu. Acı verici değildi. Zorlama değildi. Rahat hissettiriyordu, sanki yıllardır elini tutuyormuşum gibi. Yavaşça nefesimi verdim. Beş saniye bile beklemem gerekmedi. Eli anında bunun daha fazlası olmasını istediğini anladı. Hiçbir tereddüt yoktu. Yıllardır kimse beni gerçekten görmemişti.

"Titriyorsun," dedi nazikçe. "Üşüyor musun?" Bana bakabilmek için yan tarafına döndü.

Başımı salladım. Aksine, kapüşonlu kazağımın içinde çok ısıniyordum. Başımı ona doğru çevirdim. "Daha önce de incindim." Bu doğrudu. Bundan daha fazla ayrıntıya giremezdim. O da ne varsa onu varsaymak

zorundaydı. Ama belki de bu yeterliydi. Bunun yavaş ilerlemesini istediğimi anlamasını sağlamam gerekiyordu.

"Dizindeki morluk..."

"Hayır." Bunu bilemezdi. Kimseye söyleyemezdim. "Öyle bir şey yok," diye yalan söyledim. Onunla göz teması kurmak için kendimi zorlamam gerekti.

Kaşları çatılmıştı, sanki bana hiç inanmıyordu. "Sadie..."

"Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum." Elini tutmayan diğer elim cebimde yumruk olmuştu. "Hayatıma devam etmeye çalışıyorum. Sadece... bilmeni istedim. Bu yüzden kimseyle çıkmak istemediğimi söyledim. Hazır olup olmadığımdan emin değildim. Ama senden hoşlanıyorum. Çok. Ama bu, az da olsa korkmadığım anlamına gelmiyor." Çok korkuyor.

"Sana asla zarar vermezdim, Sadie."

Ve ona inandım. Bana öyle baktığında nasıl inanmazdım ki? Elim titreyerek cebimden çıkardım. Parmak uçlarımla yüzünün yan tarafına hafifçe dokundum. Ateş ve buz.

Bana biraz daha yaklaşıırken gözleri benimkilerden ayrılmadı.

Elimi yüzünün yan tarafında tuttum. "Ben sadece... işleri yavaş yavaş ilerletmek istiyorum." Ama ben de ona doğru yavaşça yaklaştım.

"Ne kadar yavaş?" Nefesi sıcaktı. Bu da beni ona daha da yaklaşmaya itti.

Kalp atışımı kesinlikle duyabiliyordur. "Oldukça yavaş."

Burnunun ucu benimkine değdi. "Sadie." Sesi adeta bir fısıltıydı. "Seni öpebilir miyim?"

Bana bunun uygun olup olmadığını soruyordu. Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldüğünü hissettim. Bana soruyor.

Yüzümü ona doğru yaklaştırdım, dudaklarım onun dudaklarına değene kadar. Nazik bir dokunuştı. Dudakları yumuşaktı ve biraz tereddütlüydü, sanki yeterince yavaş gitmediğinden endişeleniyordu. Mükemmeldi.

Çok erken geri çekildi ve başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. "Neden ağlıyorsun?"

Bunu sorması bile beni daha çok ağlattı. "Daha önce hiç kimse bana bu kadar iyi davranmamıştı."

Gözyaşlarımı tekrar sildi. "O zaman yanlış insanlarla takılıyormuşsun."

Kendi isteğimle değil. "Aslında sadece arkadaşın olmak istemiyorum Eli. Bunu istiyorum."

Güldü. "Güzel, çünkü ben de sadece arkadaş olmak istemiyorum." Elini yanağımdan çeneme doğru indirdi ve yüzümü tekrar kendi yüzüne doğru kaldırdı. "Seni istiyorum. Ve ne kadar yavaş istersen o kadar yavaş ilerleyebiliriz. Ben sabırlıyım."

Tenime değen nefesinin hissini çok sevdim. Dudaklarımı tekrar onun dudaklarına bastırdım. Ve elinin yüzümün yan tarafında olmasının verdiği hissi de çok sevdim. Böyle bir şeyden zevk alabileceğimi hiç düşünmemiştim. Dili dudaklarımı araladı ve ona izin verdim. Ona işleri yavaş yavaş iletirmek istediğimi söylemişim ama bedenimin kendi aklı vardı. Adeta onun içinde eriyordum. Bana kendimi çok güvende ve huzurlu hissettirdi, aynı zamanda da canlı hissettirdi. Yıllardır hiçbir şeyden bu kadar heyecanlanmamıştım.

Parmakları boynuma doğru kaydı ve ben donakaldım. Acı vardı. Boğulma hissi vardı. Bana neredeyse hiç dokunmuyordu ama göğsümde panik hissettim. Elimle göğsüne dokunup onu hafifçe ittim.

Hemen geri çekildi ve elini yanına indirdi. Gözleri benimkileri aradı. "Özür dilerim."

"Hiçbir yanlış yapmadın, ben sadece..." sesim kesildi. "Bunu istiyorum. Ama bu, bunda iyi olduğum anlamına gelmiyor."

"Bana güven, bu işte iyisin." Gülümsemesi beni sakinleştirdi sanki.

Ona her şeyi anlatmak istedim, ama aynı zamanda hiçbir şey anlatamadım. "Artık nasıl seveceğimi bilmediğimden endişeleniyorum." Ne dediğimin farkına bile varmadan ağzımdan kaçtı.

Elini tekrar benimkine uzattı. "Sana bunu öğretmek için fazlasıyla hazırım. Ama seni buraya sadece yıldızlara bakman için getirdim." Başını yukarı kaldırdı ve ben de onun bakışlarını takip ettim.

Gökyüzünde, dikkatlice bakarsam Yay takımyıldızını görebilirdim. Kendi takımyıldızımı görebilirdim.

"Sanırım sandığından daha büyük bir kalbin var," diye fısıldadı karanlığın içine.

Yıldızlara bakarken sessizce gözyaşlarımı akıttım. Dokuz yaşındayken, Miles'la birlikte büyükannemin evinde çatıda yıldızlara baktığım zamandan beri kendimi bu kadar evime yakın hissetmemiştim. Göğsümdeki acıyı dindirmek umuduyla yavaşça nefes verdim. Sadece korku ve kederi tutmuyordum. Yıllardır öfkeyi de tutmuştum. Benden hiçbir şey kalmadan önce onu bırakmam gerekiyordu.

Bölüm 18

Salı

Eli'nin bana gösterdiği video görüntülerinden bankanın içini tanıdım. Ancak rehin alınan gişe görevlisi ortalarda yoktu. Bundan hemen sonra işi bırakmış olsa şaşırırmam.

Yeni işverenime vermem gereken tüm bilgiler Bay Crawford'ın bana bıraktığı paketteydi. Ama hesabımda ne kadar para olduğunu merak ediyordum. Lise hayatım boyunca çalışmıştım. Ancak o paranın çoğu yiyecek, giyim ve kitaplara gitmişti.

Banka kartımı makineye taktım ve daha önce ezberlediğim PIN numarasını girdim. Birkaç saniye sonra hesaplarım ekranda belirdi. Önce vadesiz hesabıma tıkladım. 79 dolar. Tam da beklediğim gibiydi. Ekrandan çıktım ve tasarruf hesabı simgesine tıkladım. Bu da neydi böyle? Gözlerimi kırptırdım ve ovuşturdum.

Ekranı 3.252.101,75 dolar duruyordu. Gözlerimi kırpıp ekrandaki rakamı tekrar okudum. Bu para nereden geldi? Arkama baktım ama kimse beni izlemiyor gibiydi. Hızla ekrandan çıktım ve kartımı okuyucudan çıkardım.

Eli, banka soyguncularının birkaç milyon dolarla kaçtığını ve paranın hala kayıp olduğunu söylemişti. Sanırım onu az önce buldum. Bankadan çıkarken başımı öne eğdim. Dikkat çekmemeliydim. Ve işlemediğim bir suçtan dolayı hapse girmek istemiyordum. Telefonumu kapüşonlu ceketimin cebinden çıkarırken nefes nefese kalmış gibi hissettim. Birkaç gün önce telefonuma kaydettiğim Bay Crawford'un adına tıkladım.

İki kez çaldıktan sonra telefonu açtı. "Sadie. Ne oldu?" Endişeli bir ses tonuyla sordu.

"Başım dertte." Sesimi kontrol altına almaya çalıştım. Tanrım, neler oluyordu? "Geçen gün Union Bank'ta bir banka soygunu oldu. Birkaç milyon dolar çaldılar ve hâlâ nerede oldukları bilinmiyor..."

"Bankanın sigortası var. Paranızın kaybolması gibi bir durum söz konusu olmamalı."

"Öyle değil!" Sesim tiz çıktı. Yanımdan geçen biri bana garip bir bakış attı. Bir ara sokağa girdim. "Hesabımda bana ait olmayan para var. Onlar... bilmiyorum. Bana ait değil. Ne yapmam gerekiyor? Benim de parmağım olduğunu düşünecekler. 3 milyon dolardan fazla." Az önce beladan kurtulmuştum. Kötü şans sanki mıknaatıslanmış gibi peşimden geliyordu.

"Sadie, derin bir nefes al. Bunu sana geçen gün söylemeye çalışıyordum ama dinlemek istemedin. Anne ve babanın ikisinin de iyi hayat sigortaları vardı. Gerçekten çok iyilerdi. Para, sen 18 yaşına gelene kadar dondurulmuştu, bu yüzden reşit olana kadar büyükannenin vakfına yatırılmıştı. Anne ve baban sana sahip oldukları her şeyi bıraktılar. Büyükannen de sana her şeyini bıraktı. Yani hem onların mirasları hem de hayat sigortaları sayesinde sana oldukça fazla para kalmıştı. Bu para yakın zamanda serbest bırakıldı."

"Annemle babam milyoner değildi." Büyüdüğüm evde gösterişli hiçbir şey yoktu. Sıradan bir mahalleydi. "Ve büyükannem kesinlikle milyoner değildi. Hiçliğin ortasında bir çiftlik evinde yaşardı ve eski gazete kupürleri biriktirirdi."

Bay Crawford güldü. "Çok parası olan bazı insanların nasıl yaşadığına şaşırsınız."

"Mutlaka bir hata olmalı."

"Hiçbir yanlışlık yok, Sadie. Anne baban ve büyükannen sana uzun süre geçinebileceğin kadar para bıraktılar. Üniversite eğitimin de zaten ödendi. Paranın bir kısmı yüksek öğrenim için ayrılmıştı, o yüzden onu ayrı bir hesaba koyduk ve ödemelerini biz halledeceğiz. Hesabındaki her şey senin, istediğin gibi kullanabilirsin."

"İstemiyorum." Bunu neden söylediğimden emin değildim. Herkes birdenbire milyoner olduğunu fark etse çok sevinirdi. Ama ben onların parasını istemiyordum. Onları istiyordum. Tek istediğim onlarla bir gün daha geçirmekti. "Paraya ihtiyacım yok."

"Sadie..."

"Bunu yapamam." Sırtımı tuğla duvara yasladım. Sanki kırılıyordum. "Böyle yaşayamam. Yapamam..."

"Derin bir nefes al. İlk birkaç hafta zor geçecek. Yeni kimliğine alışmak zorlu olacak. Ama bu senin kendi güvenliğin için, Sadie."

"Bu benim adım değil." Sanki bir yokuş aşağı yuvarlanıyordum ve nasıl duracağımı bilmiyordum. Nefes nefese kalmıştım. Buranın ne kadar bayat olduğundan nefret ediyordum. Her yer çöp gibi kokuyordu.

"Sadie." Bu sefer sesi sertti. "Seni ortadan kaybetmek için mümkün olan her kaynağı kullandık. Bunun böyle kalmasını sağlamamız gerekiyor."

"Senden bunu yapmanı istemedim. Sadece yardımını istedim."

Boğazını temizledi. "Sadie, sana bir haberim var. İlk başta bu yüzden aradığımı sandım."

"Ne haber?" Ama ne haber olduğunu biliyordum. Bütün bu süre boyunca aklımın bir köşesindeydi. Don'un kefalet duruşması olmalıydı. Bir saniye nefesimi tuttum. Lütfen. Lütfen hâlâ parmaklıklar ardında olsun.

"Kefalet duruşması bu sabah yapıldı."

İki saniyeliğine.

"İstedığımız gibi gitmedi."

Üç saniye boyunca. Zorlukla yutkundum.

"Durum göz önüne alındığında, kefaletle serbest bırakılmasını tavsiye ettim. Koruyucu aile sisteminin kurallarını ihlal etti. Devletten aldığı parayı uygun şekilde kullanmadı. Hakim de aynı fikirdeydi. Her şeyin yolunda olduğunu düşündüm."

Dört saniye boyunca. Sanki boğuluyormuş gibi hissettim.

"Kefalet miktarı yüksekti ama ödedi. Tamamını. Parayı nereden bulduğunu bile bilmiyorum. Çok üzgünüm."

Beş saniyeliğine. Gözlerimi kapattım ve gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı akmasına izin verdim.

"Sadie? Hâlâ orada mısın?"

"Başka ne kanıt ihtiyaçları vardı ki? Morlukların, yara izlerinin fotoğraflarını çektiler. Röntgen çektiler."

"Bu delillerle ilgili değil. Duruşma tarihi yakında belirlenecek. Bu arada kendisiyle iletişim kurmama kararı var. Yapabileceğimizin en iyisi buydu. Üzgünüm, Sadie."

Aramızda garip bir sessizlik oldu. Özür mü diliyor? Gerçekten özür dilemeli. Onu hapse atacağına söz vermişti. Söz vermişti.

"Serbest mi kaldı?" Öfkemden fısıltı çıktı sesim. Bu olamaz.

"Bunun bir olasılık olduğunu biliyorduk..."

"Bana söz vermiştin. Her şeyi anlatırsam onu hapse atacağına söz vermiştin. Beni öldürecek." Tanrım, beni öldürecek. Parmaklarını tekrar boynumda hissedebiliyordum.

"Derin bir nefes al, tamam mı? Hakkında uzaklaştırma kararı var ve kefaletle serbest bırakıldı. Eyaleti terk edemez. Hiçbir şekilde seninle iletişime geçemez. Seni rahatsız etmeyecek. Nerede olduğunu bile bilmiyor. Bunun için gerekli önlemleri aldık."

"Onun beni bulamayacağına söz mü veriyorsun? Tıpkı hapse gireceğine ve hapiste kalacağına söz verdiğin gibi mi?"

"Sadie, elimizden gelen her şeyi yapacağımızı söylemiştik ve..."

"Hayır, onu hapse atacağına söz vermiştin. Söz vermiştin."

"Denedik." Bu sefer sesi daha yumuşaktı. "Yapabileceğimiz her şeyi denedik. Ve duruşmada da elimizden gelenin en iyisini yapacağız. Bu iş henüz bitmedi."

Denedim ve başaramadım. "Böyle yaşamak istemiyorum. Böyle yaşayamam..."

"Sadie, kendine gelmelisin. Güvendesin. Seni temin ederim..."

"Bu sadece benim güvenliğimle ilgili değil! İnsanlara gerçeği söyleyebilmek istiyorum. Dosyada yaraların nasıl ortadan kaldırılacağına dair hiçbir şey yoktu. Bunun hakkında ne diyeceğim? Bu halde nasıl normal bir hayat yaşayacağım?"

"Bunun normal olacağını hiç söylemedim."

Tuğla duvara yaslandım. O yaslanmamıştı. Sadece öyle olmasını istedim.

"İstediğin geçmişini yaratma hakkına sahipsin. Bu fırsat için kaç kişinin canını vereceğini biliyor musun?"

Sadece kendim olmak istiyorum.

"Ama biriyle iyi anlaştığınıza sevindim. Bu süreç, destek alabileceğiniz biri olduğunda daha kolay olur."

"Hiç kimseyle iyi anlaştığımı söylemedim."

"Eğer birilerinin yara izlerinizi görmesinden endişeleniyorsanız..." sesi kesildi.

Az önce söylediklerinden dolayı kendini garip hissetmesini umdum. Hissetmeli de zaten. Ciddi ciddi bana ilişki tavsiyesi mi vermeye çalışıyordu? Onunla Eli hakkında konuşmak istemiyordum. Eli, ona

verebileceğim her şeyden çok daha fazlasını hak ediyordu. Dürüst birini, iyi birini, saf birini hak ediyordu. Öfke dolu gözyaşlarımı sildim.

"Derin bir nefes daha al, Sadie."

Onun talimatlarını uyguladım.

"Birileri bir şeyden şüpheleniyor mu?"

"HAYIR."

"Güzel. Şimdi, lütfen bu numarayı sadece acil durumlarda kullanın, tamam mı?"

Ona çok kızmıştım. Bunu onun da anlayabileceğini biliyordum. Bir daha onu arayacağımı sanmıyordum. "Tamam."

"Telefon görüşmesi sırasında doğrulamanız gereken başka bir şey var mı?"

"HAYIR."

"Öyleyse yüzüne tekrar gülümsemeyi tak ve ortama uyum sağlamaya devam et. Normal bir üniversite öğrencisi ol. Bu bir lanet değil, bir nimet. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen o kadar iyi. Anladın mı?"

Onun beni göremediğini bilmeme rağmen başımı salladım. Kafamda onu bir düşman haline getiriyordum ve nedenini bile bilmiyordum. Artık beni gerçekten tanıyan tek kişi oydu. Yanımda olan tek kişi oydu. "Kitaplar için teşekkür ederim."

Duraksadı. "Geçmişe takılıp kalmanı teşvik etmemeliydim. Bunun için özür dilerim."

"Hayır, öyle yapmadın. Sadece bana daha iyi bir yarının olabileceğine inanmam gerektiğini hatırlattın."

"Bol şans, Sadie. Ve her şey yolunda giderse, bir daha benimle konuşmana gerek kalmayacak."

Konuşmalarımız bittiğinde neden beni hep böyle geçiştiriyordu? Kızgın olsam da, onunla bir daha asla konuşmamak istemiyordum aslında. Artık

konuşmama izin verilmeyecekse, birinin beni olduğum gibi hatırlamasını istiyordum. "Her şey için teşekkürler, Bay Crawford."

Hat kesildi.

Bölüm 19

Salı

Morlukları olabildiğince gizlemek için saçlarımı omuzlarımın önüne topladım. Nedense, iş yerinde kapüşonlu sweatshirt giymeme izin verilmeyeceği aklıma bile gelmemişti. Ama oraya varır varmaz Joan bana üzerinde Corner Diner yazılı bir tişört verdi ve değiştirmemi söyledi.

Göğsümün ortasına dokundum. Altında Yay burcu kolyesini hissedebiliyordum. Burada olmamın hiçbir sebebi yoktu. Hayal edebileceğimden çok daha fazla param vardı. Ama onu kullanmayacaktım. Kendi başıma yeniden başlamak istiyordum. Ve bu iş bana iyi gelecekti. Şimdiki zamana odaklanmama yardımcı olacaktı. Ayrıca, şimdiki zaman geçmişimden çok daha iyiydi. Don Roberts'ın benimle iletişim kurmama emri olduğu sürece bana dokunamazdı. Ve görünmez kaldığım sürece, Colorado'dan ayrılabilse bile beni bulamazdı. Umarım dava bittikten sonra asla ayrılmazdı. Zaten Bay Crawford'a da pek güvenim kalmamıştı.

Artık Bay Crawford'ı aramak yok. Artık insanların beni takip ettiğini hayal etmek yok. Artık kendi korkularımın içine çekilmek yok. Bitti.

Telefonum cebimde titredi. Çıkardım ve Eli'den gelen mesaja baktım.

"İşten sonra görüşürüz. Lokantanın ilerisinde bir dondurmacı var. Tatlı benden."

"O zaman görüşürüz," diye hızlıca cevap yazdım. Evet, şimdiki zaman geçmişimden çok daha iyiydi.

Vardiyam neredeyse bitmişti. Zaman çok çabuk geçmişti. Müşterilerle konuşmayı seviyordum. Bahşişleri almayı ise daha da çok seviyordum. Burada kazandığım parayla geçinmek kolay olurdu. Bundan daha fazla paraya ihtiyaım olmasının hiçbir sebebi yoktu.

Saat 9'u geçmesine rağmen lokanta hâlâ tıklım tıklım doluydu. Son masayı toplamaya başladım. Bütün bardakları ve tabakları tepsiye yığdım ve tek elimle kaldırdım.

Pencereden dışarı baktım. Eli çoktan lokantanın önünde duruyordu. Gözleri gözlerimle buluştu ve gülümsedi. Yanaklarımın kızardığına eminim. Dürüst olmak gerekirse, onu bütün gün görmeyi dört gözle bekliyordum. Salı ve Perşembe günlerinin en sevmediğim günler olacağını biliyordum, çünkü onunla hiçbir dersim yoktu.

Pencereden dışarı bakarken biri bana çarptı. Dengemi korudum ama tepsi hafifçe sola doğru devrildi. Elim dzeltilemeden bardaklar ve tabaklar tepside kayıp yere düştü ve paramparça oldu.

Kahretsin! Hemen diz ktm ve ortalığı temizlemeye başladım.

"ok zgnm," dedi kalın bir ses. "Görmedim..." sesi kesildi.

Ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek için başımı kaldırdım. Tepsiyi düşürdüğüm ilk sefer değildi. Ama gözlerini görünce sesim kesildi; o mükemmel kahverengi gözleri. O gözleri son nefesime kadar tanıyacaktım. Kalbim mideme indi sanki. Miles mı? Yutkundum. Lanet olası Miles Young mı? Geçmişi unutmak ne kadar da boşmuş, geçmiş tam nmdeydi. Bir yanım yüzünü tutup öpmek istiyordu. Tanrım, onu çok özlemiştim. Gülüşünü, kakhahasını ve bana hissettirdiği duyguları özlemiştim. Ama çok daha büyük bir yanım o mükemmel yüzüne tokat atmak istiyordu. Ondan nefret ediyordum. Beni terk ediş şekli yüzünden kalbim öfkeyle doluydu. Ona en çok ihtiyaım olduğu anda beni terk etmişti. Midem bulanıyordu ama ondan gözlerimi alamıyordum. Aynı

görünüyordu ama aynı zamanda çok farklıydı. Saçları yanlardan kısa kesilmişti ama üst kısmı uzundu. Yine de beni yutkunmaya iten o şekilde alnına düşüyordu. Çene çizgisi keskin ve üzerinde sakal izleri vardı. Gözlerindeki neşeli ifade kaybolmuştu. Büyümüş görünüyordu. Ama aslında her şeyden çok yorgun görünüyordu. Sana ne oldu? Bize ne oldu?

"Yaz?"

Hemen başımı salladım. Kim olduğumu, kim olmaya çalıştığımı hatırlamam bir saniye sürdü. Çünkü adımı öyle söylediğinde, sadece onun hatırladığı kişi olmak istiyordum. O küçük, mutlu kız olmak istiyordum. Ailem öldükten ve kendimi görünmez hissetmeye başladıktan sonra bile, o her zaman beni gördüğünü hissettirmişti. Ama bu çok uzun zaman önceydi. "Hayır. Bu benim adım değil." Neredeyse fısıltı gibi çıktı ağzımdan. "Ben Sadie." El sıkışmak için elimi uzatmadım. Bana dokunmasını istemedim. O kıvılcımı hala hissedip hissetmediğimi bilmek istemedim. O kıvılcımı artık hissedemezdim. Bazı şeyler geçmişte kalmalıydı. Bunu herkesten daha iyi biliyordum.

Kaşlarını hafifçe çattı. "Özür dilerim... sen sadece..." sesi yine kesildi. "Bana eskiden tanıdığım birini çok hatırlatıyorsun. Ama onun kızıl saçları vardı. Ne düşündüğümü bile bilmiyorum." Garip bir şekilde güldü ve başını salladı. Yıllar önce terk ettiği kız olmadığı gerçeğini kabullenmekte zorlanıyor gibiydi. Dünkü haber gibi bir kenara attığı kız.

Ve dürüst olmak gerekirse, değildim. Yıllar beni değiştirmişti. Gözlerim sulanmaya başladı. Yıllar beni mahvetmişti. Yıllarca süren istismardan daha çok acı çekmiştim. İstenmeme hissi beni öldürmüştü. Ona ihtiyacım vardı ve o birdenbire ortadan kaybolmuştu. Şimdi onu, yıllar önce sevdiğimden çok daha fazla nefret ediyordum. "Sanırım yüzüm de öyle." Hemen kırık tabaklara tekrar baktım. Saçlarımı omzuma attım ve kendimi kesmemeye çalışarak olabildiğince hızlı bir şekilde kırık parçaları toplamaya başladım.

"İsa, boynuna ne oldu?"

Hemen elimi boynumun yan tarafına vurdum. Ah. Onun yanında kendimi savunmasız hissetmemi sağlama konusunda her zaman bir yeteneği vardı. "Önemli değil. Sadece bir kazaydı. Belli ki sakarım." Saçlarımı omzumun önüne ittim ve yemek artıklarını bulaşık bezimle tepsiye geri kaydardım.

"Bu konuda size yardımcı olayım."

"Yardıma ihtiyacım yok." Ve gerçekten de yoktu. Ona ihtiyacım kalmamıştı. Artık değil.

Ayağa kalktığımda yüzünde bir somurtma vardı. Bana sadece göz kırptı. Boynumu örten saçlarıma bakıyordu. Oradan çıkmam gerekiyordu. Maskemin ardını görebiliyordu. Sahte gülümsememin ardını görebiliyordu. Her zaman da görebilmişti.

"Affedersiniz," dedim.

O kıpırdamadı ama ben etraftan dolaşıp neredeyse koşarak mutfağa girdim.

"Özür dilerim," dedim hemen Joan'a. "Bahşişlerimden zararı düşebilirsiniz." Tepsiyi tezgâhın üzerine koydum ve ellerimi yıkamaya başladım. Ellerim titriyordu. Birkaç derin nefes almaya çalıştım. Yalanımı mı inandı? Summer olmadığımı mı düşündü? Her şeyi mahvetmiştim. Titremeyi bir türlü durduramıyordum.

Joan güldü. "Endişelenme. İlk gününde tepsiyi düşürmeseydin, Corner Diner'da yeni bir rekor kıracaktın. Bugün harika bir iş çıkardın." Bana nazikçe gülümsedi.

Muhtemelen kırdığım tabaklar yüzünden üzgün görüldüğümü düşündü. Ama öyle değildi. Miles kadar beni anlayamadığına minnettardım.

"Teşekkürler, Joan."

"Yarın aynı saatte mi?"

Önlüğümü astığımda rahat bir nefes aldım. Joan kesinlikle şimdiye kadar sahip olduğum en iyi patrondur. "Kesinlikle. Yarın görüşürüz." Başımı kapüşonlu kazağımla örttüm ve fikrini değiştirmesine fırsat vermeden mutfaktan çıktım.

Miles'ın bana baktığını hissedebiliyordum, ona bakmaktan kaçınısam da. Sanki varlığını hissedebiliyordum. Kapılardan geçmeden önce onunla göz teması kurdum. Gerçekten endişeli görünüyordu. Ama artık benim için endişelenmesi çok geçti. O zaten şansını kullanmıştı.

"Hey," dedi Eli büyük bir gülümsemeyle. "Düşüşü gördüm. İyi misin?"

Güldüm. "Önemli bir şey değil. Üstelik patronum inanılmaz derecede iyi biri. Umursamadığını bile söyledi."

"Güzel." Parmaklarını kapüşonlu kazağımanın iplerinden birinin üzerinde aşağı doğru kaydırды.

Ve işte böylece, son birkaç dakikayı unuttum. Son birkaç gündür Eli bir şekilde benim dayanağı olmıştı. Gözlerine baktığımda korkularımı unutmak kolaydı. Ona yaklaştım ve parmaklarımı boynunun arkasına kenetledim. Teninin sıcaklığı parmak uçlarıma değdi.

"Yani, ilk günün iyi geçti mi?" Elini belimin alt kısmına koydu ve beni biraz daha kendine çekti.

Göğsümde yükselen paniği görmezden geldim. Bu benim için iyiydi. Güvendeydim. "Seninle birlikte olduğum için şimdi çok daha iyiyim."

Eğilip beni öptü.

Hemen parmak uçlarımda yükselerek ona karşılık öptüm.

"Bugün seni çok özledim," diye fısıldadı dudaklarımanın arasından.

Dün gece çok geç saate kadar ayakta kalmıştık, yıldızlara bakıp konuşmuştuk. Ama onu görmeyeli çok uzun zaman geçmemiş olsa da, onu da özlemiştim. Tekrar görebileceğimi bildiğim birini bu kadar özleyeli uzun

zaman olmuştu. Yıllardır kendimi koruyordum, kimseye çok yaklaşmıyordum. "Ben de seni özledim."

"Hâlâ dondurma yemek istiyor musun?"

"Dondurmaya her zaman varım."

Kaldırımında yürürken elini belimin alt kısmında tuttu. Yanımda olduğu sürece bana hiçbir kötü şey olmayacakmış gibi hissediyordum gerçekten.

Miles'in masasının yanından geçerken pencereden baktım. Hala bana bakıyordu. Gözleri, Eli'nin bana sarılı koluna kaydı. Ve ne düşündüğünü biliyordum. Hemen başımı tekrar öne çevirdim. Eli bana asla zarar vermezdi. Ayrıca, fiziksel acıyla hiçbir zaman sorunum olmamıştı. Dayanabilirdim. Göründüğümden daha güçlüydim. Beni en çok inciten şey duygusal acıydı. İçimde kalıyor ve beni tamamen yutmaya çalışıyordu. Miles en kötü suçlulardan biriydi.

Bölüm 20

Çarşamba

Miles'ı gördükten sonra yapmam gereken ilk şey Bay Crawford'ı aramak olmalıydı. Geçmişimden birini tanırsam talimatım buydu. Ama kendimi bunu yapmaya zorlayamadım. Taşınmaktan çok yorulmuştum. Sonunda uyum sağladığımı hissettim. Bay Crawford'ın istediğini yapmıştım. Hatta yaslanabileceğim insanlar bile vardı. Başımı Kins'e çevirdim. Kesinlikle derin bir uykudaydı. Hatta hafifçe horluyordu.

Sadece Kins'e güvenemezdim, Eli'ye de. Onu düşündükçe kalbim hızla çarpıyordu. Şefkatli ve nazikti ve kesinlikle benden daha iyisini hak ediyordu. Ama kendimi suçlamayı bırakmıştım. Evet, arada sırada yalan söylemek zorunda kalıyordum, ama yine de beni tanımaya başladığını hissediyordum. Gerçekten dinliyordu. Hatta söylediklerimden daha fazlasını duyuyor gibiydi. Kendimi tuttuğumu hissettiği için ayrıntılar için beni sıkıştırmıyordu. Bana saygı duyuyordu. Bedenime saygı duyuyordu. Hayatımda buna ihtiyacım vardı. Şimdi gidemezdim.

Ayrıca, Bay Crawford'a hâlâ kızgındım. Kalbimin derinliklerinde Don'u hapiste tutmak için elinden gelen her şeyi yaptığını biliyordum. Ama yine de başaramamış olması canımı yakıyordu. Eğer gerçekten söz vermemişse, bana söz vermemeliydi. Sanki beni kandırıp, Don'la birlikte yaşadığım yıllar boyunca olan her şeyi ona anlatmamı sağlamış gibiydi. Kendimi ihanete uğramış hissediyordum. Bay Crawford'un sesini duymak istemiyordum. Bana derin bir nefes almamı ve yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirmemi söylemesini istemiyordum.

Belki de kendimi kandırıyordum. Belki de mesele sadece yeni arkadaşlarım ya da Bay Crawford'a olan yeni güven sorunlarım değildi. Ne kadar inkar etmek istesem de Miles'ın da bir rolü vardı. Miles'ı görmek üzücüydü, evet. Ama iyi olduğunu bilmek de güzeldi. Hayattaydı. Sağlıklı görünüyordu. İyi görünüyordu. Başımı salladım ve yatağımda doğruldum.

Ne önemi vardı ki? Onu lokantada bir kez görmüştüm. Bir daha asla görmeyecektim. Kimliğim için kesinlikle bir tehdit değildi. Summer olmadığımı söylediğimde bana inanmış gibiydi. Yıllar önce ona ihtiyacım olduğunda beni aramadıysa, şimdi de aramayacaktı. Lokantada karşılaştığı o garip kızı düşünerek uykusuz kalmadığından neredeyse emindim. Her şey bitmişti. Geçmişte kalabilirdi.

Peki neden uyuyamıyorum? Banka hesabımdaki parayı düşündüm. İmkânsız gibi görünüyordu. Ailem zengin değildi. Ben de zengin değildim. Nedense, soygundan elde edilen paranın hâlâ hesabıma geçtiğini düşünüyordum. Hayal gücüm sınırları zorluyordu.

Yatağımdan kalktım ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Parmaklarım sanki kendi başına hareket ediyormuş gibi Google'a Miles Young yazdı. Birkaç Facebook profili çıktı ama başka hiçbir şey yoktu. Hiçbiri benim Miles'ım değildi. Benim Miles'ım mı? Kendi kendime gözlerimi devirdim. O asla benim olmamıştı. O zamanlar bunu göremeyecek kadar saf ve kördüm. Bu ilk kontrolüm değildi. Onu bulmaya çalışmışım. Ama o, başarılı olmamı imkansız hale getirmişti. En iyisi de buydu. Miles'ı takip etmek, aramızda olanlar hakkında kendimi daha iyi hissetmemi sağlamayacaktı. Miles Young bir pislikti. Bundan daha fazlasını bilmeme gerek yoktu.

Başımı salladım ve arama çubuğundan adını sildim. Belki de yeni uykusuzluğumdan iyi bir şekilde faydalanabilirdim. Çünkü gerçekten de takip etmem gereken biri vardı. "New York Şehri kanunsuz" yazdım ve arama tuşuna bastım. Düzinelerce makale çıktı. İlkine tıkladım. Onu bir

kahraman olarak gösteriyorlardı. İkinci makale ise onu bir suçlu olarak gösteriyordu. Paranın nereye gittiğini sorguluyorlardı. Banka soyguncularının sorgusunda, ikisi de paranın nereye gittiğini bilmediklerine yemin etmişlerdi. Bu normaldi, elbette polise parayı nereye sakladıklarını söylemezlerdi. Bu, kanunsuzun parayı aldığı anlamına gelmiyordu. Bu saçma bir varsayımdı.

En iyi fotoğrafı, sırtı kameraya dönük olanıydı. Dar eşofman altı ve siyah Converse spor ayakkabı giymişti. Koyu mavi kapüşonlu kazağı kollarındaki kasları sarıyordu. Süper kahraman filmlerini yeterince izlediğim için, o kıyafetlerin altında muhtemelen inanılmaz derecede kaslı olduğunu biliyordum. Ama süper kahramanlar gerçek hayatta yoktu. Hatta bir süper kahramana bile benzemiyordu. Sanki spor salonundan yeni çıkmış gibiydi. Belki de sadece doğru zamanda doğru yerdeydi.

Resme yakınlaştırdım. Sanki yüzünü bilerek saklamaya çalışıyordu. Sanki kameraların nerede olduğunu biliyordu. Başka bir resme tıkladım. Bu resimde yüzü kameraya daha dönüktü ama karartılmıştı. Kesinlikle maske takıyordu. Peki, maske takıyorsa bir suçludan ne kadar farklıydı ki? Belki o gün bankayı soymak için gelmişti ve ondan önce davranılmıştı. Ama ne kadar çok bakarsam, bunun doğru olmadığını o kadar çok anladım. Birinin hayatını kurtarmıştı. İyi bir insandı. Giysileri dar kesimdi ve üzerinde herhangi bir silah taşımıyor gibiydi. Eğer banka soygunu yapmayı planlıyor olsaydı, yanında silah getirirdi diye düşünürdünüz.

Daha onlarca makale okudum, ta ki Gece Bekçisi adlı yerel bir bloga rastlayana kadar. Blogda, son birkaç gündür dairelerinden tahliye edilen yüzlerce kişinin önümüzdeki birkaç ay için kiralalarının birdenbire ödendiğinden bahsediliyordu. Bir kadın şöyle diyordu: "Bu bir mucize. Bunu bizim için ödeyen kimse, ay sonunda evsizler barınağına gitmekten

bizi kurtardı. Benim ve oğullarımın gidecek başka yeri yoktu. Başka kimseye başvuracak yerimiz yoktu."

Ve olaylar bununla da sınırlı kalmadı. Hastane faturaları ödenmişti. Çocuk nafakası birdenbire ortaya çıkmıştı. Makale, "Bu şehirde birileri bizi izliyor" alıntısıyla sona eriyordu. Bu sözler tüylerimi diken diken etti.

"Hey," dedi Eli. Yanağımdan öptü ve sınıfta yanıma oturdu.

Yazdırdığım makaleyi masasının üzerine koydum. "O tıpkı Robin Hood gibi. Temel motivasyonu bu. Deli değil. İnsanlara yardım etmeye çalışıyor."

"Kanunsuz mu?" Eli makaleyi eline alırken güldü. "Bu onun deli olmadığı anlamına gelmiyor. Yabancılar için kendini riske atmak biraz akıl dışı." Gözleri sayfada dolaştı. "Ayrıca, eğer o para gerçekten o insanlara yardım etmek için kullanıldıysa, bu onun o parayı soygunculardan çaldığı anlamına gelir."

"Zaten çalınmış bir şeyi teknik olarak tekrar çalabilir misiniz? Üstelik bankanın sigortası da vardı. Hiç önemi yoktu."

"Şey, bu sigorta şirketleri için önemli." Makalenin geri kalanını şöyle bir gözden geçirdi. "Ve bu onun suçlu olmadığı anlamına gelmiyor."

"İyilik yapmaya çalışıyorsanız durum farklıdır."

"Bu araştırmayı yapmak için ne zaman vakit buldun ki? Dün gece epey geç saate kadar dışarıydık. Hiç uyumuyor musun?" Gülümsemesi çok çekiciydi.

Bir an ayakkabılarıma baktım. İş için aldığım Converse'leri giyiyordum. Nedense, onları giyersem kendi süper kahramanım olabileceğimi hissediyordum. Ben de bir maskenin ardında yaşıyordum. Dün gece

intikamcı hakkında okuduklarımdan sonra, onunla kendimi
özdeşleştirebildiğimi hissettim. "Aslında uyku sorunun var."

"Öyle mi? Benim için durum tam tersi. Bu geç saatlere kadar çalışmak
beni mahvediyor. Gerçekten bir uykuya ihtiyacım var."

Güldüm ve içeri giren profesöre dikkatimi verdim.

Bölüm 21

Çarşamba

"Öğle yemeği yemek ister misin?" diye sordu Eli, sınıftan çıkarken. Dışarı adımımızı attığımızda elimi tuttu.

Hemen parmaklarımı onun parmaklarıyla kenetledim. Eli ile vakit geçirmeyi çok seviyordum ama intikamcı hakkında daha fazla araştırma yapmak için can atıyordum. "Çok aç değilim..."

"Ya da onun yerine biraz uyuyabiliriz." Bana gülümsedi.

"Gerçekten bu kadar mı yorgunsun? Bütün gece ayakta kalan bendim, sen değil."

"Bazı insanların aksine, benim sabah 8'de derslerim var."

"Peki, sen biraz uyurken ben de projemiz için biraz daha araştırma yapayım mı? Bulduklarım beni gerçekten heyecanlandırdı. Bunu onun ruh hali hakkında gerçekten derinlemesine bir çalışmaya dönüştürebileceğimizi düşünüyorum."

"Belki biraz daha az heyecan verici bir konu seçmeliydim. Sanırım onu benden daha çok seviyorsun."

Eli'nin gülümsemesi o kadar sevimliydi ki, bunu düşünmemiştim. "Evet, bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim. Sanırım artık sizi işinize geri göndermeliyim."

Gözlerinin içinde kaybolmuştum. Yurt odamın önünde durduğumuzu bile fark etmemiştim. "İstersen yukarı gelebilirsin. Sen biraz uyuyabilirsin, ben de çalışabilirim." Onu tekrar odama çağırmak konusunda hemen garip

ve gergin hissettim. Onunla yatacak falan değildim. Bunu biliyordu, değil mi?

"Emin misin? Ben kendi evime gidip birkaç saat uyuyabilirim. Sonra buluşabiliriz."

"Hayır, sorun değil. Daha sonra lokantada tekrar işim var, bu yüzden ancak ondan sonra görüşebileceğiz. Biraz uyuyabilirsin ki seni yine geç saate kadar ayakta tutabileyim." Ağzımdan çıkan her şey neden cinsel imalarla doluydu?

Gülümsedi. "Yorgun olmayı, seni görmemekten daha çok tercih ederim."

"Aynen öyle. Hadi gel." Onu yurt binamın kapılarına doğru çektim. Anahtarlığı okuyucuya doğru salladım ve kapılar tık diye açıldı. Bir yabancıyı yurduma alarak kuralları çiğnediğime dair tuhaf bir hisse kapılmışım. Ama Eli bir yabancı değildi.

Asansöre bindik.

"Senin yatağın da benimki kadar rahatsız mı?" diye sordu.

"Şaka mı yapıyorsun? Yıllardır yattığım en rahat yatak bu." Bu doğrudu. Lise yıllarımda büyük bir bölümünde kanepede uyumuştum. Uykusuzluğuma sebep olan kesinlikle buradaki yatak değildi. Zihnimin susmayı reddetmesiydi.

Güldü. "Dur, ciddi misin? Büyürken dadı tuttuğunu söylememiş miydin? Seni kocaman, kral yataklı, her yerinde yastık olan bir yatakta hayal etmişim. Ailen seni yerde mi uyutuyordu yoksa?"

Bay Crawford'ın bana verdiği yeni kimliğin ardındaki hikayeyi birden anladım. Bana bir bakıcı vermiş ve zengin olduğum için ailemin sürekli çalıştığını söylemişti. Banka hesabım da bunu kanıtlıyordu. Dudaklarımı ısırdım. "Şaka yapıyordum. Buradaki yataklar gerçekten berbat."

"Biliyorum. Sanki betonun üzerinde uyuyormuşsun gibi." Gülümsedi.

Birisiyle ne kadar uzun süre vakit geçirirsem, kimliğimi korumanın o kadar zorlaşacağını düşünmeye başlamıştım. Ama dikkatli olmak için gösterilen ekstra çabaya değiyordu. Eli'yi gerçekten seviyordum. Sadece ağzımdan çıkanlara dikkat etmem gerekiyordu.

Asansörden inip benim katıma çıktık. "Odam hemen aşağıda." Hâlâ el ele tutuşuyorduk. Odamıza yaklaştıkça daha da gerildim. Muhtemelen o da bunu farklı yorumluyordu. Ben de mi farklı yorumluyordum? Daha fazlasını mı istiyordum? şu an daha fazlasını kaldıramayacağımı düşünüyordum.

Anahtarımı çıkardım ve kapımı açtım. Bir yanım Kins'in odada olmasını istiyordu, dersi olduğunu bilmeme rağmen. Diğer yanım ise yalnız kalmayı arzuluyordu.

Eli odaya girerken, "Mavi en sevdiğin renk mi?" diye sordu.

"Hangi yatağın benim olduğunu nereden bildin?"

"Tanıştığımızdan beri o mavi kapüşonlu kazağı çıkarmamış olman bir ipucu. Ama seni neon renkler giyerken de hayal edemiyorum." Kins'in yatak örtüsündeki çılgın neon desenlerini işaret etti. Ayakkabılarını çıkardı. Davranışlarında rahatsız olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. "Ayrıca, gökyüzünü ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Haklısın. Mavi kesinlikle en sevdiğim renk."

Yatağın kenarına otururken gülümsedi. "Biraz kestirsem sorun olur mu acaba? Araştırma yapmana yardım etmem gerektiğini düşünüyorum."

"Hayır, sorun yok."

"Pekala." Gömleğinin cebinden iPod'unu, kot pantolonunun ön cebinden de telefonunu çıkardı ve yatağının yanındaki sehpa koydu. "Bana katılmak istemediğinden emin misin?" Sesinde umutlu bir ima vardı. Ama ısrarcı değildi. Evet demeyeceğimi bilsem de, sormasını istemiştim.

"Gerçekten odaklanmalıyım."

Başını salladı ve çarşafın altına girmeden yatağımın üstüne uzandı.
"Senin yatağın da benimki kadar rahatsız."

Güldüm ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Ne kadar uğraşsam da araştırmaya bir türlü konsantre olamıyordum. Onun nefes alışverişini dinliyordum. Giderek yavaşlıyor ve düzenlileşiyordu. Bu ses beni sakinleştiriyordu. Bilgisayardan başımı kaldırdım. Yan yatmış, gözleri kapalıydı.

Ayağa kalkarken zihnime cehenneme gitmesini söyledim. Onun kollarında olmak istiyordum. Ayakkabılarımı çıkardım ve yavaşça yatağa tırmandım. Uzattığım koluna başımı yaslayana kadar fark etmemiş gibiydi.

"Mmm."

Çok hafif bir sestti. Bilinçli olarak mı çıkardığından bile emin değildim. Ama o sesi çok sevdim. Ona biraz daha yaklaştım ve gözlerimi kapattım. Bütün hayatım boyunca aradığım duygu buydu. Sonunda güvende olduğumu hissettirdi bana.

"Sadie." Başımın tepesini öptü.

Yavaşça gözlerimi açtım. Kesinlikle utanç verici bir duruma düşmüştüm. Uyurken elim tişörtünün altına kaymıştı. Resmen karın kaslarına dokunuyordum. Aman Tanrım, sevgilisinin çelik gibi karın kasları varken süper kahramana kimin ihtiyacı vardı ki? Kendi kendime gözlerimi devirdim. Eli benim sevgilim değildi. Henüz bu konuyu konuşmamıştık. Ama birlikte geçirebildiğimiz her saniyeyi değerlendiriyorduk. Ve ellerimin teninde olmasını gerçekten seviyordum. Ne yapıyordum ben?

"Özür dilerim," dedim ve hemen elimi çektim.

"Şikayet etmiyordum." Elini belimin alt kısmına koydu ve bedenlerimiz hâlâ birbirine yapışık kalacak şekilde öne doğru kayd. "Ve yanılmışım. Senin yatağın benimkinden çok daha iyi. Ya da belki de sadece benimle birlikte yattığın içindir."

Gömleğinin açık bırakılmış üstteki iki düğmesini inceledim. Onu görmek istiyordum. Her yerini görmek istiyordum. Elim hafifçe titreyerek kaslarını kasten tekrar karnına koydum.

"Seninle yavaş hareket etmek inanılmaz derecede zorlaşıyor." Sesi gergin geliyordu.

"Bunun gerçekten istediğim şey olup olmadığından emin değilim."
Eli kalçalarımın doğru kayd.

"Saygılı olmaya çalışıyorum ama beni öldürüyorsun, Sadie."

İstediğim kişi olabilirdim. Geçmişimin hiçbir önemi yoktu. Önemli olan sadece şimdiki zamandı. Ve Sadie Davis, Summer Brooks'tan biraz daha rahat bir tipti. Gömleğinin yakasını tuttum ve dudaklarını kendiminkine yaklaştırdım.

Üzerime doğru dönerken ağzıma inledi. Ellerin her yerimde olmasını istiyordum. Bu pozisyonda kendimi güvende hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama Eli mükemmeldi.

"Tanrım, Sadie, çok güzelsin." Kapüşonlu kazağımı ve tişörtümü gövdemden yanlarından yukarı doğru iterken beni tekrar öptü, avuç içleri tenime değiyordu. "Dur de, dururum. Sadece söylemen yeterli."

Dokunuşu ateş ve buz gibiydi. Daha fazlasını istiyordum ama aynı zamanda durmasını da istiyordum. Bununla başa çıkabileceğime emin değildim. Gözlerimi sıkıca kapattım. Hayır, durmasını istemiyordum. Bütün vücudum canlanmış gibiydi. Buna ihtiyacım vardı. Korkularımın üstesinden gelmem gerekiyordu. "Durmanı istemiyorum." Sesim kısık çıktı ama gerçekten de öyleydi. Asla durmasını istememişim.

"Heyo," dedi Kins odaya girerken. "Ah." Garip bir şekilde öksürdü ve Eli'nin elleri tenimden çekildi.

"Üzgünüm, gideceğim," dedi.

Eli'nin göğsüne bastırdım ama o zaten oturmuştu.

"Merhaba, Kins." Sesim garip bir şekilde tiz çıkmıştı. "Hayır, sorun değil, aslında başka bir dersim var."

"Ah, şey..." eli hâlâ kapı kolundaydı. "Sizi içeri almak istememiştim, derslerim hep erken bitiyor. Bu üniversite işi kolay işte."

Güldüm. "Çünkü henüz ödevlerin hiçbirine başlamadın."

"Sanırım sizin ikinizin başlattığı şeylere ben de başladım." Bana göz kırptı.

Aman Tanrım, Kins.

Eli boğazını temizledi. "Benim de gitmem gerek sanırım. Bu akşam görüşürüz?"

Gözlerindeki ifade beni yutkunmaya zorladı. Bakışlarında bir vaat vardı. Bu gecenin neler getireceğine dair bir vaat. Başımı salladım ve o da yanağımdan öptü. Bir yandan Kins'in içeri girmesine sevindim. Sorulara hazır değildim. Eli odadan çıkarken boynuma garip bir şekilde dokundum.

"Aman Tanrım, kızım. Sözünü kestiğim için gerçekten özür dilerim."

"Hayır, sorun yok. Hiçbir şey olmadı. Sadece biraz kestiriyorduk ve..."

"Kimsenin umurunda değilmiş gibi öpüşüyorsunuz, değil mi?" diye güldü.

Aynen öyle. "Sanırım derse gitmeliyim."

"Gitmeden önce, buyurun." Bana bir not uzattı. "Bay RA'nın benimle yalnız kalmak istediğini sanıp çok heyecanlandım. Ama sizin için de bir tane varmış. Anlaşılan işinin bir parçası da arada sırada hepimizle konuşmakmış."

Notu inceledim. Saat 3:30'da onunla buluşacaktım. "Saat 4'te işte olmam gerekiyor. Sence buluşmayı yeniden planlamasını isteyeyim mi?"

"Eminim uzun sürmez. Gerçi, umarım seansım daha uzun sürer, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur?" Kaşlarını kaldırdı. "Biliyorsunuz... tıpkı sizin ve Eli'nin az önce yaptığınız gibi."

Güldüm. "Hayır, anladım. Sadece retorik bir soru olduğunu düşündüm."

"Ona yapacaklarımın hiçbirinde retorik bir şey yok. Onunla tanışmanı ve birlikte ona hayran kalmamızı dört gözle bekliyorum. Gerçi, aklın şimdiden Eli ile meşgul gibi görünüyor."

"Öyle."

"Yani, onu gerçekten seviyorsun?"

Gülümsedim. "Evet, öyleyim." Yatağımdan kalktım ve ayakkabı bağcıklarını tekrar bağladım. "Bana kendimi çok... güvende hissettiriyor."

Kins güldü.

"Bunun neresi komik?"

"Onu tanımlamak için kullandığınız sıfat, onu inanılmaz derecede sıkıcı gösteriyor."

"Hiç de sıkıcı değil. Birçok ortak noktamız var. Centilmen biri ve bunu çok beğendim." Gerçekten çok beğendim.

"Bazen çok mükemmel görünen adamlar aslında en tuhaf olanlardır. Muhtemelen yatakta tam bir ucube."

"Akrabalar!"

"Şaka yapıyorum. Sayılır. Hem o kusursuz gülümsemesinin altında bir şey saklıyor olması kimin umurunda ki? Ciddi anlamda çok yakışıklı. Karın kasları görüldüğü kadar iyi hissettiriyor muydu?"

Güldüm. Çok mükemmel olmak diye bir şey yoktu, değil mi? Bu düşünceyi kafamdan attım. Erkekler söz konusu olduğunda Kins'in

yargısına güvenemezdin. "Tamam, gidiyorum." Sırt çantamı omzuma taktım.

"Görüşürüz," dedi. "Bu akşamın nasıl geçtiğini duymak için sabırsızlanıyorum."

"Bay RA ile randevunuzun nasıl geçtiğini duymak için sabırsızlanıyorum. Umarım diğer geceden biraz daha iyi geçer."

"Daha kötü olamazdı herhalde. O sürtüklerin benden önce oraya gidip bütün gece onun vaktini gasp etmelerine inanamıyorum. Yine de birkaç kez göz teması kurduk. Bunu sakın unutma."

"Bunu bana unutturacağınızı sanmıyorum."

"Çok komik. Bu akşam onunla görüşmemde onu kışkandıracağım. Bu akşam Patrick'le randevum var, o yüzden bunu yüzüne vuracağım."

"Sağlam bir plan."

"Öyle tahmin etmiştim. Şimdi ne giyeceğime karar vermem gerek."

"Görüşürüz, Kins." Ama beni duyup duymadığından bile emin değildim. Zaten bir çekmecedeki kıyafetleri karıştırmaya başlamıştı bile, o minik kumaş parçalarına kıyafet denebilir miydi bilmiyorum.

Bölüm 22

Çarşamba

Emin olduğum tek şey, finansın en sevmediğim ders olduğuydu. En azından Bay Crawford'ın beni neden bu derse kaydettirdiğini şimdi anlıyordum. Yönetmem gereken param vardı. Hepsini bankada tutmak muhtemelen sorumsuzluktu, ama bunu düşünmek bile midemi bulandırıyordu. Bunun gerçek olduğuna inanmak bile zordu.

Herkesin eşyalarını topladığını fark etmem biraz zaman aldı. Derste hayallere dalmıştım. Bunu asla yapmazdım. Gözlerim yanımda oturan kişinin notlarına takıldı. O da benimkinden fazla bir şey yazmamıştı. Belki de önemli bir şeyi kaçırmamıştım.

Aceleyle yurduma döndüm ve Corner Diner tişörtümü giydim. Umarım yurt sorumlusuyla olan görüşmem uzun sürmezdi. Koridora çıkarken kapüşonumu tekrar başıma geçirdim. Bugün artık kazara morluklar görünmeyecekti. İş yerinde daha dikkatli olacaktım. Ve Eli'ye işleri yavaşlatmak istediğimi tekrar söyleyecektim. Bu sorun değildi. Ona zaten işleri yavaşlatmak istediğimi söylemiştim. Şimdi sadece vücudumun bu mantıklı düşünceme katılmasını sağlamam gerekiyordu.

Yurt odasının kapısı açıktı ama iki kişinin konuştuğunu duyduğum için dışarıda durdum. Daha doğrusu, bir kızın konuştuğunu duydum. Biraz erken gelmiştim. Kollarımı göğsümde kavuşturup duvara yaslandım.

"Bir şeye ihtiyacım olursa kesinlikle uğrayacağım. Seninle konuşmak gerçekten harikaydı." Kızın sesi daha cilveli olamazdı. Görünüşe göre Kins, onun ilgisini çekmek için yarışan tek kişi değildi.

"Evet, sen de."

Kendi kendime gülümsedim. Kızın söyledikleriyle hiç ilgilenmiyor gibiydi. Kins'in kesinlikle bir şansı vardı.

"Hoşça kalın," dedi ve açık kapıdan dışarı çıktı.

Belki de hayal ettim ama bana ters ters baktığına yemin edebilirdim. Benim için endişelenmesine gerek yoktu. Öte yandan oda arkadaşım bambaşka bir hikayeydi.

Öne eğildim ve kapıya vurdum.

"İçeri girebilirsiniz," dedi yurt görevlisi.

İçeri girdim ve donakaldım. Miles. Hayır. Kucağındaki deftere bakıyordu. Kahretsin. Hayır, hayır, hayır. Bir adım geri çekildim ve kalçam masasına çarptı. Masa, linolyum üzerinde hafifçe kayarken gıcırdadı. Başını kaldırdı ve gözlerimiz kilitlendi. O kahverengi gözlerden nefret ediyordum. O aptal, güzel kahverengi gözlerden.

"Ah." Hemen ayağa kalktı. "Geçen gece olanlar için çok üzgünüm, Sadie."

"Sorun değil. Tepsiyi ilk defa düşürmüyorum." Bu olamaz. "Nereye gittiğime dikkat etmeliydim."

Başını salladı. "Hayır, benim hatam."

Birkaç saniye boyunca birbirimize öylece baktık. Arkamı dönüp kaçmak istedim. Bunun yerine, sanki dağılmak üzereymişim gibi kollarımı kendime doladım. Kendimi bir arada tutmam gerekiyordu.

"Demek sen Sadie'sin," diye not defterine baktı, "Davis?"

"Evet."

Yanındaki sandalyeyi işaret etti.

Masasına yapışıp kaldım. "Aslında işe gitmem gerekiyor."

"Sadece birkaç dakika sürecek."

Açık kapıya göz attım. Her an kaçabilirdim. Koşup Bay Crawford'u arayabilirdim. Miles'ı bir daha asla göremeyebilirdim. Bunun yerine,

yavaşça yanına yürüdüm ve boş sandalyeye oturdum.

Bir an orada durdu, sonra o da oturdu.

"Ben Miles." Elini uzattı.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Uzattığı elini görmezden geldim ve kollarımı kendime sarılı tutmaya devam ettim. Biliyordum ki, eğer bırakırsam dağılıp gidecektim.

Elini beceriksizce bacağına koydu ve boğazını temizledi. "Şey, bu yıl senin yurt görevlinim. Yani herhangi bir sorunun olursa veya konuşacak birine ihtiyacın olursa..." Gözleri boynuma takıldı.

Kapüşonlu kazağımın içine iyice büzülmeye çalışırken Converse ayakkabılarıma baktım. Süper kahraman gücüne ne olmuştu? "Aslında gayet iyi uyum sağlıyorum."

"Bu iyi."

Ona tekrar baktım. Keşke yıllar onu daha çok değiştirmiş olsaydı. Keşke elinin elimde nasıl hissettirdiğini, dudaklarının dudaklarıma nasıl değdiğini hatırlamak daha zor olsaydı. Dudaklarına bakmayı bırakmalıyım.

Boynumda asılı duran Yay burcu kolyesini düşündüm. Bana onu verdiği geceyi düşündüm ve nefes alamıyormuş gibi hissettim. Nasıl yabancılaşmıştık? Nasıl yardım çağrılarımı görmezden gelmişti? Kalbim hızla çarpıyordu ve nasıl durduracağımı bilmiyordum. "Summer kim?" Bunu sormamalıyım. Bu bağlantıdan kaçınmalıyım.

Göz göze geldik ve yüzümü inceliyor gibiydi. Hemen bakışlarımı kaçırdım ve duvardaki bir postere baktım. Yıldız takımı yıldızlarının resmiydi. O hâlâ yıldızlara bakıyor.

"Eskiden tanıdığım biriymiş sadece."

"Eski sevgilin mi yoksa başka bir şey mi?" Bu konuda soru sormayı bırak. Ona bakmaktan kaçınarak her yere bakmaya devam ettim. Yerde bir futbol topu vardı. Hala futbol oynuyor.

"Sadece çocukluğumdan beri tanıdığım bir arkadaşım. Dürüst olmak gerekirse, neden seni o sandığımı bile bilmiyorum. Geçen gece de söylediğim gibi, kızıl saçlı. Sanırım birkaç dakika aklımı kaybettim." Dudaklarının kenarından hafifçe gülümsedi.

Yutkundum. Tanrım, o gülümsemeyi ne kadar özlemiştim. Bu düşünceyi kafamdan attım. Önemli olan, Summer olmadığımı düşünmesiydi. İyiydim. Gözümün ucuyla, çocukken hep yaptığı gibi saçlarını alnından çektiğini gördüm. Başımı salladım. Bir arkadaş. Bunu biliyordum. Eğer beni sevseydi, beni kurtarmaya çalışırdı. Ama ona gerçekten hiç ihtiyacım olmamıştı. Sadece kendimi nasıl kurtaracağımı öğrenmem gerekiyordu.

"Dersleriniz nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Oldukça iyi." Burada oturup onunla laf kalabalığı yapacak değildim. Belki bu, katımdaki diğer insanlara yardımcı oluyordu ama onu görmek sadece bana zarar veriyordu. "Üzgünüm, gerçekten gitmem gerekiyor. Tanıştığımıza memnun oldum." Hiç de memnun olmamıştım. Şimdi keşke onu bir daha hiç görmeseydim diye düşünüyordum. Yeni başlangıcımı mahvedecekti. Her şeyi mahvedecekti. Ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm.

"Sadie?"

Ayaklarım hareket etmeyi bıraktı ve gözlerimi kapattım. Ondan ne duymayı istediğimi bilmiyordum. Ama bunların hepsi yanlıştı. Hepsi. Sırtımı ona dönük tutmaya devam ettim.

"Konuşmak istersen buradayım."

Hayır... değilsin. Hiçbir zaman benim için orada olmadın.

"Bu beni pek ilgilendirmiyor ama boynundaki morlukları gördüm. Eğer erkek arkadaşın sana zarar veriyorsa..."

Miles Young'ın beni kurtarmasına ihtiyacım yoktu. Beş yıl geç kalmıştı. "Haklısın, seni ilgilendirmez. Geç kalacağım." Olabildiğince hızlı

uzaklaştım. Yüzümü incelemesinin sebebinin, içinden bir parçanın Summer olmadığını inanmaması olduğunu düşündüm. Ama sadece acı çekip çekmediğimi anlamaya çalışıyordu. Var olmayan, istismarcı erkek arkadaşımın dolayısı. Neden yeni tanıştığı rastgele bir kıza gerçek benden daha çok önem veriyordu? Neden acımı görmezden gelmişti?

Bölüm 23

Çarşamba

Tavana baktım. Kins hâlâ dışarıdaydı. Sessizlik beni delirtmeye başlıyordu. Konuşacak birine ihtiyacım vardı ama kimse neler yaşadığımı bilemezdi. Yay burcu kolyesi göğsümde ağır geliyordu. Çıkarıp atmalıydım. Ama kendimi buna zorlayamadım.

Telefonum tekrar titredi. Parmağımı ekranda kaydurdım ve Eli'den gelen yeni mesaja baktım.

"Az önce olanlar için özür dilerim. İşleri fazla ileri götürdüm. Düşünmeden hareket ettim. Gerçekten çok üzgünüm Sadie. Lütfen telefonu aç."

Ona kendimi iyi hissetmediğimi söylemiştim ama bana inanmamış gibiydi. Neden inansın ki? Tanıştığımızdan beri ona yalan söylüyordum. Miles'la konuştuğumdan beri kendimi gergin hissediyordum. Günün geri kalanında, birinin beni izlediğine dair ürkütücü his geri döndü. Muhtemelen sadece kafamda kurduğum bir şeydi. Ama artık kendimi güvende hissetmiyordum.

Telefonumda Bay Crawford'ın adını buldum. Parmağım arama düğmesinin üzerinde tereddüt etti. Onu ara. Neden düğmeye basamıyordum? Telefonumu yatağıma fırlattım ve dizlerimi göğsüme çekerek doğruldum. Gitmem gerekiyordu. Kimliğim tehlikeye girmişti. Bana verilen talimatlar bunlardı. Ama gitmek istemiyordum. Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. Sonunda bir yere ait olduğumu hissediyordum. Sonunda bir yuva bulabileceğimi hissediyordum.

Telefonum tekrar titredi. "Dışarıdayım, Sadie. Lütfen beni yukarı al. Lütfen beni içeri al. Sadece seninle konuşmak istiyorum."

Binaya girmek istediğini biliyordum. Ama yorgun zihnim bunu kalbime girmek olarak yorumladı. Bu da beni daha çok ağlattı. Gidiyordum. Gitmek zorundaydım. Parmağım yine arama düğmesinin üzerinde tereddüt etti. Neden yapamıyordum?

Alnımı dizlerimin üzerine yasladım. Doğrusu, veda etmeye hazır değildim. Sonunda tutunabileceğim biri vardı ve gidemezdim. Henüz değil. Vedalardan nefret ederdim. Sevdiğim herkesi kaybetmiştim. Eli'ye ihtiyacım vardı. Bu tek umut ışığına ihtiyacım vardı.

Kapıma gelen bir tıkırtı tüm vücudumu buz kesti. Beni bulmuştu. Göğsümü saran korku buydu. Beni bulmuştu. Nasıl girdi içeri? Binaya yabancıların girmesine izin verilmemeliydi. Beni bulmuştu. Korku zihnimi ele geçirmişti.

"Sadie, benim. Eli."

Kalp atışlarım yavaşlamış gibiydi. Bu bir kâbus değildi. Geçmişimin bana yaklaşması da değildi. Bu, veda etmek istemediğim çocuktı. Eli.

Tekrar kapıyı çaldı. "Sadie, içeride misin?"

Yavaşça yataktan kalktım ve gözyaşlarımın geri kalanını sildim. Gözlerim kıpkırmızıydı. Rimelimın dağıldığından emindim. Ama umurumda değildi. İçimden bir ses Eli'nin de umursamayacağını biliyordu. Buraya benim için endişelendiği için gelmişti. Uzun zamandır kimse benimle ilgilenip halimi sormamıştı. Buradan ayrılmanın imkanı yoktu. Burada kalmalıydım. Yavaşça kapıyı açtım.

"Sadie, az önce olanlar için özür dilerim. Ben düşündüm ki..." Sesi kesildi, yüzüme bakınca. İfadesinde çok büyük bir acı vardı. "Sadie, çok çok özür dilerim."

Onun için ağladığımı mı sandı? Son zamanlarda gülümsememin tek sebebi oydu. Gözetleniyor olma hissini ortadan kaldırabilen tek kişi oydu.

Başımı hızla salladım. "Hiçbir şey yanlış yapmadın. Sadece çok kötü bir gün geçirdim." Gözlerim tekrar yaşlarla dolduğunu hissettim. Son zamanlarda tek yaptığım ağlamaktı.

Bir kapının kapandığını duydum ve sola doğru baktım. Miles, kollarını göğsünde kavuşturmuş, doğrudan bize bakarak koridorda duruyordu. Kızarmış gözlerimi gördü. Dağılmış rimelimi gördü. Ve Eli'yi gördü. İsteddiği sonuçlara varabilirdi. Yeter ki onun yüzünden ağladığımı bilmesin.

Eli'nin kolundan tutup onu odama çektim. Kapı gürültüyle kapandı. Geçmiş dışarıdaydı, ama şimdiki zaman burada, benimleydi. Eli'nin nazik gözlerine baktım. İstedğim her şeyi yansıtıyordu: Güç, nezaket, anlayış.

"Daha önce olanlardan bahsetmeliyiz." Çantasını komodinin üzerine bıraktı.

Konuşmak istemiyordum. Her şey benim için gayet açıktı. Burada kalmamın sebebi oydu, sadece o. Julie'nin bana birini sevip sevmediğini anlamamanın en az birkaç hafta sürdüğünü söylediğini hatırladım. Ama bunun doğru olduğunu hiç düşünmemiştim. Bütün hayatım boyunca Eli gibi birini arıyordum. Kimsenin onu benden almasına izin vermeyecektim. Artık hiçbir şeyin benden alınmasına tahammülüm yoktu. Daha önce olanlar hakkında konuşmayı kabul etmek yerine, öne doğru bir adım attım ve kollarımı ona doladım. "Çantanın içinde ne var?" diye mırıldandım göğsüne.

İçgüdüsel olarak kollarını koruyucu bir şekilde etrafıma sardı. "Kendini iyi hissetmediğini söylemiştin. Sana çorba getirdim."

Bana çorba getirdi.

"Az önce olanlar için özür dilerim. Bana durmamı söylemediğinizde sorun olmadığını düşündüm. Ama size sormam gerekirdi."

"Durmanı söylemedim çünkü durmanı istemiyordum." Başımı çevirip, iki düğmesi açık olan göğsünün üst kısmını öptüm. Geçmişimin üstesinden gelmek istiyorsam, bunu yapmam gerekiyordu. Onu sevmem ve onun da beni sevmesine izin vermem gerekiyordu.

"Özür dilemek için buraya geldim."

Gömleğinin bir düğmesini daha açtım.

"Sadie."

Birkaç düğmeyi daha açtım.

"Az önce ağlıyordun. Seni üzen şey hakkında konuşmalıyız."

"Konuşmaya gerek yok." Bütün düğmelerini çözdüm. Adem elmasının yükselip alçalmasını izledim. "Sadece sana ihtiyacım var." Boynunun ön kısmını öptüm.

Ellerinin sırtımda kaydığını hissedebiliyordum. Damarlarımda dolaşan korkuyu değil, bunun ne kadar iyi hissettirdiğine odaklanmaya çalıştım.

Elini kalçalarımın doladı ve dudakları dudaklarıma yapışırken bacaklarımı da beline doladı.

İyiyim. Tanrım, onu çok istiyordum. Kesinlikle iyiyim.

Beni yatağın kenarına bıraktığında öpüşleri daha da tutkulu gelmeye başladı. Sanki ikimiz de bilinmeyene doğru serbest düşüşteydik. Artık beni durduracak hiçbir şey yoktu. Gömleğini omuzlarından aşağı ittim. Güçlüydü. Beni koruyabilecekti. İhtiyacım olan tek şey oydu. Parmaklarımı pazularının etrafına doladım.

"Beklemek istersen sorun değil." Eli kapüşonlu kazağımın altına kayarken kulağımın arkasından öptü.

Gözlerimi sıkıca kapattım. İyi hissettiriyor. İyiyim. Güvendeyim.

"Biliyorsun ki seni bekleyeceğim."

"Beklemek istemiyorum."

"Sadie." Yüzümün yan tarafına nazikçe dokundu.

Ateş ve buz. Gözlerimi açtım. Gözlerimin sıkıca kapalı olduğunu görmüş olmalıydı. "Bunu istiyorum." Parmaklarım karın kaslarında aşağı doğru kaydı. Bekleyemezdim. Beklemekten bıkmıştım. Bütün hayatım boyunca beklemiştim.

"Bu ilk deneyiminiz mi?"

Zorlukla yutkundum. "Hayır." Bu ilk defa böyle olacaktı. Ama kesinlikle benim ilk defam değildi. Bu konuda konuşmak istemiyordum. Dudaklarının tekrar benimkilerde olmasını istiyordum. Ama kıpırdamıyordu. "Bunun istediğim şey olduğuna söz veriyorum. Sadece yavaş olmanı istiyorum."

Elini bana dokunmadan yatağın iki yanına koydu. "Yavaş gitmek demek, şu an durmak demek. Bekleyelim, olur mu?"

"Bunu kastetmedim. Sadece... bana zarar vermeni istemiyorum."

Kaşlarını çattı. "Sana zarar vermeyeceğim." Yüzümün yan tarafına hafifçe dokundu. "Seni önemsiyorum, Sadie. Sana asla zarar vermem."

"Ben de seni önemsiyorum."

Biraz öne doğru adım attı, bacaklarımı daha da araladı.

Paniğimi yuttum.

"Yavaş yavaş gideceğim." Dudaklarımdan hafifçe öptü. "İstedığın kadar yavaş." Yanağımdan öptü.

Sözleri beni sakinleştirdi. Derim yanıyormuş gibi hissetmeme rağmen kalp atışlarım yavaş ve düzenliydi. Güvendeyim.

"Sana asla zarar vermem." Çeneme hafifçe bir öpücük kondurdu.

Başımı geriye yasladım, kendimi bu ana bıraktım. Şimdiki zaman bu kadar güzel hissettiriyorsa, geçmiş de geride bırakabilirdim.

"Bana güvenebilirsin." Boynumun yanını öptü ve vücudu gerilmiş gibiydi.

Kahretsin. Ondan uzaklaştım ve elimi boynuma götürdüm. Hayır, hayır, hayır.

Elime bakıyordu. "Sadie, boynuna ne oldu? Bu..."

"Önemli değil." Gizlemek için kapüşonumu daha yukarı çektim. Nasıl unutmuştum? Nasıl görmesine izin vermiştim? Bilmesine izin veremezdim.

"Boğma izlerine benziyorlar." Bana her zamanki gibi bakmıyordu. Bana sanki hasar görmüş bir şeye bakıyormuş gibi bakıyordu. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibiydi. Dehşete kapılmış görünüyordu.

Nefesimin kesildiğini hissettim. Parmaklarının boğazımı sıkıldığını hissettim. Gözlerimi kapattım. "Hayır, bir şey yok."

"Önemsiz bir şey değil. Birisi seni incitti."

"Bu... görüldüğü gibi değil."

"Sadie." Dizime dokundu.

Yanıyordu. "Dur."

"Bana ne olduğunu anlat." Eli bacağımın üzerindeydi. Bana doğru yaklaşıyordu.

"Bana dokunma!" Yatakta ondan uzaklaştım. Korku beni sarmıştı.

Bana dokunmayacağını göstermek için ellerini kaldırdı. "Sana zarar vermeyeceğim, Sadie. Sana asla zarar vermem. Ama bunu kimin yaptığını bana söylemen gerekiyor."

"Kimse yoktu. Kaza oldu."

"Sadie."

Yalanlarımın onu incittiğini anlayabiliyordum. Yüzünden belli oluyordu. Bana yardım etmek istiyordu. Ama artık yardıma ihtiyacım yoktu. Bunu açıklayacak bir şey bulmam gerekiyordu. "Bunun hakkında konuşamam. Lütfen beni bunun hakkında konuşmaya zorlamayın."

"Bu yüzden mi bugün üzgündün?" Sesi giderek yükseliyordu, sanki öfkelenmişti.

"Hayır." Sanki nefes nefese kalmıştım. Beni görüyor. Biliyor.

"Benimle konuşabilirsin."

"Yapamam." Gözlerimden yaşlar sel gibi akıyordu.

"Lütfen benimle konuşun." Öfkeli görünüyordu.

Acımı hissetti mi? Yoksa bana mı kızdı? Beni incitme. "Lütfen bana kızma. Özür dilerim." Dizlerimi göğsüme doğru çektim. "Özür dilerim."

"Sadie, sana kızgın değilim." Ellerini yüzünden aşağı indirdi. "Birinin sana bunu yapmasına kızgınım. Seni bundan koruyamadığım için kızgınım."

Bu senin suçun değil. "Bir kazaydı."

"Bana kaza gibi görünmüyor. Polise gitmeliyiz. Eğer biri sana zarar veriyorsa..."

"Hayır. Yapamam..."

"Olanları bana anlatmazsan seni nasıl koruyacağım?"

Onun korumasına ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı ve nedenini söyleyemiyordum. Ne kadar çok ihtiyacım olduğunu da söyleyemiyordum.

"Sadece bana sarılabilir misin?" Parmak uçlarımla gözyaşlarımı sildim.

"Bunu mutlaka birilerine anlatmalıyız."

Başımı salladım ve gözlerimi kapattım. "Lütfen beni bırakmayın." Başka kimseyi kaybetmeye dayanamazdım. "Lütfen birkaç dakika daha kalabilir misiniz?" Sesim umutsuzlukla doluydu.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Yatağın çöktüğünü hissettim. Gözlerimi açtım. Yatakta oturuyordu, bana dokunmamaya özen gösteriyordu. Öne doğru kaydım ve kollarının arasına yığıldım. Başka soru sormadan ağlamama izin verdi. Tuzlu gözyaşlarımın göğsünden aşağı damlamasına izin verdi. Gücüm tükenene kadar beni tuttu. Ama kollarının beni sarması bana devam edebileceğimi hissettirdi. Her şeyi mahvetmişim. Beni ondan alacaklardı.

"Artık kimse sana zarar vermeyecek, Sadie." Elini sırtımda yukarı aşağı gezdirdi.

Yutkundum. Ona inanmak istiyordum. Ama daha önce hiç uzun süre saklanamamıştım.

Bölüm 24

Perşembe

Uyandığımda uzuvlarım karmakarışıktı. Parmakları tenimdeydi. Yanağım göğsündeydi. Derin bir nefes aldım. Güneş ışığı ve narenciye kokuyordu. Muhtemelen çamaşır deterjanıydı. Ama teninde bile kokusunu alabiliyordum. Mutluluk kokuyordu. Sanki bu dünyada ihtiyacım olan tek şey oymuş gibi ona sarıldım. Sonsuza dek böyle kalmak istedim. Soru yok. Endişeli bakışlar yok. Sadece bu güvenlik hissi. Ama bundan daha fazlasıydı. Parmaklarımı hafifçe karın kaslarının üzerinde gezdirdim. Mükemmel bir insan örneği. Onun gibi birinin benim gibi biriyle ne işi olduğunu bilmiyordum. O bütündü. Ben kırıktım.

"Günaydın," diye fısıldadı.

Yüzümü göğsünden kaldırdım. "Günaydın." Hiç kimse uyandıktan hemen sonra onun kadar iyi görünmemeliydi.

Saçımın dağılmış bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyiyim. Dün gece için özür dilerim."

"Hiçbir yanlış yapmadın." Kahverengi gözleri ruhuma işliyormuş gibiydi. "Ama keşke olanlar hakkında benimle konuşsan."

Dirseğime yaslanarak doğruldum ve omzunun üzerinden baktım. Kins yatağında değildi. Komodinin üzerindeki çalar saat 9'u gösteriyordu. "İlk dersini kaçırdın."

"Bununla ilgilenmiyorum. Şu anda tek umursadığım sensin. Sadece anlamaya çalışıyorum, Sadie. Ama eğer benimle bu konuda konuşmak istemiyorsan, belki başka biriyle konuşabilirsin."

"Yani terapist gibi mi demek istiyorsunuz?"

"Ya da güvendiğiniz başka biri."

Konuşabileceğim tek kişi Bay Crawford'du. Ve onunla konuşursam beni götürürdü. "Konuşmak istemememin sebebi bu değil. Sana güveniyorum." Yatağımda doğruldum.

"Öyleyse benimle konuş."

"Geçmiş geçmişte bırakmalıyım. Şimdiki zamanda yaşamaya çalışıyorum. Sadece geçmiş düşünmek istemiyorum." Geçmiş düşünemiyorum.

"En azından size bir soru sorabilir miyim? Sadece ona ihtiyacım var. Çünkü cevabını bilmeden bu konuyu nasıl kapatacağımı bilmiyorum."

"Tamam aşkım."

"Sana bunu yapan kişi burada mı? New York'ta mı?"

Başımı salladım.

"Yani bu, siz buraya gelmeden önce miydi?"

Başımı salladım.

Yavaşça doğruldu. "Yani artık güvendesin?"

Belki? Bana şimdiye kadar üç soru sormuştu. Bir tane değil. Bay Crawford burada güvende olduğumu düşünüyordu. Eli'nin daha fazlasını bilmesi beni güvensiz hale getirecekti. Miles'ın burada olması beni güvensiz hale getiriyordu. "Güvendeyim," diye yalan söyledim. Gerçek şu ki, asla tam anlamıyla güvende olmayacaktım. Don beni bulacaktı. Beni her zaman bulurdu.

"Görebilir miyim?"

Dört soru. "Göründüğü kadar kötü değil."

"Lütfen, Sadie."

Gerçekten bunu görmezden gelecek miydi? Bunu atlatabilecek miydik? Yavaşça kapüşonlu kazağımı çıkardım ve saçlarımı omuzlarımın üzerinden

geriye attım. Artık saklanmanın imkanı yoktu. O zaten görmüştü. Zaten biliyordu.

Başını sallarken dudaklarını birbirine bastırdı. "Sadie." Sesi gergin çıkıyordu.

Her geçen gün daha iyiye gidiyordu. Her geçen gün daha da kötüleşiyordu. O hatıranın morluklarla birlikte yok olmasını istiyordum. Artık bunun hakkında konuşamıyordum. "İyiyim."

"Birisi seni öldürmeye çalıştı."

"Ama yapmadılar."

"Benimle konuşmak istemediğini biliyorum, ama anlamak istiyorum. Yardım etmek istiyorum."

"Yardım ediyorsun. Bu bana yardımcı oluyor." İkimiz arasında el kol hareketleri yaptım. "Uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştım." Saçlarımı enseye doğru ittim. "Ama anlıyorum. Eğer bu çok fazlaysa..."

"Sadie, dün gece söylediklerimde ciddiym. Sana zarar vermeyeceğim."

"Benimle kalmak zorunda hissetmeni istemiyorum. İnan bana, kimsenin acımasına ihtiyacım yok. Zaten yeterince acıdım."

"Bu, sana karşı hislerimi değiştirmez."

Her şeyi bilseydin öyle olurdu.

Telefonu cebinde titremeye başladı. Umursamadı ve elimi tuttu. "Sadie, senden gerçekten hoşlanıyorum. Dün bütün gün midem bulandı çünkü bana kızgın olduğunu sandım. Seni önemsemişimi biliyorsun. İstediğin gibi tepki vermediğim için özür dilerim. Ama elbette üzgünüm. Bana böyle bir şey söylediğinde nasıl üzölmeyeyim ki?"

"Böyle bir şeyin hiç yaşanmamış gibi olmasını istiyorum. Bir daha asla bu konuda konuşmak istemiyorum. Lütfen kimseye bundan bahsetmeyin."

Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı, ama hemen tekrar kapandı. "Eğer bunu istiyorsan."

Kapüşonlu kazağımı tekrar giydim. "İşte bunu istiyorum."

Bir an ikimiz de sessiz kaldık. Yatağımdan kalktı ve gömleğini tekrar giydi. Yavaşça düğmelerini iliklemesini izledim.

"Acıyor mu?" diye sordu bana bakmadan. Gözleri yere dikilmişti.

Evet. Ama hatırası daha çok acıtıyor. "Zar zor. Bir sonraki dersine geç kalacaksın."

"Özür dilerim. Bir daha bu konuda soru sormayacağım."

Bakışlarını takip ettim. Elleri yumruk olmuştu. Kızgındı. Ama bu kızgınlık bana yöneltilmemişti. Benim için kızgındı. Acımı hissediyordu. Daha önce hiç kimse benim acımı hissetmemişi.

"İşten sonra beni eve kadar bırakabilir misin yine?"

Başını kaldırdı ve gülümsedi.

O gülümsemeyi bir daha asla göremeyeceğimden endişeleniyordum.

"Elbette. Yine saat dokuz mu?"

Başımı salladım.

"Benim gitmem gerekiyor." Bir adım öne çıktı ve alnıma nazik bir öpücük kondurdu.

Samimi bir his vermedi. Daha çok koruyucu bir his verdi. Ve her şeyin birdenbire değiştiğinden endişelendim. Geçmişim ve bugünüm çarpışıyordu ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Kins içeri girdi ve anahtarlarını komodinin üzerine fırlattı. Saçları dağınık, makyajı ise biraz bulaşmıştı.

"Hey, Kins."

Kadın sıçradı. "Aman Tanrım, az kalsın kalp krizi geçirecektim Sadie. Burada ne işin var?"

"İlk dersim ögle yemeğinden sonra."

"Ha, doğru." diye esnedi.

"Randevun nasıl geçti?" Cevabı zaten biliyordum. Bütün gece burada kalmıştım. O da ancak şimdi eve gelmişti.

Gülümsedi. "İyiydi. Yurt görevlisiyle olan seansımdan çok daha iyiydi. Tanrım, sanırım eşcinsel."

Miles eşcinsel değil. "Öyle bir izlenim edinmedim."

"Şey, bana hiç yüz vermiyor." Masasına oturdu. "Eli'nin dün gece Patrick'le kaldığı yurda dönmediğini fark ettim."

"Buraya geri dönmediğini fark ettim."

"Haklısın. Anlaşmayı tamamladın mı?"

"Eğer anlaşmayı bir öpücükle mühürlemekten bahsediyorsanız, evet."

Kins güldü. "Anlaşmayı bir öpücükten çok daha fazlasıyla mühürledim."

"Senin onu sevmediğini sanıyordum."

"Ben asla öyle demedim. Ondan hoşlandığımı ama yurt görevlimizin ne kadar yakışıklı olduğunu da görebildiğimi söyledim. Birinden hoşlanmam, gözlerimin olmadığı anlamına gelmez. Katılıyorsun, değil mi? Tam bir rüya gibi."

"Benim tipim değil." Bu yalan dudaklarımdan kolayca döküldü. Beş yıldır Miles'ı unuttuğuma kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Ne kadar çok düşünürsem, o kadar gerçekçi geliyordu. Ama içten içe bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Elbette ki çok yakışıklıydı. Her gece onu rüyalarımda görüyordum.

"Sanırım o herkesin hoşuna gidecek bir tip."

"Onu hiç çekici bulmuyorum." Dikkatimi tekrar Gece Bekçisi'ndeki en son blog yazısına çevirdim. Kanunsuz yine iş başındaydı. Dün gece bir kadın gasp edilmişti. Gaspçı, bu sabah geç saatlerde elleri ve ayakları bağlı bir şekilde polis karakoluna bırakılmıştı. Güvenlik kameralarından alınan

bir görüntüde, gaspçıyı karakola bırakanın kanunsuz olduğu görülüyordu. Ama yine de, gaspçının çaldığı inci kolye hala kayıptı. Bunun neden bu kadar ilgimi çektiğinden emin değildim.

"O zaman Eli'ye delicesine aşık olmalısın," dedi Kins.

"Evet, sanırım." Aslında ona pek dikkat etmiyordum. Gözlerim makaleyi son cümleye kadar taramaya devam etti. "Bu şehirde birileri bizi izliyor." Bu cümleyi ilk okuduğum zamanki gibi aynı ürperti tüylerimi diken diken etti.

"Onu seviyor musun?"

"Ne?" Bilgisayar ekranından başımı kaldırdım.

"Az önce bana Eli'yi sevdiğini söyledin."

"Ben öyle demedim. Dikkat etmiyordum. Bunu ne zaman söyledim ki?"

"Bir saniye önce."

Eli'nin bana hissettirdiği güven duygusunu çok sevdim. Ama bir yanımda onun bu konuyu bırakmayacağını biliyordum. Tekrar gündeme getireceğini biliyordum. Polise gitmem için bana baskı yapmasını istemiyordum. Onlar bana yardımcı olamazlardı. O anlamıyordu. Ve ben de ona açıklayamıyordum. "Onu seviyorum. Sadece işlerin nasıl gideceğini görüyoruz, biliyorsun?"

"Sana henüz kız arkadaşı olman için teklifte bulundu mu?"

Bu da garipti. Dün neredeyse birlikte olacaktık. İki farklı fırsatta. Ama bu konu hiç gündeme gelmedi. "Hayır."

"Evet, öyle olacak. Bundan eminim. Patrick, sürekli senden bahsettiğini söyledi."

Bu midemi bulandırdı. Eli'nin geçmişim hakkında kimseye bir şey söylemeyeceğine güvenebilir miydim? Patrick'e söyler miydi, o da Kins'e söyler miydi? Kins harika biriydi ama ağzını kapalı tutma konusunda pek

de başarılı değildi. "Belki." Bilgisayar ekranımı kapattım. "Sanırım derse gitmeliyim. Bu akşam görüşürüz."

"Sonra görüşürüz, sevgilim."

Bölüm 25

Perşembe

Saat 10'a kadar Corner Diner'ın önünde bekledim. Bu kadar uzun süre beklemem için hiçbir sebep yoktu. Eli benimle buluşmak için asla bir dakika bile geç kalmamıştı. Telefonumu milyonuncu kez çıkarıyormuş gibi hissettim. Mesaj yok. Cevapsız arama yok. Beni ekmişti.

Orada ne kadar uzun süre durursam, o kadar az şaşırdım. Tabii ki beni ekmişti. Onu ne kadar sevsem de, gerçeği söylemeyerek onu kendimden uzaklaştırmıştım. Yine de canım yanıyordu. Özellikle de birinin beni incittiğini bildiği için. Neden o da beni incitmek istiyordu? Gözlerimin içine bakıp yapmayacağına söz vermişti.

Başımı çevirdim ve yutkundum. Burada ne kadar uzun süre durursam o kadar gerginleşiyordum. Kimsenin beni izlemediğini kendime kaç kere söylesem de bu hissi üzerimden atamıyordum. Şehirde yalnız yürümek düşüncesi beni felç ediyordu. Ayaklarım donmuş, yere sağlam basmış, Eli'nin sihirli bir şekilde ortaya çıkmasını bekliyor, umuyordu. O, bu ürkütücü hissi ortadan kaldırıyor. Onsuz bu şehirle nasıl yüzleşecektim? Yanımda olmadığı her an çok korkuyordum.

Tek başıma eve yürümekten korkmak beni çok saçma hissettirdi. Sokağa baktım. Boş değildi, hala etrafta insanlar yürüyordu. Ama her şey gece daha da uğursuz görünüyordu. Yine de iyi olacaktım. Sadece daha fazla geç olmadan güvenli bir şekilde yurduma dönmem gerekiyordu.

Telefonuma son bir umut dolu bakış attıktan sonra, yurt odama doğru kaldırımdan yürümeye başladım. Sürekli arkama bakmanın ve ürkek görünmenin beni kolay bir hedef haline getirdiğini biliyordum. Başım dik

yürümeliydim. Ama duramadım. Adımlarımı hızlandırdım. Tüylerim diken diken oldu. Tekrar arkama baktım. Biri bir ara sokağa girdi.

Aman Tanrım. Yanılmamışım. Biri beni takip ediyordu. Kalbim boğazıma geldi. Olabildiğince hızlı koşmaya başladım. Burada. Yaya geçidinin işaret vermesini beklemeden karşıya koştum. Bir taksi bana korna çaldı ve lastikler gıcırdadı. Kornalar çaldı. Ama koşmaya devam ettim. Beni buldu. Kaldırımın düzensiz bir yerine takılıp düştüm. Avuçlarım pürüzlü betonda kaydı, derimi acıttı.

"Hanımefendi, iyi misiniz?" diye sordu arkamdan bir adam.

"Kalkmanıza yardım edeyim."

Hayır! Uzak durun!

Elini yüzümün önüne indirdi.

Ondan uzaklaştım. Bana dokunma. Sesim işe yaramadı sanki. Ayağa kalktım ve ondan kaçtım. Arkama bakmadan olabildiğince hızlı koştum. Yurt odamın kapısını hızla açtım, merdivenlerden yukarı koştum ve katımın kapısından içeri daldım. Ve doğruca birine çarptım.

Miles. Kollarının arasına düştüğümü anlamak için yukarı bakmama bile gerek yoktu. Çünkü elleri beni yakaladığında hiç irkilmedim. Dokunuşu tenimi yakmadı. Beni rahatlattı. Ev gibi hissettirdi. Elini ilk kez tuttuğum anı hayal ettim. Onunla birlikte çimenlere düşüp güldüğüm anı hayal ettim. Kollarının beni koruyucu bir şekilde sarmaya devam etmesini istedim. Onun tekrar benim dayanağım olmasını istedim.

"Vay canına, iyi misin?" dedi Miles.

Ama bunların hiçbirini hatırlamıyordu. Beni sadece katta rastgele garip bir kız sanıyordu. Ne kadar istemesem de ellerinden hızla uzaklaştım. Öfkeye tutunursam ondan uzak durmak daha kolaydı. Ve uzak durmam gerekiyordu. Hayır. İyi değilim. Bana yazmayı bıraktığından beri iyi değilim. "İyiyim." Kollarımı kendime doladım. Bedenim bana ihanet etmek

istiyordu. Ellerinin tekrar belimde olmasını istiyordu. O ezici ev hissini hissetmeye devam etmek istiyordu.

Bana hiç inanmış gibi görünmüyordu. "Kanıyorsun." Bileğime hafifçe dokundu.

Aşağıya baktım. Avuç içlerimin topukları çizilmiş ve kan içindeydi. "İyiym." Sesim kısık çıktı.

"Benimle gel." Elini nazikçe dirseğime koydu ve beni koridordan aşağıya doğru yönlendirdi.

Kendimi onu takip etmekten alıkoyamadım. Beni saran korku, elleri üzerimde kaldıkça azalıyordu. Kalp atışımı sakinleştirdi. Nefes almamı kolaylaştırdı. Aynı zamanda midemi de düğüm düğüm etti. Bu, geceleri gizlice ağaç evine gittiğim zamanlardaki hisle aynıydı.

Odasının kapısını açtı.

Sanki ilk defa onun ağaç evine davet ediliyordum. Gerçek bile değildi. Her şey sanki geçmişe ışınlanmışım gibi hissettiriyordu. Odasına tekrar göz gezdirdim ve gözlerim yıldızların olduğu postere takıldı. Rüya görüyordum. İşte buydu. Küçükken her gece rüyasını gördüğüm çocuğu rüyasında görüyordum. Ve bu bir yalandı. Onu rüyasında görmeyi hiç bırakmamıştım. Kolye göğsümde ağır geliyordu. Kendime o geceyi hatırlamak için olduğunu söyledim ama onu hatırlamak içindi.

Parmaklarının bileğime dokunuşu beni gerçekliğe geri döndürdü. "Bu biraz acıtacak." Masasının sandalyesine oturdu ve bana baktı.

"Tamam aşkım."

Avucuma biraz hidrojen peroksit döktü. Acımadı. Acının geleceğini hissettiğim her an, zihnimde onu engellemekte iyiydim. Hissettiğim şey, ellerinin pürüzlülüğüydü. Tüylerim diken diken oldu.

Avucumdaki lekeyi mendille silerken kaşlarını yavaşça indirdi. "Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?" Diğer elimi tutarken bana hiç bakmadı.

"Tökezledim." Orada durabilirdim. Nazik dokunuşu beni rahatlattı, oysa şu anda birlikte olmamam gereken son kişi oydu. Ondan uzak durmam gerekiyordu. "Şehre henüz alışamadım," dedim. "Genellikle işten sonra beni eve kadar bırakacak biri olur ve biraz gergindim. Kaldırımın düzensiz bir yerinde tökezledim."

Dudaklarının kenarından hafifçe gülümsedi. "Şehre alışmam da biraz zaman aldı. Batıda çok küçük bir kasabadan geliyorum. Ama burası gerçekten oldukça güvenli."

Ona evini sormak istedim. Ailesi hâlâ benim evimin yanındaki evde mi yaşıyordu? Anne babası iyi miydi? Eski evimde yeni bir aile mi vardı? Beni hiç düşündü mü?

"Çoğu gece saat 10'da mı işten çıkıyorsunuz? İsterseniz sizi eve kadar bırakabilirim."

"Ah, hayır, sorun değil." Yine, bana beş yıl geç kalmış bir şekilde yardım etmeye çalışıyordu. Ama bu sefer teklif ettiğinde, kanımı kaynatmak yerine kalbimi ısıttı. Gerçekten değişmemiştii. Hala aynı tatlı çocuktii. Sadece neden benimle ilgilenmeyi bıraktığını bilmek istiyordum.

Yaraların üzerine Neosporin sürdü ve üzerlerine bir yara bandı yapıştırdı. "Madem bu saatte işten çıkıyorsunuz, zaten ben de gözlemevine doğru yola koyuluyorum. Ben dışarıdayken sizi eve kadar bırakmaktan memnuniyet duyarım."

İlk defa, yerde duran sırt çantasından bir teleskopun çıktığını fark ettim. "Buralarda bir gözlemevi olduğunu bilmiyordum."

"Evet. Grenada Hall'un üstünde."

"Astronomi bölümü öğrencisi misiniz?"

Güldü.

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Hayır, keşke," dedi. "Babam bu fikri pek onaylamadı. Ama her dönem bir astronomi dersi almaya çalışıyorum." Diğer elimi kaldırdı ve yavaşça avucumun topuğuna aynı renkte bir yara bandı yapıştırdı. İşini bitirdiğinde elimi bırakmadı. Sadece kendi elinde dinlenmesine izin verdi.

"Şu an dersin var mı?" Elimden bırakmasını istemiyordum. Yaralarımı iyileştirdiği gibi beni de iyileştirmesini istiyordum. Kırık olduğum bir sır değildi. Bunu gördüğünü anlayabiliyordum. Yoksa neden şu anda benimle ilgileniyordu ki?

"Hayır, haftada sadece bir kez toplanıyor, ama yine de çoğu akşam gözlemevine gitmeyi seviyorum. Dürüst olmak gerekirse, yıldızlara yalnız bakmayı tercih ediyorum."

Bu doğru değil. Benimle birlikte yıldızlara bakmayı severdin. Başımı salladım.

Yavaşça elimi bıraktı. "Aslında, seninle karşılaşmayı umuyordum. Senin için bir şeyim var." Ayağa kalktı ve sırt çantasını kaptı.

Bana bir şey almıştı. Bir anlığına, sanki tekrar onun ağaç evindeymişiz gibiydi. Bana Yay burcu anahtarlığını verdiği o gece, hayatımın en güzel gecesi olduğuna yemin edebilirdim. Ama o an çok kısa sürdü.

Bana bir broşür uzattı. Destek grubunun resmine baktım. Açmama gerek kalmadan istismar mağdurları için olduğunu anladım. Ön yüzdeki alıntılar bunu gayet açık bir şekilde ortaya koyuyordu: "Suçlu olmadığımı öğrendim." "Kendimi açmayı öğrendim." "Karşı koymayı öğrendim."

Bu kesinlikle Yay burcu anahtarlığı türünden bir hediye değildi. Ona baktım.

"Eğer benimle bu konuda konuşmak istemiyorsan, muhtemelen başka biriyle konuşmalısın." Gözlerinde bir şefkat vardı.

O bakıştan nefret ettim. Ona tekrar çıkışmak ve bunun onu ilgilendirmediğini söylemek istedim. Ama gözlerinde beni dilimi ısırma

zorlayan başka bir şey vardı. Sadece acıma değildi. Gerçekten umursadığı anlaşılıyordu. Ne diyeceğimi bilemedim. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Sadece ona baktım ve sessizce neden yazmayı bıraktığını söylemesini diledim. Sessizce kalbimi neden kırdığını söylemesi için yalvardım.

"Fikrinizi değiştirirseniz teklifim geçerli," dedi, sessiz yalvarışlarımı görmezden gelerek. "Konuşmak ya da sizi eve bırakmak. Ya da ikisi birden." Dudaklarının kenarından hafifçe gülümsedi.

Nedense, teklifini kabul etmek istedim. En yakın arkadaş olduğumuz zamanlara geri dönmek istedim. Ama mesafemi korumalıyım. Ondan uzak durmalıyım, beni eve bırakmasını istememeliydim. Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Teklifin için teşekkür ederim, ama gerçekten iyiyim."

Başını salladı. "Sanırım gitmeliyim."

Kapıya giden yolunu tıkadığımı fark etmem biraz zaman aldı. "Doğru." Arkamı döndüm ve koridora geri yürüdüm.

"İyi olduğundan emin misin?" Elimin arkasına hafifçe dokundu.

Yutkundum ve başımı salladım.

"İyi geceler, Sadie."

O merdivenlerden aşağı inene kadar koridorda garip bir şekilde öylece durdum. Bu şehirle tek başıma yüzleşmekten çok korkuyordum. Ama bu, onunla birlikte yüzleşmem gereken kişinin Miles olduğu anlamına gelmiyordu. Eli ile aramızdaki sorunları çözmeye çalışabilirdim. Ve Kins'im vardı. Ancak ikisi de gerçek beni tanıımıyordu. Hiç kimse beni Miles kadar iyi tanıımıyordu. Başımı salladım. Artık beni tanıımıyordu. Ben bile kendimi tanıyıp tanımadığımdan emin değildim.

Bölüm 26

Cuma

"Bu akşamki maçı sabırsızlıkla bekliyorum," dedi Kins, odanın ön tarafına oturduğumuzda. İkinci sosyoloji dersinden sonra oturma düzenimizle ilgili itirazlarını bırakmıştı. Aslında çok sevdiğinden emindim. Ders ilgi çekiciydi ve ön sırada hiçbir dikkat dağıtıcı unsur yoktu.

"Patrick'le gideceğini söylemiştin, değil mi?" Görünüşe göre buradaki futbol takımı harika. Sezonun ilk maçına Eli ile gideceğimi sanıyordum. Hatta Kins ve Patrick'le birlikte çift randevu yapmayı bile konuşmuştuk. Ama dün sabahtan beri Eli'den haber alamamıştım. Eli'nin bana olan ilgisinin aniden azalmasından Kins'e henüz bahsetmemiştim. Bu konuda konuşacak durumda değildim.

"Evet. Ama neredeyse sana göstermeyi unutuyordum." Sırt çantasından bir broşür çıkardı. "Bütün katımız birlikte gidiyor."

Miles'la tekrar yüzleşmek istemiyordum. Destek grubuna gidip gitmeyeceğimi sormasını istemiyordum. Bir yanım gitmek istiyordu ama sorunlarımdan bahsedemezdim. Sorunlarımın artık var olmaması gerekiyordu. "Peki, Patrick'le mi gidiyorsun yoksa yere mi?"

"İkisi de. Patrick zaten bizimle aynı katta oturmayı kabul etti."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Söylemedi ama ne yaptığını biliyordum. Belli ki Patrick'i kullanarak Miles'ı kıskandırmak istiyordu. Miles'la takılamasam da, nedense Kins'in de takılmasını istemiyordum. Kıskanç olduğumdan değil. İç çektim. Kıskanç mıyım? Her neyse, onunla flört etmesini ya da daha sonra onunla birlikte olmaktan rahatça bahsetmesini izlemeye dayanamayacağımı düşündüm. Ne kadar küçük

olursa olsun, kalbimin minicik bir parçası her zaman ilk sevdiğim çocuğa ait olacaktı. Neredeyse onu koruma içgüdüğü hissediyordum. Belki de onu tekrar görmek istiyordum. Elimin onun elinde nasıl hissettirdiğini seviyordum. Beni eve kadar bırakmayı teklif etmesini seviyordum. Benim için göz kulak olmaya çalışmasını seviyordum. Ama bu onun işiydi. Gerçekten umursadığı anlamına gelmiyordu. Peki neden kalbim bana umursadığını söylüyordu? Geçmişimiz hiçbir şey ifade etmiyordu çünkü artık Summer Brooks değildim.

Parmaklarımı yara bandımın üzerinde gezdirdim, Miles'ın dokunuşu olduğunu hayal ettim. Dün gece onu rüyamda görmüştüm. Bunu bir kenara bırakıp Eli'yi özlememe bağlamak istedim. Ama öyle değildi. Miles bana baktığında, bana dokunduğunda, Eli ile olduğundan farklı hissediyordum. Bana tekrar Summer gibi hissettiriyordu. Ve işte bu çok korkutucuydu. Sanki onun benim olduğumu bilmesini istiyordum. Bu yüzden ondan kaçınmam gerekiyordu. Duygularımı görmezden gelmem gerekiyordu.

"Yani geliyorsun, değil mi?" dedi Kins.

"Emin değilim. Futbol pek bana göre değil."

"Hadi ama. Benim de değil. Ama o seksi oyuncuların hepsi..."

Güldüm. "Şey, bu gerçekten cazip." Alaycıydım ama gözleri parladı sanki. "Eminim ki zaten bütün zaman boyunca yurt sorumlumuzla flört edeceksin." Kesinlikle kıskançlık yapıyordum. Kins'in Miles'la flört ettiğini düşünmek bile kaşlarımı çatmamı sağladı. Bunu istemiyordum. Bununla nasıl başa çıkabilirdim?

Kins güldü. "Hayır, ama ona bakakalacağım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Takımın forveti o. Tanrım, onu sahada görmek için sabırsızlanıyorum."

Defterime baktım. Miles'ın gençlik ligi takımının forveti olacağını ilk öğrendiği günü hatırladım. Sanki çok uzun zaman önceydi. Çok

heyecanlıydı. Pes etmemesi çok iyi olmuş. Burada takıma girmek birinin için çok büyük bir olay olduğunu biliyordum.

"Sadie, çok eğlenceli olacak. Biliyorum bu akşam izinlisin. Öncesinde maç öncesi eğlenceye gidebiliriz."

"Gizlice kaçıp sarhoş olmak mı istiyorsun? Okuldan atılmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, üniversite hayatının tüm güzelliklerini yaşamak istiyorum." Omzuna hafifçe dokundu.

Utanç duygumu gizlemeye çalıştım.

"Peki, sen de katılıyor musun?"

Cuma gecesi başka ne yapacaktım ki? Ortama karışmam gerekiyordu ve herkes bu gece maça gidecekti. Ayrıca, Miles'ın maçlarından birine hiç gitmemiştim. Hep gitmeyi çok istemiştim. "Tamam, evet, geliyorum."

Bana gülümsedi.

Psikoloji dersime doğru yavaşça yürüdüm. Birine güvenebilmemin üzerinden uzun zaman geçmişti. Eli'ye neden bu kadar kolay güvendiğimden emin değildim. Birbirimizi sadece birkaç gündür tanıyorduk, ama nedense o, içimdeki şeytanları çok uzakta gibi gösteriyordu. Kins haklıydı, o çok mükemmeldi. En azından benim için çok mükemmeldi.

Odaya girdiğimde arka tarafa doğru ilerledim. Eli beni görmezden gelecekse, ben de onu görmezden gelebilirdim. Gerçi, ondan sonsuza dek kaçamayacağımı biliyordum. Yapmamız gereken bir projemiz vardı. Dürüst olmak gerekirse, bunu kendim de yapabilirdim. Proje fikrini o ortaya atmıştı, ama ben ondan çok daha ilgili görünüyordum. Dün gece hatta Gece

Bekçisi bloguna röportaj yapıp yapamayacağımı sormak için e-posta göndermiştim. Kahraman hakkında bu kadar çok şeyi nasıl bildiklerini öğrenmek istiyordum. Kim bilir, belki de kahraman blogu kendisi yazıyordu. Şimdi sadece geri yazıp yazmayacaklarını beklemem gerekiyordu.

Oturup Converse ayakkabılarıma baktım. Mecazi bir maske yerine gerçek bir maskenin ardına saklanmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim. Kötü adamları alt edecek kadar güçlü olmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim. Korkusuz olmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim.

"Merhaba Sadie," dedi Eli yanıma otururken. "Dün gece için çok üzgünüm. Beklediğimden daha uzun süren bir işim vardı."

Belirsiz. Ona baktım. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

"Sana mesaj atmalıydım ama geç kaldığımı fark ettiğimde çoktan yatağa girmiş olduğumu düşündüm. Ayrıca özür dilemek her zaman yüz yüze daha iyidir." Masama bir papatya bıraktı.

Bana bir çiçek aldı. Buna gülümsemeden edemedim. "Neredeydin?" Onu bir saat beklediğimi bilmesini istemiyordum. Çok acınası bir durumdu. Zaten düşündüğünden daha güçsüz olduğumu düşünmesini istemiyordum. Morluklar umduğumdan daha uzun sürede iyileşiyordu. Hala kapüşonlu kazağımla bağlıydım.

"Ben... şey... yeni bir derse başladım."

"Geceleri buluşan bir yer mi?"

"Bu bir okul dersi değil. Boks dersi."

"Boks sporuna bu ani ilginin sebebi ne?"

"Seni koruyabilmek istiyorum, Sadie."

Onun bu konuyu açmasını istemiyordum. Ama eğer açması gerekiyorsa, bu muhtemelen en tatlı yoldu. "Bu inanılmaz tatlı. Ama burada güvendesin. Özellikle de beni ekmek yerine benimle vakit geçiriyorsan."

"Gerçekten çok üzgünüm Sadie. Geç bitti. İnan bana, ben de seninle olmayı tercih ederdim. Dayak yedim."

Güldüm ve papatyayı aldım. "Bunun için teşekkür ederim."

Öne eğildi ve yanağımdan öptü. "Bu, beni affettiğin anlamına mı geliyor?"

Burnumun ucu onun burnuna değene kadar ona doğru döndüm. "Benden kaçındığını sanıyordum."

"Senden o kadar çok hoşlanıyorum ki, senden uzak duramam." Dudaklarıma değene kadar yaklaştı.

Ona karşılık öpmekte hiç tereddüt etmedim. Artık beni görmek istemediğini düşündüm. Ama aslında bana çok tatlı bir şey yapmıştı. Gerçek şu ki, Eli'ye ihtiyacım vardı. Geceleri yalnız eve yürümek istemiyordum. Onsuz bu şehre alışmak istemiyordum. Ve Miles'ı unutmam gerekiyordu. Geçmişin şimdiki zamanımla birleşmesine izin vermek ne kadar cazip olsa da, o geçmişte kalmalıydı.

Eli geri çekilirken elini dizime koydu.

Ateş ve buz. Boynumdaki morluğun aksine, dizimdeki morluk geçmişti, bu yüzden sonunda tekrar şort giyebiliyordum. Profesör sınıfa girdiğinde yutkundum. Ama bu onun yüzünden değildi. Eli'nin eli yavaşça bacağıma doğru ilerliyordu.

"Bu arada, bu şortları gerçekten çok beğendim," diye fısıldadı. Parmakları şortun kenarını bacağımda gezdirdi. Aslında, sadece bacağıma dokunuyordu. Parmaklarının tenime değmesi kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. İyi anlamda.

Ona gülümsedim. Tanrım, hâlâ beni istediği için ne kadar şanslıydım. Ders başlamış olmasına rağmen elini bacağımda tutmaya devam etti. Koruyucuydu. Sahipleniciydi. Heyecan vericiydi. Güvende kalmamı sağlamak için harekete geçiyordu. Belki ben de geçmeliyim. Bir kursa

katılabilirdim. Bu, bir destek grubuna gitmekten daha iyi bir fikir gibi görünüyordu. Daha güçlü olacaktım. Olmam gerekiyordu.

Profesör herkesin konu fikirlerini tahtaya yazıyordu. Şimdiye kadar sadece birkaç isim okunmuştu ve James Hunter tahtada iki kez yer alıyordu. Bir an için belki de o kanunsuz kahramandı diye düşündüm. Son derece zengin bir teknoloji deviydi ve sürekli haberlerde yer alıyordu. Bazen süper kahramanlar da zengin adamlardı, Batman ve Arrow gibi. Ama bu süper kahramanlar aynı zamanda bekardı. James mutlu bir evliliğe sahipti. Muhtemelen o değildi. Ayrıca, motivasyon da uymuyordu. James insanlara para vermek isteseydi, bunu yapabilirdi. Milyarderdi. Suçlulardan çalmak zorunda değildi. Bununla birlikte, gerekli teknolojiye de sahipti. Batman ve Arrow'un sadece güçleri, zekaları ve teknolojileri vardı. Süper güçleri falan yoktu.

"Belki de James Hunter o kanunsuz kahramandır," diye fısıldadım Eli'ye. Eli güldü. "Evet, öyle düşünmüyorum."

"Bunu neden söylüyorsunuz?"

Eli omuz silkti. "Ondan öyle bir izlenim alamıyorum."

Bir his mi? Neredeyse gülecektim ama Eli'nin gözlerinin altındaki koyu halkaları incelemeye dalıp gittim. Baştan beri kanunsuz kahraman seçme fikri onundu. Haberlerde gördüğünü söylemişti ama belki de bundan daha fazlasıydı. Belki de gece geç saatlerde boks dersi almıyordu. Belki de kötü adamlarla dövüşüyordu. "Neden, sen misin?"

Gülerek, "Eğer ben olsaydım, seni korumak için boks derslerine ihtiyacım olmazdı, bundan oldukça eminim." dedi.

"Bu bir hayır değil."

Bana göz kırptı.

"Sadie Davis ve Eli Hayes mi?" diye sordu Profesör Bryant.

"Projemizi New York şehrindeki kanunsuz intikamcılar üzerine yapacağız," dedi Eli.

"İlginç bir seçim," dedi profesör ve tahtaya yazdı.

"Eli Hayes demediğime dikkat ettin mi?" diye fısıldadı Eli bana.

Başımı salladım. Ya oysa? Çelik gibi karın kasları vardı. Ve pazuları da iştah açıcıydı. Benimle geçirdiği geç saatlerden yorgun olduğunu iddia etti. Ama bundan daha fazlası da olabilirdi.

"Ben değilim, Sadie," dedi, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi.

Belki de zihin okuma onun süper gücüydü. Kendi kendime gözlerimi devirdim. O olamazdı. Eğer o olsaydı, sırlarımı bu kadar çok bilmek istemezdi. İkimizin de sırları bilmesinden mutlu olurdu. Ayrıca, onu eşofman ve kapüşonlu bir sweatshirt içinde tanıyabileceğime oldukça emindim. Değil mi?

Profesör Bryant, James Hunter'ın adını tahtaya bir kez daha yazarken, "Bu kesinlikle bir sorun olacak," dedi.

Başımı salladım. Profesör Bryant, proje için bu kadar çok kızgın bir araya getirmeseydi, daha ilginç konular bulabilirdi. Tüm isimler okunduğunda, James Hunter altı kez yazılmıştı.

Profesör Bryant tebeşiri yere koydu ve ellerindeki tozu silkeledi. "Tekrar eden hiçbir şey olamaz. Bu yüzden Hunter'ı seçen grupların konuşup yeni fikirler üzerinde karar vermeleri gerekiyor. Diğer herkes görevden alınabilir."

"Öğle yemeği yemek ister misin?" Eli ayağa kalkarken eli bacağımdan kaydı.

"Harika olurdu. Açlıktan ölüyorum. Sonunda birlikte yemekhaneyi gezebiliriz."

Ayağa kalkar kalkmaz elini benimkine uzattı.

"Eline ne oldu?" Eli avucumu çevirdi.

"Ayağım ayağım takılıp düştü. Önemli bir şey değildi."

Gözlerinde bir anlık bir ifade belirdi. Yanılıyor olabilirdim ama öfke gibi geldi. Yine, acımı gerçekten hissettiğini düşündüm. Bu rahatlatıcıydı. Eli'nin beni bir daha asla yüzüstü bırakmayacağından hiç şüphem yoktu. Gerçekten de önemsiyordu.

Avucumu hafifçe öptü.

Belki Eli bir kanunsuz değildi. Ama bu onun benim süper kahramanım olmadığı anlamına gelmiyordu.

Bölüm 27

Cuma

Bir yudum daha bira içtim. İçtikçe arkama bakma ihtiyacım azaldı. Sinirlerimi yatıştırdı. Ortama uyum sağlamamı sağladı. Kendimi normal bir üniversite öğrencisi gibi hissetmemi sağladı.

"Sana bunun eğlenceli olacağını söylemişim," dedi Kins. Kırmızı plastik bardağını benimkine vurdu. Bardağın kenarından biraz bira döküldü ve güldü. Kesinlikle sarhoştı.

Kıkırdadım ve yarı dolu bardağıma baktım. Bu üçüncü bardağım mıydı? Kahretsin. Kesinlikle sarhoştum da.

"Ah, işte orada!" diye bağırdı Kins. Patrick'in yanına koştu ve kollarına atladı.

Üzerine biraz bira dökmüş olmasına rağmen güldü. Onun ne kadar harika biri olduğunu neden göremediğinden emin değildim. Hayır, istediği gibi kötü çocuk değildi. Ama sevimliydi. Dağınık sarı saçları ve yeşil gözleri vardı. Onu her gördüğümde bir grunge müzik grubu tişörtü giyyordu. Bir grupta mıydı? Bir rock yıldızı aradığı kişi değil miydi? Özellikle de Patrick gibi görünen biri.

Öpüşmeye başladıklarında gözlerimi kaçırdım. Eli'nin de onlarla geleceğini düşündüm. Gözlerim stadyumun girişine kaydı. Öğrenciler o yöne doğru gelmeye başlamıştı. Maç yakında başlayacaktı. Eli burada olmadığı için içeri girmek bana garip geldi. Sanki sadece Miles'ı görmeye gelmişim gibi görünüyordu. Oysa durum kesinlikle böyle değildi.

Dudaklarımı ısırdım. Peki neden oradan uzaklaşmıyordum? Sanki bir şey beni stadyuma doğru çekiyordu.

"Hey, Sadie."

Patrick omzuma dokunduğunda irkildim. "Hey, Patrick." Kolu Kins'in sırtına dolanmıştı ve Kins ona sıkıca sarılmıştı. Miles'ı hiç düşünmüyor gibiydi. Bu durumun beni ne kadar rahatlattığına şaşırdım.

"Eli, bir şey çıktığını ve gelemeyeceğini sana söylememi istedi."

Yine mi? İçimde kötü bir his vardı. "Nedenini söyledi mi?"

Patrick omuz silkti. "Yeni bir dersle ilgili bir şey."

"Ah, evet. Bunu söylemişti." Sadece beni yine ekeceğinden bahsetmemişti. Telefonumu cebimden çıkarırken bir yudum daha bira içtim. Futbol taraftarlarının gürültüsünden duymadığım, cevapsız bir mesajı vardı. Tıkladım.

"Üzgünüm, bu akşamki maça gelemiyorum. Yarın telafi edeceğim, söz veriyorum."

"Sorun yok," diye yazdım ve gönder tuşuna bastım. Ama aslında bir sorundu. Benim için boks derslerine gittiğini söylemişti, peki neden benden kaçınıyormuş gibi hissediyordum? Boş bardağımı çöpe attım ve Kins ile Patrick'in peşinden stadyuma girdim. Stadyum çılgın atan taraftarlarla doluydu.

"Zaten başladı," dedi Kins ve kolumu tuttu. "Hadi bir yer bulalım."

Kalabalığın arasında yerimizi çoktan kaybetmiştik. Ama pek de önemli değildi. Zaten Kins'le takılmayı tercih ediyordum. Patrick de burada olunca, üçüncü tekerlek olmak istemiyordum. Kendimize ön sıraya sıkıştık. Derslerde ön sırada oturmaya bayılıyordum. Ama zar zor anladığım bir maçta ön sırada ayakta durmak, normalde yaptığım bir şey değildi. Yine de kalabalık çok heyecan vericiydi. İçkiden mi yoksa gözlerimin Miles'a takılmasından mı emin değildim ama onlarla birlikte tezahürata başladım.

Miles'ı fark etmek kolaydı. Şüphesiz ki sahadaki en yakışıklı adamdı. Sanki varlığını hissedebiliyordu. Omzunun üzerinden baktı ve gözlerimiz

buluştu. Ve o gülümseme... Gençken kalbimi hızlandıran o gülümseme. Ama şimdi de hızlandırıyordu. Bunu damarlarımda dolaşan alkole bağlayabilirdim, ama öyle değildi.

Saçlarını alnından çekip dikkatini tekrar oyuna vermesini izledim. Tamamen büyülenmiştim. Aklımı ondan uzaklaştıramıyordum. Dokunuşu. Kokusu. Gülüşü. Tanrım, hâlâ ona karşı hislerim vardı. Ve gözlerimi ondan alamıyordum.

Gol attı ve dizlerinin üzerine kayarak çimlere uzandı. Yüzünde hiç bu kadar büyük bir gülümseme görmemiştim. Takım arkadaşları da onun yanına çimlere kayarak tezahürat yaparken ben de kalabalığın geri kalanıyla birlikte "Young" diye bağırdım. Bana tekrar baktı. Bana göz kırptığına yemin edebilirdim. Bana göz kırpıyordu. Sekiz yaşındaki halime geri döndüğümü hissettim. Kalbim hızla çarpıyordu.

Gözlerimi sahadan ayıramıyordum. Mükemmeldi. Bir gol daha asist etti ve kalabalık, golü atan oyuncunun adını değil, onun adını haykırdı. Miles'in bir futbol tanrısı haline geldiğini anlamam uzun sürmedi. Ve bunu yaparken de çok iyi görünüyordu. Gerçekten, gerçekten çok iyi.

"Tuvalete gidiyoruz," dedi Kins, takım devre arası için sahadan çıkar çıkmaz. İlk başta benim de onunla gitmemi istediğini sandım, ama sonra Patrick'i de peşinden sürüklediğini gördüm. Genel tuvalette sevişmek üzere olduklarından hiç şüphem yoktu. Normalde böyle bir şey beni tamamen dehşete düşürürdü, ama Miles Young'a bakakalmışken, her şeyi anladım. Keşke şu an onunla soyunma odasında olsaydım.

Bu düşünceyi kafamdan attım. Burada ne yapıyordum? Bir erkek arkadaşım vardı. Sayılır. Dudaklarımı ısırdım. Erkek arkadaşım yoktu. Sahip olduğum şey, hoşlandığım ama beni sürekli terk eden bir adamdı. İstikrarlı birini istiyordum. Dayanağım olan kişiyi geri istiyordum.

Görünüşüm değişmiş olabilir, ama burada ne kadar uzun süre durursam, duygularımın kesinlikle değişmediğini o kadar çok fark ettim.

Miles sahaya geri döndüğünde, herkesle birlikte ben de tezahürat yaptım. Bir gol daha attığını izledim. Rakip takımı tamamen etkisiz hale getirmişlerdi. Tezahüratlar daha da yükseliyordu. Herkesle birlikte zıplayıp durdum, ciğerlerim patlayana kadar bağırdım.

Summer Brooks hayatının aşkını kaybetmişti. Ama Sadie Davis'in kaybetmesine gerek yoktu. Bu yeni bir başlangıçtı. Miles Young'ın beni unutmasından nefret ediyordum ama onu sevmeyi asla bırakmamıştım. Bırakıp bırakmayacağımdan da emin değildim. İşte bu yüzden hayatından dışlanmam çok acıtmıştı. İşte bu yüzden hala acıyordu. Ama artık acı çekmekten yorulmuştum. Miles Young benim için bir yuvaydı. O benim geçmişim, bugünüm ve geleceğimdi. Tanrım, her zaman öyle olmuştu. Gözlerimden süzülen bir damla gözyaşını sildim. Ona söylemem gerekiyordu. Maçın bitmesine sadece 5 dakika kalmıştı.

Eve geri dönene kadar adını haykırmak istedim. Onu geri kazanmak için beş yıl beklemiştim. Beş korkunç yıl. Ama gülümsemesine baktığımda hiçbir şey o kadar karanlık görünmüyordu. Yanımda olduğu sürece hiçbir şey tekrar kötü olmayacaktı.

Kalabalığın içinde tekrar bana baktı ve elini kaldırdı. Bana el sallıyordu. Belki artık Summer Brooks değildim ama aramızdaki kimya şüphesiz hala vardı. Ben de karşılık olarak el sallamak üzereydim ki arkamdaki birkaç kız onun adını bağırmaya başladı.

Arkamı döndüm. Üzerlerinde, kusursuz bronzlaşmış karınlarının üzerine parlak ve cesur renklerle onun adının yazılı olduğu bikini üstleri vardı. Zıpladıkça, kocaman, yapay görünümlü göğüsleri de onlarla birlikte sallanıyordu. Yüzüm kızardı. Benimle göz teması kurmamıştı. Bana göz kırpmamıştı. Bana el sallamamıştı. Bütün zaman boyunca onlara bakmıştı.

Burada ne yapıyordum ben? İyi bir adamla çıkıyordum. Dürüst bir adamdı. Buraya gelmemeliydim. Aklımı Miles hakkında yönlendiren alkoldü. Alkol böyle yapardı işte. Aptalca düşüncelere sevk ederdi bana. Hepsi bir yalandı. Hala ondan nefret ediyordum. Miles Young'dan nefret ediyordum. Beni terk etti. Beni yalnız bıraktı. Boğazımdaki yumruyu yutmakta zorlanıyordum.

Kins ve Patrick neredeydi? Tuvaletten dönmemişler miydi? Yalnızım. Ön sıradaki insanların arasından sıyrıldım. Tamamen yalnızım.

"Dikkat et," diye kekeledi biri bana.

Tanıdığım kimseyi görmedim. Sarhoş yüzlerin bulanık bir görüntüsüydü her yer. Tribünlerin basamaklarından aşağı koştum. Kins? Neredesiniz? Kadınlar tuvaletine giden uzun bir kuyruk vardı. Eli'ye mesaj atmayı düşündüm. Ama benimle vakit geçirmek isteseydi burada olurdu. Boynumu gördüğünden beri, hasarlı olduğumu öğrendiğinden beri benden kaçınıyordu. Yapayalnızım.

Ters yöne döndüm ve stadyumdan dışarı koştum. Miles Young'dan olabildiğince uzaklaşmam gerekiyordu. Yurtlara giden uzun yol ıssızdı. Koşabildiğim kadar koştum, sonra hızımı yavaşlattım. Formda değildim. Vücudum güçsüzdü. Her zaman güçsüz olmuştum. Yolda yürümeye devam ederken gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Kalbim acıyordu. Sanki Miles'a duyduğum tüm bu duyguları bastırmıştı ve onları serbest bıraktığım anda, tekrar bastırılması gerekiyordu. Elimle göğsümün ortasına dokundum. Benim gibiler mutlu sonlara ulaşamazdı. Benim gibiler kimsenin onları göremeyeceği gölgelerde yaşamalıydı. Hasarlı. Yalnız.

Omzumu çevirip arkama baktım. Birinin beni izlediği hissinden kurtulmak imkansız gibiydi. Sadece kafamda kurduğum bir şeydi. Deliriyordum. Zihnim bana korkunç oyunlar oynuyordu. Yurduma ne kadar uzaktayım? Yanlış yola mı saptım?

"Yaz..." Ses bir tıslama gibiydi.

Arkamı döndüğümde damarlarımda buz varmış gibi hissettim.

"Şşşşş."

Diğer tarafa döndüm.

"Kim var orada?" Sakin kalmaya çalıştım. O burada. O burada.

"Şşşşş."

Hayal ediyordum. Burada kimse yoktu. Deliriyorum. Tekrar döndüm ve bir canavarla yüz yüze geldim. Onu tarif etmenin tek yolu buydu. Çirkin ve devasa bir şeydi. Boyumdan çok daha uzundu. Yüzü yağlıydı ve gözünün altında bir yara izi vardı. Ama o Don değildi. Bana doğru bir adım attı.

Çığlık atmaya çalıştım ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Tehlikede olduğumda her zaman susardım.

"Çok güzelsin, değil mi?" Başparmağını yüzümün yan tarafında aşağı doğru kaydırды.

Bana dokunma! Tamamen donakalmıştım. Hayır, o Don değildi. Ama Don için buradaydı. Aklımda hiçbir şüphe yoktu. Söylemesine gerek yoktu. Gözlerinde görebiliyordum. O ölü bakış. Daha önce öldürmüştü. Bu onun işiydi.

Çığlık at. Bir şey yap. Bütün vücudum bana karşı geliyordu. Çığlık atmak istiyordum. Yumruk atmak, tekmelemek ve onunla dövüşmek istiyordum. Kahretsin!

Ağzımı kapattı, tek kelime etmemiş olmama rağmen, ve beni ara sokağa çekti. Sırtımı tuğla duvara dayadı. Çöp kokusu ciğerlerimi doldurdu. Bu iğrenç şehirde, bu karanlık ara sokakta ölecektim. Çığlık at. Bir şey yap. Ama bedenim duvara cansızca yapışmış, bana hala meydan okuyordu. Bir parıltı gördüm ve yüzüme doğru kaldırdığı çakıyı fark ettim.

"Bu canını yakacak, sevgilim."

Bıçak derime değdiği anda gözlerimden yaşlar süzüldü. Ama boynumu kesmedi. Gözlerim hızla çenemin yan tarafındaki bıçağa kaydı. Beni öldürmeye çalışmıyordu. Ne yapıyordu Allah aşkına? Bıçak derimin altına kaydı. Acı dayanılmazdı.

Öksürdü ve bıçak yere düştü. Ağzımı kapatan elini bıraktı ve bedenim tuğla duvardan aşağı kaydı. Ayaklarım kaldırıma değdiğinde kaçmalıyım. Ama gözlerimi ondan ayıramıyordum. Yanlara doğru sendelerken elini boynuna vurdu. Tekrar öksürdü ve hafifçe sendeledi.

Arkamdan bir ses duydum ve hızla arkamı döndüm.

Converse ayakkabılar. Eşofman altı. Koyu mavi kapüşonlu sweatshirt. New Yorklu kanunsuz, sokağın diğer tarafında çömelmişti, bir eli kaldırıma yayılmıştı, sanki bir yerden aşağı atlamış gibiydi. Yüzünü hafifçe kaldırdı, ama gölgelerde görebileceğim kadar değil.

"Koş." Sesi alçak ve hafifçe gürliyordu. Sanki bir şekilde değiştiriliyormuş gibiydi.

Ona öylece bakakaldım. Kaçmak istemedim. Ona teşekkür etmek istedim. Hayatımı kurtarmıştı. Ama bedenim hâlâ bana karşı geliyordu. Dudaklarımdan hiçbir kelime çıkmadı.

"Eve gitmeniz gerekiyor. Hemen şimdi. Burada sizin için güvenli değil." Evim yoktu. Nereye gidecektim? Uzaktan siren sesleri gelmeye başladı.

"Koş, Sadie."

Sözleri beni ürpertti. Adımı biliyor. Bir adım geri çekildim. Bu, ayaklarımı hareket ettirmek için yeterli olmuş gibiydi. Beni nereden tanıyordu?

Bir çarpma sesi duyuldu ve başımı beni öldürmeye çalışan adama doğru çevirdim. Adam az önce bir çöp yığınının içine düşmüştü. Tekrar intikamcıya döndüğümde ise ortadan kaybolmuştu. Yukarı baktım. Hiçbir şey yoktu. Nereye gitmişti?

Sirenler yaklaşıyordu. Bana koşmamı söyledi. Güvende olmadığımı söyledi. Ayaklarımın hareket etmesini sağlayarak, sokaktan olabildiğince hızlı koştum. Ve yurt odamın kapısı arkamdan güvenli bir şekilde kilitlenene kadar koşmaya devam ettim.

Bütün bunları hayal mi etmiştim acaba? Çenemden aşağı damlayan kan, en azından o kısmın gerçek olduğuna dair yeterli kanıttı. Ama o intikamcı? Alnıma dokundum. Sarhoştum. Korkmuştum. Onu gördüğümü hayal mi etmiştim acaba?

Sesinin gürleme şeklini düşündüm. Kapüşonlu kazağının altından kaslarının nasıl belirginleştiğini. Adımı nasıl bildiğini. Eli'nin yanındayken kendimi güvende hissediyordum. Miles'ın yanındayken kendimi evimde gibi hissediyordum. Ama hiç kimse bana o kanunsuz kadar koruma hissi vermemişti. Hayatımı kurtarmıştı.

Bölüm 28

Cumartesi

Nefes nefese uyandım. Rüyamda, beni sokakta duvara yaslayanın o kanunsuz adam olduğunu görmüştüm. Başparmağının yanağımı okşadığını hayal etmiştim. Bana ne oluyor? Midem bulanıyor gibiydi. Elimle ağzımı kapattım ve odamdan banyoya doğru koştum. Tuvalet kabininin kapısını açabildiğim anda, dün gece içtiğim tüm alkolü kusmaya başladım.

Kahretsin. Tuvaletin önünde yere yığıldım ve ağzımı bir parça tuvalet kağıdıyla sildim. Dün gece her şey bulanıktı. Gözlerimi kapattığımda, tek görebildiğim şey intikamcıydı. Aklım bana saldıran kişiye hiç odaklanmamıştı. İntikamcının görüntüleri beni ele geçirmişti. Korkudan felç olmuşum. Ama ondan korkmuyordum. Ne kadar çok düşünürsem, ondan hiç korkmadığımı o kadar çok fark ettim. Ona karşı bir merakım vardı. Ve görünüşe göre uyurken onun hakkında fantezi kurmaktan zevk alıyordum. Elimle alnıma dokundum. Bu muhtemelen şimdiye kadar yaşadığım en kötü baş ağrısıydı. Bir daha asla içki içmeyeceğim.

Çok korkmuş olmalıydım. Bay Crawford'ı arayıp saldırıya uğradığımı söylemeliydim. Ama gerek duymadım. Eğer kanunsuz beni koruyorsa, beni izliyorsa tehlikede değildim. Tüylerim diken diken oldu. Acaba bu yüzden mi izleniyormuş gibi hissediyordum? Bütün zaman boyunca beni izleyen kanunsuz muydu? Ve saldırgan sadece bir tesadüf olabilirdi. New York'ta suç vardı. Don'un onu gönderdiğini söylemedi. Rastgele bir saldırı olabilirdi.

Emin olduğum tek şey, o kanunsuzla tekrar görüşmem gerektiği idi. Ona teşekkür etmem gerekiyordu. Adımı nereden bildiğini öğrenmem

gerekiyordu. Cevaplanmasını istediğim milyonlarca soru vardı. Ve bu sadece proje için değildi, gerçekten o maskenin ardında kimin saklandığını öğrenmek istiyordum.

Tuvaleti sifonladım ve lavaboya doğru yürüdüm. Çenemdeki kesiği kocaman bir yara bandıyla kapatmıştım. Hayatım boyunca neden beni oradan kestiğini anlamamıştım. Boğazıma tek bir darbeye hayatıma son verebilirdi. Sanki benden bir şey istiyordu. Bu düşünce beni ürpertti.

Rastgele bir saldırıydı. Derin bir nefes aldım. Bu şehri terk etmeyi reddettim. Burası yeni evim olacaktı ve bunu böyle korumaya kararlıyım. Bu da daha iyi bir forma girmek anlamına geliyordu. Aynadaki yansımama başımı salladım. Tamamen Sadie Davis olmanın zamanı gelmişti. Ve Sadie Davis bağımsız ve güçlüydü. Bunu başarabilirim.

Eğilip ellerimi dizlerime koydum. Aman Tanrım. Nefesimi zar zor alabiliyordum. Anlaşılan formda olmak istemekle gerçekten formda olmak bambaşka şeylerdi. Ama kendim için belirlediğim iki millik parkuru koşmuştum. Olması gerekenden çok daha uzun sürmüştü ama başarmıştım. Önemli olan buydu.

Yavaşça ayağa kalktım ve yurt binama geri yürüdüm. Merdivenler göz korkutucu görünüyordu ama kendimi zorlayarak çıktım. Sonunda odama vardığımda, yere yığılmak üzereydim. Anahtarımı kilide sokarken bacaklarım acıdan kıvranıyordu. Kapının zaten açık olduğunu görünce şaşırmadım. Kins genellikle öğlen saatlerinde yurdumuza geri dönerdi. Kapıyı iterek açtım. Kollarım bile ağrıyordu. Nedenini bile bilmiyordum.

"Sana on kere mesaj attım," dedi Kins.

Ona sadece göz kırptım. Dün gece benim kadar i mi  olmasına rağmen çok fazla enerjisi vardı. "Ko uya  ıktım. Ne haber?" Sinirli görünmek istemiyordum ama ona biraz kızgındım. Dün gece beni tamamen yüzüstü bırakmıştı. Bu düşünceyi kafamdan attım. Ama bırakmasaydı, belki de o intikamcıyla hiç tanışmazdım. Aslında ona teşekkür etmeliydim.

" ift randevuya  ıkıyoruz. Aman Tanrım, yüzüne ne oldu?"

Elim i   d sel olarak bandaja dokundu. "Dün gece çok fazla içtim ve eve dönerken tökezledim. Aptallık ettim."

Gülerek, "Dün gece çok eğlenceli değil miydi?" dedi.

"Evet,  yleydi." O kanunsuz kahramanı düşünmek bile kalbimin hızla çarpmasına neden oluyordu.

"Gerçekten gitmemiz gerek. Patrick ve Eli'ye bir saat sonra yemekhanede bulu aca ımızı söyledim..." cep telefonuna baktı, "...yarım saat önce. Yani hazırlanman gerekiyor." Du  malzemelerimi bana uzattı.

Çift randevuya hiç niyetim yoktu. Ba ım hâlâ zonluyordu ve kaslarım a rıyordu. Üstelik lokantada çift vardiya çalışıyordum. Saat 2'de orada olmam gerekiyordu. Eli'ye de sinirlenmi tim. Birlikteyken her şey mantıklıydı ama ayrı olduğumuzda, sanki benden hiç ho lanmıyormu  gibiydi. "Bilmiyorum..."

"Lütfen, Sadie. Patrick çok fazla yapı kanla tı. Sana ihtiyacım var."

Dün gece onun kollarına atlayı ını düşündüm. Patrick'in yapışkan olan taraf olduğundan tam emin değildim. "Geceyi onunla geçirmedi mi?"

"Hayır, elbette Bay RA ile geceyi geçirdim."

"Ne?" D n geceden beri g   s mdeki ağrı geri dönmüş gibiymi. Miles'la mı yatmı tı? Ona karşı hislerimi bastırmaya çalışıyordum ama g   s mdeki o ağrıyı görmezden gelemiyordum. Miles tam bir pislikti. Muhtemelen futbol maçındaki bikinili kızlardan biriyle de yatmı tı. Tabii ki yoluna

devam etmişti. Beş yıldır benim için özlem duyduğunu sanmıyordum. Benim ona duyduğum özlem gibi. Dudaklarımın içini ısırdım.

Kins güldü. "Şaka yapıyorum tabii ki. Aman Tanrım, onun çapkın olduğunu duymuştum ama hiç de çapkın gibi görünmüyor. Bu dönem onu tek bir kızla bile görmedim. Hakkındaki söylentiler tamamen yalan. Hatta sadece tek gecelik ilişkileri olduğunu duydum. Neden, neden bunlardan biri benimle olmasın ki?"

Demek ki kesinlikle yoluna devam etmişti. Muhtemelen düzinelerce kadınla. Ama söylentiler doğruysa, muhtemelen çoktan Kins'le yatmış olurdu. Kusursuz pürüzsüz sarı saçları ve mükemmel bronz teniyle çok güzeldi. Gözü olan herkes bunu görebilirdi. Belki de Kins haklıydı. Belki de tüm söylentiler yalandı. Belki de bana özlem duyuyordu. İç çektim. Hayır, ben değil. Artık Summer değildim. "Yani Patrick ve Eli'nin evinde mi yattın?"

"Gerçekten de öyle. Bakın, çok yapışkan. Bütün geceyi onunla geçirdim, şimdi de öğle yemeği yemek istiyor."

Güldüm. "En azından seninle vakit geçirmekten hoşlanıyor."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu Eli'ye bir laf sokmak mı demek? İnan bana, seninle birlikte değilken sürekli seni düşünüyor. Tanrım, onun kadar sürekli konuşan birini hiç duymadım. İkisini de doğru yola getirmemiz ve ciddi bir ilişki istemediğimizi söylememiz gerekecek."

"Ciddi bir ilişki istemediğimi hiç söylemedim." Gözümde intikamcı bir kahraman canlandı.

"Ahhh. Üniversite eğlenmekle ilgili. Bağlanmakla değil. Gençlik çılgınlıklarını yaşamakla ilgili."

"Bunun erkeklere özgü bir şey olduğundan oldukça eminim."

Omuz silkti. "Neyse. Git duşa gir. Biraz geç kalmamız sorun değil. Bizden çok şey beklemelerini istemeyiz."

Havluyu bana fırlattığında güldüm. Kins'in sadece lafta kaldığından oldukça emindim. Patrick'e çok aşık görünüyordu. Ve Miles'tan uzak durmama rağmen, onunla birlikte olmasını istemiyordum. O reddedilmeye dayanamazdım.

"Merhaba, tatlım," dedi Patrick, Kins yanına oturduğunda. Patrick yanağından öptüğünde Kins gülümsedi.

Kesinlikle çok etkilendim. Belki de ona mükemmel bir çift olduklarını anlatabilirim.

Eli, oturduğumda bana gülümsedi. Sadece bir gülümseme. Dün gece için özür dilemedi. Öpücük de yoktu. Geçmişim hakkında çok fazla bilgi verdiğimden beri ilişkimiz değişmişti. Keşke yıldızları izlemeye gittiğimiz o geceye geri dönebilseydik. Çok büyük bir potansiyel vardı. Onu gerçekten seviyordum. Ama bana Patrick'in Kins'e baktığı gibi bakmıyordu. Bana sanki benimle ilgilenmek istiyormuş gibi bakıyordu. Bu yüzden kendimi güvende hissediyordum. Bu yüzden Kins onun sıkıcı ve çok mükemmel olduğunu söylemişti. Aramızda hiçbir kıvılcım yoktu.

Başımı salladım. Güvenli olmak sıkıcı olmak anlamına gelmiyordu. Sadece kendime bakabileceğimi anlamasını istiyordum. Bir koruma istemiyordum. Bir ilişki istiyordum. Gerçek bir ilişki. Her iki tarafın da aldığı kadar verdiği bir ilişki. Daha önce hiç böyle bir ilişkim olmamıştı.

"Ne oldu?" dedi Eli, çeneme hafifçe dokunarak.

Ateş ve buz. Dokunuşu beni hâlâ heyecanlandırıyordu. Tıpkı Miles'ın bana bakışları gibi. Ya da ismimi bilen kanunsuz gibi. Şimdi bunların hiçbirinin iyi bir şey olup olmadığından bile emin değildim. Kafam karışmıştı. Daha fazlasını istiyordum ama hiçbiri bana bunu veremezdi. Bay

Crawford'ın söylediklerine rağmen, bir daha asla gerçek bir ilişkim olmayacaktı. Yalanlar üzerine kurulu bir temel her zaman çökecekti. Yutkundum. "Maçtan dönerken tökezledim. Bir şey değil."

"Son zamanlarda çok sık tökezliyorsun." Ellerime baktı. Yara bantlarını çıkarmıştım ama kesikler hâlâ görünüyordu.

Son zamanlarda beni çok sık yüzüstü bırakıyorsun. Ben de endişelerimi neden dile getiremediğimi bilmiyordum. Ama bir şey beni hep engelliyordu. Dilimi ısırardım. İnsanların bana kötü davranmasına alışmıştım. Belki Eli bunu bilerek yapmıyordu, ama yapıyordu. "Sakar biriyim. Boks antrenmanı nasıldı?" Tabağımdaki salatadan büyük bir lokma aldım.

"İyi."

Patrick güldü. "Buna mı dayak yemek diyorsunuz? Üzerindeki morlukları bir görseniz."

"Cidden," dedi Kins. "Tam bir kum torbası gibi."

"Dün gece beni soyunurken izleyen sapıklar mıydınız?" diye sordu Eli gülerek.

"Kesinlikle hayır," dedi Kins ve bana göz kırptı.

Güldüm. Kins'in onun değişimini izlediğinden hiç şüphem yoktu. "O derse gerçekten katılmana gerek yok Eli. Yaralanmanı istemiyorum."

Dudakları kulağıma degecek şekilde hafifçe yer değiştirdi. "Sadie, senin için birkaç yumruk yemeye değer."

Ve işte böylece kendimi bir aptal gibi hissettim. Miles ve intikamcı hakkında düşünmeyi bırakmalıyordum. Eli iyi ve tatlı biriydi. Onu kafamda bir kötü adam yapıyordum ve nedenini bile bilmiyordum. Beni terk etmesinin sebepleri mantıklıydı. İyi giden bir şeyi neden sorguluyordum ki?

"Onlarla takılmak gerçekten utanç verici." Eli, Kins ve Patrick'i işaret ederek başını salladı.

Yemek yeme fikrini tamamen bir kenara bırakmışlar ve sadece tutkuyla öpüşüyorlardı.

Eli ile ikimiz de kahkahalarımızı bastırdık. Ona gülümsedim. İhtiyacım olan şey güvendi.

Bölüm 29

Cumartesi

Mutfakta kirli bulaşık tepsisini yere bıraktım. Vardiyamın bitmesine 30 dakika kalmıştı ve tüm masalar çoktan yemek yiyordu. Muhtemelen erken çıkacaktım.

"Az önce yedinci masada çok yakışıklı bir beyefendi sizi ağırlamakla görevlendirildi," dedi Joan.

Gülümsedim. Eli bu akşam beni eve kadar bırakacağına söz vermişti. Biraz vakit geçirmek için erkenden gelmesi çok hoştu. "Teşekkürler, Joan."

"O senin erkek arkadaşın mı?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Göreceğiz. Henüz hiçbir şey resmi değil."

Gülerek, "Aferin kızım. Ona bunun için biraz uğraştır." dedi.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle mutfaktan çıktım. Ama yedinci masada oturanı görünce gülümsemem kayboldu. Miles. Şimdi Joan, Miles'ın erkek arkadaşım olmasını istediğimi düşünecekti. Ve istemiyordum. Tek gecelik bir ilişki istemiyordum. Onu sevdiğim gibi sevilmek istiyordum.

Bu düşünceyi kafamdan attım. Bu garip olmak zorunda değildi. Maçında benimle flört ettiğini düşündüğümü bilmiyordu. Burada çalıştığımı biliyordu ve bu yüzden benden ona hizmet etmemi istemişti. Sadece sosyal bir yurt görevlisiydi. Masasına doğru yürüdüm. "Merhaba, Miles." Sesim garip bir şekilde tiz çıkıyordu. Garip davranmayı bırak.

Dudaklarının kenarından hafifçe gülümsedi. "Hey, Sadie. Bu akşam çalışıyor olmanı umuyordum."

Hızlanan kalp atışlarıma sakın olmasını söylemeye çalıştım. Bunu dostça bir şekilde söylemişti. Peki neden göğsümün ortası ağrıyordu? Neden gözlerine bakmaktan kendimi alamıyordum? Sanki ayaklarım yere yapışuyordu.

"Sadie?"

"Ne?" Düşüncelerimi dağıtmak umuduyla başımı salladım.

Tekrar gülümsedi ama sonra kaşlarını hafifçe çattı. "Ne oldu?" Çenesinin yan tarafına hafifçe dokundu.

Parmaklarım yanağımdaki yara bandını buldu. "Ayağı düştüm."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Yurt odama uğramalıydın. Seni tekrar sarmaktan hiç çekinmezdim."

Benimle flört mü ediyor? Hayır. Sadece iyi bir yurt görevlisi gibi davranıyor. "Gerçekten iyiyim."

"Ne zaman işten çıkıyorsunuz?"

"10." Yutkundum. Gerçekten beni eve kadar bırakmaya mı gelmişti? Ona gerek olmadığını söyledim.

Duvardaki saate baktı. "Belki de sadece bir çikolatalı kurabiye ve bir bardak süt alsam?"

Başımı salladım ve unutmayacağımı bilmeme rağmen not defterime yazdım. Bazı geceler ağaç evine gizlice kurabiye ve süt sokardı. En sevdiği atıştırmalıktı. Sırt çantasından dışarıya doğru uzanan teleskobu gördüm. Gözlemesine gidiyordu. Bu şeyleri bir araya getirmeyi hatırlıyor muydu? Ben her zaman bu denklemin bir parçası olmuştum. "Hemen döneceğim." Gitmeden önce onunla göz teması kurmadım.

Bazı hafta içi akşamları kaçmak daha zor oluyordu. Ama her cumartesi akşamı hep birlikte yıldızları izliyorduk. Hala arıyordu. Belki hala bekliyordu. Ama beni bekleyemezdi. Ben artık Summer Brooks değildim.

Beş yıl önce ölmüştü. Ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Ondan başka. Dur.

Kendime sebepsiz yere işkence ediyordum. Kins çapkın olduğunu söylemişti. O yoluna devam etmişti. Benim de etmem gerekiyordu. Elimle göğsümün ortasına dokundum. Bu yaşamak değildi. Soğutma rafından bir kurabiye aldım ve bir bardak süt doldurdum. Masasına geri döndüm ve tabağı ve bardağı önüne koydum. "Buyurun. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa söyleyin." Ona değil, Converse ayakkabılarıma bakıyordum.

"Hey." Parmakları koluma hafifçe değdi, tüylerim diken diken oldu. "Dün gece maçıma geldin."

"Eminim ki tüm okul maçınızı izlemeye gelmişti."

"Evet, belki. Ama ben onlara dikkat etmiyordum."

Gözlerim onun gözleriyle buluştu. Dün bütün gün ona baktığımı biliyordu. Her zaman ne düşündüğümü anlayabiliyordu. Saçımın gevşek bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Arkamdaki bikinili iki kızı da fark ettiğinden eminim."

Güldü. "Fark etmeyecek kadar meşguldüm."

"Doğru. Oyunla birlikte."

"Hayır, oyunla değil." Bakışları birdenbire çok yoğunlaştı.

Ortamdan yayılan sıcaklık tüm vücudumu ısıttı. Benimle flört ettiğinden hiç şüphem yoktu. Anlamadığım şey ise neden flört ettiğiydi. "Sanırım diğer masalarım da bir bakmalıyım."

Alnındaki saçlarını geriye itti. "Tamam, Sadie."

Birkaç dakika boyunca lokantada dolaştım, esas amacım onu görmezden gelmekti. Birinin su bardağını doldururken şöyle bir göz attım. Doğrudan bana bakıyordu. Hemen elimdeki sürahiye geri döndüm.

Bu çok saçmaydı. Onunla ilişkiye girmek ikimizi de tehlikeye atardı. Üstelik, yurt görevlinizle sevgili olmanın kurallara aykırı olduğundan da

oldukça emindim. Zaten her şey saçmaydı. Buranın yıldız futbolcusuydu. Kızlar adeta ona kendilerini atıyorlardı. Sadece iyi niyetli davranıyordu. Ben ise ortamın sıcaklığını hayal ediyordum. Yatak odamın penceresinden onu gözetleyen o küçük kız çocuğuymuş gibi davranıyordum. Tamamen deliriyordum.

Vardiyam neredeyse bitmişti. Eli henüz dışarıda değildi. Dudaklarımın içini ısırdım. Bu şeyi bastırmam gerekiyordu. Göğsümdeki acıyı dindirmem gerekiyordu. Unutmam gerekiyordu. Ne kadar çabuk buradan çıkarsam o kadar iyiydi. Hesabını alıp masasına bıraktım. "Hesabınız burada. Köşe Lokantasına uğradığınız için teşekkürler." Bu, söylemem için eğitildiğim şeydi, ama "Sizi tekrar görmeyi umuyoruz" kısmını eklemedim.

Gözlerinde bir parıltı vardı sanki.

Komik bir şey söylememiştim.

"Seni eve kadar bırakıyorum."

"Sorun değil, arkadaşım beni eve kadar bırakmaya geliyor." Eli'ye erkek arkadaşım diyebilseydim daha iyi olurdu. O zaman Miles ima edileni anlardı. Ama Eli bana çıkma teklifi etmemişti.

Miles pencereden dışarı baktı. Eli hâlâ dışarıda değildi. "Gitmek istiyorum."

O bunu istiyor. Onu uzaklaştırmam gerekiyordu. "Bu okulda senin yardımına ihtiyaç duyan milyonlarca kız var. Ve üzgünüm ama ben onlardan biri değilim." Göğsümdeki acının altında hâlâ biraz öfke vardı. Ona çıkışmak sandığımdan daha kolaydı.

Gözlerindeki ışıltı hâlâ duruyordu.

"Birisi beni eve kadar bırakacak." Bunu ikinci kez söyleyince yalan gibi geldi. "Gerçekten mi?" diye ekledim.

"Pekala." Cüzdanını çıkardı ve masaya biraz para koydu. Hesaptan sadece birkaç sent fazlaydı.

Cidden bana bahşış bırakmadı mı? "Hemen getiriyorum." Öfkeyle üç kuruşluk bozuk parasını kaptım ve masasına geri götürdüm. "Buyurun."

Paraları yerden aldı ve cebine attı.

Pislik.

"Bahşışını istiyorsan, seni eve kadar bırakmama izin vermelisin." Sanki hâlâ düşüncelerimi okuyabiliyordu.

Güldüm. "Neden bana inanmadığını anlamıyorum. Bu gece eve yalnız yürümeyeceğim." Duvardaki saat 10:02'yi gösteriyordu. O burada olacak.

"Öyle diyorsanız."

"Evet."

Masum bir şekilde omuzlarını silkti.

Ondan uzaklaşırken başımı salladım.

Mutfğa girdiğimde Joan, "Gerçekten çok tatlı," dedi.

Önlüğümü çıkardım ve kapüşonlu ceketimi başıma geçirdim. "İyi."

Gülerek, "Öyle diyorsan," dedi.

Bu gece neden herkes bana soru soruyordu? "İyi geceler, Joan."

"Yarın görüşürüz Sadie. İyi eğlenceler." Bana göz kırptı.

Mutfaktan çıktım ve Miles'ın masasının boş olduğunu gördüm. Yavaşça nefesimi verdim. Bu beni rahatlatmalıydı ama biraz hayal kırıklığına uğradım. Muhtemelen popüler ve yakışıklı olduğu için ve ben görünmez olduğum için beni kışkırtıyordu.

Dışarı adımımı attığımda donakaldım. Beni bekliyordu. Bütün bu süre boyunca beni beklediğini ummuş ve dua etmişim. "Bekledin."

Dudaklarının kenarından hafifçe gülümsedi. "Gitmeye hazır mısın?"

"Hayır...Ben...birisi beni eve kadar götürmeye geliyor bile."

Miles, boş kaldırıma şöyle bir göz atarak sözünü vurguladı. "O zaman ben de seninle birlikte bekleyeceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum."

Neden sürekli bunu söylüyordu? Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Onunla burada durup bana zarar vermemiş gibi davranmak istemiyordum. Ve dürüst olmak gerekirse, eve kadar bana eşlik etmeleri için ona ya da Eli'ye ihtiyacım yoktu. Kendimi nasıl savunacağımı öğrenecektim. Bu arada, kanunsuzun beni izlediğinden hiç şüphem yoktu. Omzumu çevirip baktım. Sanki şu anda beni izliyormuş gibi hissediyordum.

Miles'a döndüm. "Bu gece gözlemesine gidecek misin?" Aptalca bir soruydu. Teleskop yine sırt çantasından dışarı çıkmıştı. Belli ki gidecekti.

"Evet. Bakmak ister misin?"

Az önce bana çıkma teklifi mi etti? Yutkundum. Görmek istiyordum ama yalnız gitsem daha iyi olurdu. "Belki başka bir zaman."

"Doğru. Birini beklemediğiniz zaman." Gülümsedi.

Birini bekliyorum. "Yıldızlara bu kadar takıntılı olmanın sebebi ne?"

Soruyu düşündükçe gülümsemesi soldu. "Bana çocukluğumu hatırlatıyorlar. Onlara baktığımda, memleketimde bıraktığım insanlara daha yakın hissediyorum."

Onlar bana benzemiyor muydu? Yıldızlara her baktığımda onu yanımda hayal ediyordum. Sanırım onu yanımda hayal etmeyi asla bırakmayacağım. "Peki ya o kız? Sanırım adı Summer'dı demiştin? Onlar sana onu hatırlatıyor mu?" Çaresizce davranıyordum. Ama o bunu bilmiyordu. Benim o kız olduğumu bilmiyordu.

Kaşlarını yavaşça indirdi. "Evet, aslında. Küçükken ağaç evimde saatlerce birlikte gökyüzüne bakardık."

"Sanırım onu son zamanlarda görmediniz, değil mi?"

"Hayır. Yıllardır değil." Aklı başka yerlerdeymiş gibi görünüyordu. Bir zamanlar her şeyin mantıklı olduğu günleri hatırlıyordu.

Dokuz yıl. Gerçekten bu kadar uzun zaman mı geçmişti? Sürekli birbirimize mektup yazıyorduk ama koruyucu aile sistemine girdiğimden beri onu görmemiştim. Hatırladığım gibi aynı olamayacak birine karşı içimde bir sevgi besliyordum. Nedense kendimi ona daha da yaklaşıırken buldum. "Seninle onun arasında ne oldu? Sakıncası yoksa sorabilir miyim?"

Omuzlarını silkti. "Uzaklaştı. Ve sonunda bana cevap yazmayı bıraktı."

Yalancı. Ellerimi kapüşonlu kazağımın ön cebine soktum ve tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. Yıllardır bana cevap yazmadığı için ben de ona yazmayı bıraktım. Çünkü o beni çoktan unutmuştu. "Ona cevap yazmayı gerçekten sen mi bıraktın?"

Güldü. "Evet, bundan eminim. Bazen beş yıldır bana cevap yazmasa bile ona hâlâ yazıyorum. Aptalca ama duramıyorum. Doğru adresini bile hatırlayıp hatırlamadığımı bilmiyorum artık."

Yalan söylüyorsun. Beş yıl önce bana yazmayı bırakmıştı. Beni unutmuştu. Ama eğer unutmuş olsaydı, Köşe Lokantası'nda ilk karşılaştığımızda neden Summer olduğumu düşünmüş olsun ki? Unutulmuş birinin adı ağızından bu kadar kolay çıkmazdı. Gözlerim dudaklarına kaydı. Öpülesi dudaklarına.

"Hey, Sadie," dedi Eli.

Kolunu belime doladığında irkildim. Alnımın yanını öptüğünde ise irkildim. Dokunuşunun bu gece neden tenimi yaktığından emin değildim. Buz gibi değildi, sadece ateş vardı. Muhtemelen beni almaya yarım saat geç kaldığı için kızgın olmamandı. Ama belki de Miles'ın koruyucu kolunun beni sarmasını tercih ettiğim içindi. Belki de bunu istemekten hiç vazgeçmemiştim.

Miles yüzümü inceliyordu.

Çok kaba davrandığımı fark etmem biraz zaman aldı. Boğazımı temizledim. "Eli, bu Miles. Miles, Eli," dedim ve ikisi arasında el

hareketleri yaparak işaret ettim.

Eli, Miles'ın uzattığı elini tutarken kolunu benden uzaklaştırdı.

El sıkışırken ikisinin de eklemlerinin bembeyaz kesildiğini gördüm.

Bunlar ne yapıyorlar Allah aşkına?

Eli, elini Miles'ın elinin diğer tarafına da koyup hafifçe vurduktan sonra geri çekildi. "İkiniz birbirinizi nasıl tanıyorsunuz?" diye sordu, elini tekrar belime dolarken.

Ateş. Onun bu kadar sahiplenici davranması beni rahatlatmalıydı. Ama rahatlatmadı. Kendimi kapana kısılmış hissettim.

"Ben onun yurt sorumlusuyum," dedi Miles.

"Tamam, peki." Eli rahatlamış bir şekilde bana daha da yaklaştı.

Nefes alamıyormuş gibi hissettim.

"Ya sen?" diye sordu Miles.

"Erkek arkadaşı."

Orada şaşkınlık içinde öylece durdum. Eli benim erkek arkadaşım değildi. Bunu hiç konuşmamıştık. Ve bana sormadan böyle bir varsayımda bulunmasından hoşlanmadım. Nedense tek kelime etmedim. Bu şekilde daha kolaydı. Miles'tan uzak durmam gerekiyordu. Mecburdum. Ama sanki hâlâ düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi yüzüme bakışından nefret ettim. Beni kurtaramazsın. Uzak durmalısın.

"Sanırım artık gitmeliyiz, sevgilim," dedi Eli.

"Bebeğim mi?" Bana hiç "bebeğim" dememişti. Patrick, Kins'e böyle derdi. Bütün bu olay doğallıktan uzak ve zorlama görünüyordu. Eli ne yapıyordu?

"Görüşürüz dostum," dedi Eli ve beni Miles'ın yanından uzaklaştırdı.

Omzumu çevirip şöyle bir baktım.

Miles'ın elleri ceplerindeydi ve kaşlarını çatmıştı. Ama bana değil. Eli'ye öfkeli bakışlar fırlatıyordu. Bu bakış kalbimi hızlandırdı. Eli'nin

dokunuşuna nasıl irkildiğimi görmüştü. Eli'nin bana erkek arkadaşım olduğunu söylediğinde yüzümdeki şaşkın ifadeyi görmüştü. Eli'nin bana "bebeğim" dediğinde nasıl utandığımı görmüştü. Beni görmüştü. Beni her zaman görebilmişti.

Başımı çevirdim ve yutkundum. Tek sorun şuydu ki Miles yanıliyordu. Eli tatlıydı. Ve nazikti. Ve iyiydi. Peki neden parmaklarının kalçama saplanıp derimi ısırıldığını hissediyordum? Neden beni zorla ileri doğru yürütüyormuş gibi hissediyordum? Neden tüm bunlar birdenbire bu kadar yanlış geliyordu? Bu tatlı, nazik ya da iyi hissettirmiyordu.

"Bu neydi?" diye sordum.

"Ben de size aynı soruyu sorabilirim."

"Seni beklerken bana sadece eşlik ediyordu."

"Sadece birkaç dakika geciktim. Geleceğimi söylemiştim."

"Birkaç dakika değildi. Yarım saatti. Ve beni ilk kez ekmiş olmazdın."

"Beni beklerken sana sadece eşlik eden bir adam için, yanına geldiğimde oldukça şaşırmış görünüyordu. Ona benden bahsetmedin mi?"

"Arkadaşımın beni eve kadar götürmek için geleceğini söyledim."

Eli güldü. Sesi tuhaftı. "Arkadaş mı? Sanırım bunu daha önce konuşmuştuk. İkimiz de arkadaşlıktan öte bir ilişki istediğimiz konusunda hemfikiridik." Parmakları belimi daha sıkı kavradı sanki.

Beni incitiyorsun. Ama sesim gitmişti. Gözlerimde oluşan yaşları silmek için göz kırptım.

"Başka kimseyi görmeni istemiyorum, tamam mı?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Tamam mı?" Yurt binamın önünde durduğumuzda sesi daha da keskinleşmişti.

Converse ayakkabılarıma baktım. Sesimi bulmalıyım. Bundan daha güçlü olmalıyım. "Lütfen bana bağırmayın." Ağzımdan dökülen

kelimelere şaşırdım.

Eli belimden düştü. "Bağırmiyorum. Seninle konuşmaya çalışıyorum."

Gözlerine bakmaya kendimi zorladım. O nezaket geri gelmişti. Endişeli görünüyordu. Parmaklarının belime saplandığını hayal mi etmişim? Ses tonunu hayal mi etmişim? Sadece Miles'la flört ettiğimi düşündüğü için üzgündü. Ve gerçekten de flört etmiyor muydum? İhanete uğramış hissetmeyi hak ediyordu. Özel bir ilişki hakkında konuşmamıştık, ama başka kızlarla flört etmesini istemiyordum. Onu böyle yakalasaydım çok üzülürdüm.

"Özür dilerim." Sesim kısık çıkmıştı ama gerçekten içtenlikle söylemişim. Hayatımın karmakarışık olduğunu hissediyordum. Kahraman ve Miles hakkında hayaller kuruyordum, oysa tam karşımda harika bir adam vardı. Sanki nasıl mutlu olacağımı bilmiyordum. İyi giden bir şeyi baltalıyordum.

"Sorun değil. Üzüldüğüm için özür dilerim. Biraz yukarı çıkıp takılabilir miyim?" Yüzümün yan tarafına dokundu.

Yangın. Hemen başımı salladım. "Çok yorgunum. Gerçekten biraz uyumam gerekiyor."

"Emin misin?"

"Evet." Kendi kendimi sabote ediyorum. "Hayır. Demek istediğim... Sadece henüz yurduzu görmedim. Onun yerine orada takılabilir miyiz?"

Gülümsedi. "Kendi yatağında geceyi geçirmek istemediğinden emin misin? Ben de oldukça yorgunum. Geceyi burada bitirebiliriz."

Nedenini tam olarak bilmiyordum ama bu fikre hemen atlamaması, dokunuşundan bile daha fazla paniklememe neden oldu. Neden odasını görmemi istemiyordu? Benden bir şey saklıyordu. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Nefes alamıyormuş gibi hissediyordum. "Eğer eminsen sorun değil. Ama başka bir zamana erteleyelim?"

"Kesinlikle." Beni göğsüne çekti ve öptü.

Çok zordu, öfkeliydi ve yanlıştı. Göğsümde yükselen paniği görmezden gelmeye çalıştım ama bu duyguyu bastıramadım. Sanki alevler içinde kalmıştım.

Bölüm 30

Cumartesi

Telefonuma bakarken dudağımın içini ısırdım. Zor bir karar olmamalıydı. Biri beni öldürmeye çalışmıştı. Eli, ilk başta düşündüğüm kadar güvenilir görünmüyordu. Burada geçmişimden tanıdığım biri vardı. Ve intikamcı bana burada güvende olmadığını söylemişti. Bay Crawford'u aramalıyım.

Vazgeçmek gibi hissetsem de, telefonumda onun adına bastım. Sesli mesajına bağlanmadan önce beş saniye nefesimi tuttum. Belki de gerçekten meşguldü ve telefona cevap veremiyordu. Ama bana göre bu kader gibiydi. Bay Crawford'ın telefonu açmamasının bir sebebi vardı. Beni alıp götürmesine ve kimliğimi tekrar değiştirmesine ihtiyacım yoktu. Kendime bakabilirdim.

Üstelik buradaki tüm kötü şeyler kolayca açıklanabilirdi. Bıçaklı adam sadece şehirden sıradan bir psikopattı. Miles benim Summer değil, Sadie olduğuma inanıyordu. O kanunsuz sadece evime, yurduma gitmeyi planlıyordu ve o karanlık ara sokakta güvende değildi. Ve Eli hakkında farklı düşünüyordum çünkü Miles'a karşı hislerim vardı. Of. Yatağıma uzandım. Umarım Bay Crawford beni geri aramaz. Bunu kendi başıma halledebilirdim.

Aklım sürekli Miles'taydı. Benimle flört etmişti. Bu beni iyi hissettirmeliydi ve kısmen de hissettirdi. Ama aynı zamanda canımı da yakmıştı. Bu, Summer'dan vazgeçtiği anlamına geliyordu. Ben neden hiç vazgeçmemiştim? Başımı salladım. Cevap açıktı. Miles, kim olduğumu gerçekten bilen son kişiydi. Hayat dolu ve gülümseyen o küçük kız olmak

istiyordum tekrar. Don, adımı değiştirmeden önce bile kimliğimi çalmıştı. Beni eskiden olduğum kişinin bir hayaletine düştürmüştü.

Ama Miles hatırlıyordu. Bana hâlâ mektup yazıyordu. En azından öyle söylüyordu. Bir tür yanlış anlaşılma olmuş olabilir miydi? Don mektuplarımı mı çalıyordu? Don'a hiç söylememiştim ama öğrenmiş olabilir. Ya da belki Miles onları yanlış adrese gönderiyordu. Don sık sık taşınma alışkanlığına sahipti. Ya Miles doğru söylüyorsa? Ya da hâlâ bana aşık olduğu için başka birini sevmeye kendini adayamadığı için tek gecelik ilişkiler yaşıyorsa?

Yüksek sesle güldüm. Boş odamda hüznölü bir ses gibiydi. Doğrudum. Bunların hiçbir önemi yoktu. Miles'a olan duygularımın peşinden gidemezdim. Çok tehlikeliydi. Ayrıca, beni tanıyan başka bir kişi daha vardı. O kanunsuz adamı düşünmek bile tüylerimi diken diken etti. Bana Sadie diye seslenmişti. Aslında beni tanımıyordu. Ama beni izlediğini biliyordum.

Birkaç gün önce Gece Bekçisi blogundaki iletişim formunu doldurmuşum. Henüz bir yanıt almamışım. Belki de kanunsuzla tanıştığımı bilselerdi cevap verirlerdi. Yatağımdan bilgisayarımı alıp uzandım. Blogu açtım ve en son yazıyı okudum.

Kalbim hızla atmaya başladı. Benimle ilgiliydi. Aslında tam olarak benimle ilgili değildi, ismimden falan bahsetmiyordu ama dün geceyle ilgiliydi. Makale, intikamcının normal rutinini nasıl bozduğundan bahsediyordu. Hiçbir hırsızı soymamıştı. Bunun yerine, uzun bir suç sicili olan hükümlü bir suçluyu etkisiz hale getirmişti. Bana saldıran adamın fotoğrafı vardı. Soğuk bakışlarının altındaki yara izi, göğsümdeki korkuyu hatırlattı. Gözlerindeki ölümü hatırlattı. Yutkundum.

Soru şuydu: Makalenin yazarı, onu etkisiz hale getirenin o kanunsuz olduğunu nereden biliyordu? Bu sefer fotoğraf yoktu. Kanunsuzun o

olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu. Oydu. Makaleleri yazan kanunsuzdu. O olmalıydı. Peki, neden benim için alışılmış yöntemini bozmuştu? Neden beni izliyordu?

Makalenin son satırını okudum. Her zaman aynı şekilde bitiyordu: "Bu şehirde birileri bizi izliyor." Artık tanıdık gelen o ürperti omurgamdan aşağı indi. Bu, kanunsuz adamı bizzat gördüğümde verdiğim tepkiyle aynıydı.

Tekrar iletişim formuna tıkladım. Bu sefer blog yazarına, intikamcının neden alışılmış yöntemini bozduğunu bildiğimi söyledim. Ve onunla tanıştığımı da ekledim. Eğer bu bana bir yanıt getirmezse, hiçbir şey getirmeyecekti. Gnder düğmesine bastım ve parmaklarımı uyluğuma vurdum.

Aklım olasılıklarla dolup taştı. Belki de intikamcı gerçekten Eli'ydi. Patrick ve Kins, boks derslerinden dolayı bir sürü morluğu olduğunu söylemişlerdi. Ya boks yüzünden değilse? Ya kötü adamlarla dvşmekten kaynaklanıyorsa? Eli'nin adını Google'a yazdım ve sonuçları inceledim. Hiçbiri o değildi. Adının sonuna Facebook ekleyerek yazdım. İkinci sonuç oydu. Yanında birkaç adamla kameraya glmsyordu. Belli ki bir şeye gülüyorlardı. Bu kadar kaygısız biri neden birdenbire şehre taşınıp zenginlerden soygun yapmaya karar versin ki? Motivasyon yoktu.

Ne yaparsam yapayım, aklım hep Miles'a kayıyordu. Belki de hiç yıldız gzlemlemiyordu. Belki de teleskobuyla şehri suçlular için arıyordu. Ama o olamazdı. Stadyumdan ayrıldığımda futbol maçı neredeyse bitmişti. Değişip beni bulması neredeyse imkansızdı. Ve motivasyonu ne olabilirdi ki?

Kins yurda girerken "Merhaba," dedi.

Bilgisayarımın başından başımı kaldırdım. "Merhaba. Seni burada görünce biraz şaşırdım. Çoğu geceyi Patrick'in evinde geiriyordun."

Gülerek yanıma, yatağıma atladı ve her zamanki gibi kişisel alanımı ihlal etti. "Biraz kız kıza vakit geçirmeye ihtiyaım vardı. Tuhaf, değil mi?"

"Ne demek? Benimle takılmak mı?"

Kins güldü. "Hayır, seninle vakit geçirmeyi çok seviyorum. Bu garip," dedi ve Eli'nin Facebook fotoğrafının hala tarayıcımda durduğu bilgisayar ekranımı işaret etti. "Facebook'unda sadece 10 tane fotoğrafı var. Fotoğraflarda epey arkadaşı var, bu yüzden daha çok etiketlenmiş olması gerekirdi diye düşünürdünüz."

"Belki de gizli olarak ayarlanmıştı."

Kins omuz silkti. "Belki. Arkadaşlık isteğimi bile kabul etmediğini biliyor muydun? Üstelik sürekli onun yurdundayım. Sanki arkadaş değilmişiz gibi değil. Bence oldukça yakınız. Zaten neden hiç gelmiyorsun?"

"Aslında beni hiç evine davet etmedi."

"Ha."

Dudaklarımın içini ısırdım. "Sen ve Patrick takılırken o ne yapıyor?"

"Dürüst olmak gerekirse, pek fazla burada olmuyor. Ama olduğunda bizimle televizyon izliyor ya da bilgisayarında vakit geçiriyor. Facebook'ta olduğunu sanıyordum ama öyle görünmüyor."

İlginç. Kins'e bu kanunsuz kahramandan bahsetmek istiyordum. Ama bir suçlunun seni koruması pek normal gelmedi. Ortama uyum sağlamam gerekiyordu. Bu yüzden ona içimi dökmek istesem de, dilimi ısırdım.

"Bak, sana bir şey göstereyim." Bilgisayarımı kucağına çekti. Facebook hesabına giriş yaptı ve Patrick'in sayfasını açtı. Profil fotoğrafında ikisi birlikteydi. Kız kameraya gülümsüyordu ve Patrick de kızın yanağından öpüyordu.

"Bu çok sevimli."

"Bu hiç de sevimli değil. Her şey çok hızlı ilerliyor. Zaten kim yeni tanıştığı bir kızın fotoğrafını profil resmi yapar ki?"

"Birlikteyken çok mutlu görünüyorsunuz."

"Onu seviyorum, yanlış anlamayın. Ama henüz evlenmek istemiyorum. Yaşlı bir kadın değilim. Günde üç kez seksi, ateşli, kışkırtıcı, yakıcı bir seks istiyorum, öyle ki fiziksel olarak hareket edemez hale geleyim."

Güldüm. "Patrick bunu sana veremez mi?"

Ayaklarını öne doğru uzattı. "Hâlâ hareket halindeyim ve cumartesinin bitmesine sadece bir saat kaldı. Yani hayır, sanırım olmaz."

Tekrar güldüm. "Kins, çok saçmalıyorsun."

"Öyle miyim? Sanmıyorum. Çünkü bana istediğimi kimin verebileceğini biliyorum." Facebook arama çubuğuna Miles Young yazdı.

Kalbim adeta mideme indi. Kins'in Miles'a olan giderek artan hayranlığından bahsetmesini duymak istemiyordum. Ve kesinlikle onunla müstehcen seks yaptığından bahsetmesini de istemiyordum. Kimsenin onunla seks yaptığını düşünmek istemiyordum.

"Garip."

Karşıma çıkan Miles Young profil seçeneklerine baktım. Hiçbiri onun profili değildi, bunu zaten biliyordum. "Miles'ın Facebook profili yok."

"Hayır, öyle değil. Sadece bilgisayarınızda bir sorun var." Bilgisayarı bana geri verdi ve telefonundan Miles'ın adını yazdı. "Gördün mü?"

Ne oluyor böyle? Telefonunu elinden kaptım. Miles'ın gerçekten de bir Facebook hesabı vardı. Ve bir sürü fotoğrafı vardı. Yavaşça fotoğraflara göz gezdirdim. Partide bir kızın omzuna atılmış hali. Futbol formasıyla hali. Başka bir kızla hali. Ve bir başkasıyla. Ve bir başkasıyla. Çapkındı. Muhtemelen kızlarla da futbol kadar iyi oynuyordu.

"Onunla seks yapmak akıllara durgunluk verici olurdu, sence de öyle değil mi?"

Gözlerimdeki yaşları silmeye çalışırken daha hızlı kaydırmaya başladım. Mezuniyet balosunda tanımadığım bir kızla. Mezuniyet töreninde ailesiyle. Sanki tüm hayatını kaçırmışım gibi hissettim. Onca yıldır umut

beslemiştim, gerçekten de beni unutmuştu. Görünmezim. "O bir domuz. Her fotoğrafında farklı bir kız var."

"Aynen öyle. Bu da demek oluyor ki yatakta çok tecrübesi var."

Başımı salladım. İkimiz de küçükken Miles Young'ı çok severdim. İlk öpüşmemizi paylaştığımızda. İlk kez el ele tutuştuğumuzda. Anne babam öldükten sonra her hafta bana mektup yazdığında. Ama bu haline aşık değildim. Aşkım son birkaç yıldır nefrete dönüşmüştü. Ve öyle kalması gerekiyordu. Ondan nefret ediyordum. Gözlerimden yaşlar süzölmeye devam etti. Neden sözlerim beni ikna edemiyordu? Neden bu resimler beni ikna edemiyordu? Kalbim neden bu kadar aptaldı?

"Sen ondan daha iyisini hak ediyorsun, Kins."

Gölömsedi. "Teşekkür ederim. Ama ondan daha iyisi yok. Kampüsteki her kız onu benim kadar seviyor. Görünüşe göre sen hariç. Aman Tanrım, sana en sevdiğim fotoğrafı göstereyim." Telefonunu geri aldı. Birkaç saniye sonra tekrar bana uzattı.

Miles formasını omzuna atmış, kusursuz karın kaslarını sergiliyordu. Bronzlaşmış, kaslıydı ve bir erkekte isteyebileceğiniz her şeye sahipti. Göğsü, sanki bir maçtan yeni çıkmış gibi terden parlıyordu ve saçlarını alnından çekiyordu. Gözyaşlarımı tutmaya çalışmasaydım, muhtemelen ağzımın suyu akardı.

"Tam orada," dedi Kins, formasının altından çıkan çizgiyi işaret ederek. "Ne dövmesi olduğunu çok merak ediyorum. Hiçbir yerde resmini bulamıyorum."

Formasının altından göğsünün sol tarafına doğru kaybolan çizgiye baktım. Dövmenin tamamı kalbinin üzerinde olmalıydı.

"Bir gün o dövme yi görecekim, yemin ederim." Yatağıma doğru geriye doğru çöktü. "Onunla sadece bir gece geçirmem gerekiyor, hepsi bu. Bir

gece ve sonra yoluma devam edebilirim. Tanrım, kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi."

Bir gece ve yoluma devam edebilirim. Kins kafamı kurcalıyordu. Ama merak etmekten de kendimi alamıyordum. Miles'ı bir geceliğine elde etseydim, yoluma devam edebilir miydim? Sanki onu daha çok istememe neden olacaktı. Fotoğrafa baktım. Belki de hayal etmişim, ama her fotoğrafta ortak bir şey vardı. Gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmıyordu.

Bölüm 31

Pazar

Her adımla, şehrin kötü bir bölgesine daha da uzaklaşıyormuş gibi hissediyordum. Omzumu çevirip arkama baktım. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve adımlarımı hızlandırdım. Sabah yaptığım koşudan bacaklarım ağrıyordu ve her hareketimde sanki isyan ediyorlardı.

Yolda koşan bir kedi beni irkiltti. Blog yazarının neden gelmiş geçmiş en tekinsiz yerde yaşadığını anlayamıyordum. Bana geri yazdıklarında çok mutlu olmuşum. Ama mesaj çok kısa ve özdü. Sadece bir adres ve bir saatti. Şimdi kararımı pişmanlıkla karşılıyordum. Bu, korku filmlerindeki aptal bir kızın yapacağı bir şeydi. Ama ayaklarım hareket etmeye devam etti.

Kendimi, bu intikamcının blogu kendisinin yazdığına ikna etmiştim. Bu da onunla yüz yüze gelmek üzere olduğum anlamına geliyordu. Sokaklardaki birkaç siren ve dilenci beni korkutup kaçıramazdı. Yıkık dökük bir binanın önünde durdum. Bazı pencereler tahtalarla kapatılmıştı. Bu doğru olamazdı. Doğruluğunu teyit etmek için adresi yazdığım kağıdı çıkardım. 255 S. Broad Street, daire 1057. Ön kapının üzerindeki numara, doğru yerde olduğumu doğruladı.

Tekrar omzuma doğru baktım. İzleniyor olma hissine alışmaya başlıyordum. O intikamcı dışarıdaydı. Bunu hissedebiliyordum. Artık endişe verici olmaktan çok rahatlatıcıydı. Dikkatimi binanın önüne çevirdim ve 1057 numaralı dairenin düğmesine bastım.

Kapı aniden zile bastı. Kolu tuttum ve içeri girdim. Bir fare yerde koşuşturunca irkildim. Bu kanunsuz neden burada yaşıyordu ki? Dağıttığı

paranın bir kısmını kendine saklamalıydı. Onun gibi insanlar için savaşmak isteyen fakir bir çocuğu hayal ettim. Asansör düğmesinin çalışmaması beni hiç şaşırtmadı.

Merdivenleri buldum ve yavaşça yukarı çıkmaya başladım. Kaslarım bana bağıırıyordu. Her adımda Converse ayakkabılarıma bakıyordum. O kanunsuzla buluşmaya gidiyordum. Ona güçlü olduğumu kanıtlamak istiyordum. Hatta kendime bile güçlü olduğumu kanıtlamak istiyordum.

10. kata açılan kapıyı açtım. Korkunç bir gıcırtı sesi geldi. Tavandaki lambalardan biri titriyordu. Bir süper kahramanın inine değil de bir kötü adamın inine giriyormuş gibi hissettim. 1057 numaralı kapının önünde durdum. İşte burasıydı. Elimle kapıyı açarken kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Vuruşum boş koridorda yankılandı sanki.

İçeriden bir hışırtı sesi geldi. Sonra sanki birileri bir düzine kilidi açıyormuş gibi bir ses duyuldu. Bir an sonra kapı açıldı. Karşımda kıvrırcık koyu saçlı ve büyük gözlüklü bir kız duruyordu. "Sadie Davis misin?" Gözlüğünü burnuna doğru itti.

Konuşmamı bulmak biraz zaman aldı. Hiç beklediğim gibi biri değildi. "Evet. Ve siz Gece Bekçisi'nin yazarı mısınız?" Hayal kırıklığımı gizlemeye çalıştım. Bir intikamcı bekliyordum.

"Şşş." Koridora çıktı ve iki yana baktı. "Her şeyi mahvedeceksin. İçeri gel, acele et."

Kolumu tutup beni dairesine çektiğinde irkildim. Kapıyı sürgülediğinde, neredeyse hiç eşyası olmayan stüdyo dairenin ortasında garip bir şekilde durdum. Her yer gazete kupürleriyle doluydu. Oturma odasında tek bir kanepe dışında hiçbir mobilya yoktu. Ama dairesinin sağ duvarının tamamı, şehrin farklı açılardan görüntülerini gösteren bilgisayar monitörleriyle doluydu.

"Herkes benim deli olduğumu düşünüyor."

Kapının yanında duran kadına bakmak için arkamı döndüm. Deli gibi görünüyordu. Dairesi tam bir çılgınlıktı. Ama biliyordum ki kastettiği bu değildi. Kimsenin makalelerine inanmadığını kastediyordu. "Deli olduğunu düşünmüyorum."

"Kimse aradaki bağlantıyı göremiyor." Kadın ileri geri yürümeye başladı. "Kayıp para. Daire taksitleri. Hayır kurumlarına yapılan bağışlar. Neden kimse bunu görmüyor? Bu sadece bir bağlantı değil."

"Görüyorum."

Bana bakarken bir o yana bir bu yana yürümeyi bıraktı. "O gün bankadaydım. O bir kahraman. Birçok insan onu kötü adam gibi gösteriyor."

"Hayatımı kurtardı. Onun bir kahraman olduğunu biliyorum."

"Ama neden? Neden seni kurtardı? Ortada para yoktu. Mantıklı değil. Neden seni?"

"Bilmiyorum. Ama adımı biliyordu. Sanki beni izliyormuş gibi hissediyorum."

Gözlüğünü burnunun üstüne doğru itti. "Öyleydi. Nedenini anlamaya çalışıyorum."

"Onun kim olduğu derken neyi kastediyorsunuz?"

"Bilgisayarlarımı hackliyor." Monitörlerinin yanına yürüdü. "Şöyle demeliyim, hacklemesine izin verdim. Eğer bunu yapmasını istemeseydim, onu engelleyebilirdim. Hackleme becerileri pek de iyi değil."

Siber saldırılar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Aklım hala onun beni izlediğini söylediği gerçeğine takılı kalmıştı. "Ama onun ne gördüğünü nereden biliyorsun?"

Bana boş gözlerle baktı. "Ben işimde iyiyim. Örneğin, sen Doğu Üniversitesi'nde okula yeni başladın. Bu da tam olarak intikamcının ilk ortaya çıkışından bir gün öncesine denk geldi. Ve o, tüm paranın bulunduğu

bankadaydı. Senin yaşındaki biri için bu çok büyük bir miktar. Her şey bir şekilde bağlantılı, sadece nasıl olduğunu bilmiyorum. Senin ortaya çıkışın bu olaylar zincirini başlattı. Bir şeyleri hızlandırdı. Seni bekliyordu."

Başımı salladım. "Bunların hiçbirisi mantıklı değil."

"Bu temel sebep-sonuç ilişkisidir."

"Hayır, yani... Bununla hiçbir ilgim yok. Onun kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Bu, senin sebep olmadığın anlamına gelmiyor. Bak." Monitörlerden birini işaret etti. Görüntü dönüyordu ve sokağın başka bir görüntüsünü veriyordu. "Seni arıyor."

Tüylerim diken diken oldu. "Sırada ne yapacağını düşünüyor. Benimle hiçbir ilgisi yok."

"Bu tamamen seninle ilgili."

Monitöre bakakaldım. Bu deli kız hiçbir şeye dokunmuyordu. Sanki bir hayalet kontrol ediyordu. Gerçekten beni mi arıyordu? Beni korkutması gerekirdi. Ama ondan korkmuyordum. Bana zarar vermeyeceğini biliyordum.

"Okul kaydınız ve banka hesabınız hakkındaki bilgiler dışında neredeyse hiçbir siber iziniz yok," diye devam etti kız. "Bu da aslında kendinizi tanıttığınız kişi olmadığınız anlamına geliyor."

"Ne hakkında konuştuğunuzu anlamıyorum. Ben Sadie Davis'im."

"Ve ben İngiltere Kraliçesiyim."

Güldüm.

Komik bulduğunu hiç de belli etmiyordu.

"Bilgisayarlardan hoşlanmıyorum. Bu yüzden hakkımda pek bir şey bulamadınız."

"Bilgisayarları kim sevmez ki?"

"Ben böyle bir şeyle büyümedim. Ben..."

"Banka hesabında 3 milyon doları olan bir insan, çocukluğunda bilgisayar sahibi olmamış nasıl bir varlık olabilir ki?"

Tuhaftı. Ama banka hesabıma sızmış olması kadar tuhaf değildi. "Ben..."

"Sadie, neden buradasın?" diye sordu, Sadie'yi tırnak içinde kullanarak. "E-postanda, kanunsuzun neden alışılmış yöntemini bozduğunu bildiğini söylemiştin. Öyleyse bana nedenini anlat."

Başımı salladım. "Dürüst olmak gerekirse, belki de sen o kanunsuz kişiydin diye düşündüm. Sadece seninle tanışmak istedim. O mahkumu ihbar edenin o olduğunu nasıl bildiğini anlamadım. Onun yöntemine uymuyordu. Bu yüzden belki de o kişi sendin diye düşündüm. Çünkü beni izliyor olmalıydın."

Başını salladı. "Seni izlemiyordum. O intikamcının kullandığı sakınleştiriciydi. Garip bir içerik karışımı. NYPD'nin dosyalarına sızdıktan sonra bağlantıyı izlemek kolay."

"NYPD bilgisayarlarına sızdınız mı?"

"Evet. Kolaydı." Sandalyeye oturdu ve bilgisayarlarına doğru döndü. "Sadece..."

"Bana göstermene gerek yok."

Omuzlarını silkip arkasını döndü. Sanki sormadığı bir soruya cevap vermeme bekliyormuş gibi bana bakakaldı.

"Adın ne?" diye sonunda sordum, garip sessizliği bozarak.

"Liza. Ya da belki de uyduruyorum. Sanırım bunu asla bilemeyeceksin." Güldüm.

Bu sefer hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Şimdi bir iyilik istemek için en uygun zaman gibi görünüyordu.

"Aslında, bilgisayarlarla aranız çok iyi olduğu için, bana yardımcı olabileceğinizi umuyordum."

"Haklısınız. Bilgisayarlarla aram iyidir. Neye ihtiyacınız var?"

Sırt çantamı omzumdan indirdim ve dizüstü bilgisayarımı çıkardım. "Geçen gün birinin Facebook profilini kontrol etmeye çalışıyordum. Ve nedense burada göremedim. Ama oda arkadaşım telefonundan kolayca açtı."

"Kim yaptıysa muhtemelen seni engelledi."

"Ama daha yeni tanıştık."

Omuzlarını silkti. "Size ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Şuna bir göz atabilir misiniz?" diye sordum ve bilgisayarımı ona doğru uzattım.

İçini çekti ve bilgisayarımı aldı. "Şifre ne?"

"Şifre."

"Cidden mi? Bilgisayarının kurcalanmasına şaşmamalı." Gözlüğünü burnuna doğru itti ve ardından hızla yazmaya başladı. "Aşırı koruyucu ebeveynler mi?" diye sordu sonunda.

"Sanırım öyle bir şey. Neden?"

"Ebeveyn kontrolü ayarları yapılmış. İsim içeren ifadeleri de kapsaması garip. Genellikle bu amaçla kullanılmazlar. İsterseniz devre dışı bırakabilirim veya..." Bilgisayar ekranı maviye dönünce konuşmayı kesti. Ekranda sayılar ve harfler kaymaya başladı. "Bu da ne?" Tekrar hızla yazmaya başladı. "Bu, daha önce gördüğüm hiçbir normal ayara benzemiyor. Son derece yüksek teknoloji ürünü." Tuş takımında kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başladı. Liza'nın parmakları durdu, gözleri ekranı taradı. "Lanet olsun. Bunu neden buraya getirdin?" Kapağı sertçe kapattı ve pencereye koştu.

Onu durduramadan pencereyi açtı ve dizüstü bilgisayarımı dışarı fırlattı.

"Az önce ne yaptın?! Senin neyin var?!" Pencereye koştum ve dışarı baktım. O kadar yüksekteydik ki, hiçbir şey göremiyordum bile.

Liza bana cevap vermemişti. Arkamı döndüğümde yine bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor gibiydi.

"Bunu neden yaptın?" diye biraz daha sakın bir şekilde sormaya çalıştım.

Adımlarını yarıda kesti. "İçinde bir takip cihazı vardı. Seni izleyen sadece kanunsuz değıl. Gitmen gerekiyor. Vericinin çalışmadığını fark ettiklerinde, seni yakalamaya çalışabilirler. Gitmelisin."

Sadece Bay Crawford'du. Nerede olduğumu bilmek istemesi mantıklıydı. Güvende olduğumdan emin olmak istiyordu. "Sadece ailemdi," diye yalan söyledim.

"Bu tam anlamıyla üst düzey bir devlet işiydi, Sadie. Birileri peşinde. Ve bu intikamcı, bunu başaracak kadar ileri teknolojiye sahip değıl. Tehlikeli ve zengin biri peşinde. Gitmelisin."

"Ama ben..."

"Buraya gelmen bir şeyleri başlattı, intikamcıdan daha büyük bir şeyi." Bir şeye çarptı ve tüm monitörleri karardı.

"Onun kim olduğunu anlamana yardım edeyim. Bunu bilmem gerekiyor."

"Bu konuda yardımına ihtiyacım yok. Kendini tanıttığın kişi değılsin. Bir şekilde işin içindesin ve bunu istemiyorum..."

"Lütfen. Lütfen bana yardım edin."

Bir an bana baktıktan sonra bir kart uzattı. "Şu an kullandığınız telefonu kullanmayın. Muhtemelen onda da takip cihazı var. Onu elden çıkarmanız gerekiyor. Bana birkaç gün verin. O zamana kadar yeni bir karargâh kurmuş olacağım." Bir avuç kabloyu fişten çıkardı.

"Burası sizin yaşadığınız yer değıl mi?"

"Bu çöplükte mi? Asla. Şimdi git, yoksa seni bulurlar."

Bay Crawford olduğunu biliyordum, peki neden sözleri tüylerimi diken diken etti? Bilgisayarına başka kimlerin erişimi vardı? Sadece tanık

koruma programının birkaç üyesi. Ve Kins. Ve sanırım yurdumuza gelen herkes. Patrick. Eli. Belki de katımızdan birkaç kişi. Sadece Bay Crawford'du.

Kapının tüm kilitlerini açtım ve Liza'yı bilgisayarlarının başına bıraktım. İnsanların onun deli olduğunu düşündüğünü söyledi. Belki de öyleydi. Ama zeki de biriydi. Uyarısını ciddiye almamak zordu. Koridordaki titreyen ışık şimdi daha da uğursuz görünüyordu. Hızla merdivenlerden aşağı inip şehir caddesine çıktım.

Ortalık neredeyse bomboştu. Gökyüzüne baktım. Bu gece tek bir yıldız bile görünmüyordu. Bunun yerine Converse ayakkabılarıma baktım. Son zamanlarda bana ihtiyaç duyduğum gücü vermişlerdi. Yıldızlara olan takıntımdan vazgeçiyor ve hayatımda ilk kez yeni bir şeye tutunuyordum. O intikamcıya ihtiyacım vardı. Acımı unutmama yardım etti. Sadie Davis olmak istememe yardım etti.

Bir metal sesi beni irkiltti. Tam zamanında yangın merdivenine baktım ve intikamcının oradan atlayıp benden birkaç metre öteye indiğini gördüm. Bir ara sokağın girişindeydi ve karanlığa bürünmüştü. Ay ışığı maskeli yüzüne gölgeler düşürüyordu ve kapüşonu gözlerinin üzerine kadar çekilmişti.

"Sana eve gitmeni söyledim." Sesindeki gürlleme beni korkutmadı.

"Ve öyle yaptım. Yurduma geri döndüm." Ona doğru bir adım attım.

Tavırından sapmadı. "Bunun ne demek istediğimi biliyorsun. Bu şehir senin için güvenli değil."

"Evim yok."

Başını salladı. "Burada kalamazsın, Sadie."

"Adımı nereden biliyorsun?" Birkaç adım daha attık ve aramızda iki fitten daha az bir mesafe kaldı.

Soruma cevap vermedi.

"Beni takip ediyorsun. Neden?"

"Dikkatsiz davranıyorsun. Geceleri sokaklarda yalnız başına dolaşmamalısın."

"Siz de öyle yapmamalısınız."

Kahkahası alçak ve derin bir gürültüyle yankılanıyordu. Onu değiştiren mekanizma olmadan nasıl bir ses olduğunu merak ediyordum. Ona doğru bir adım daha attım. Geri adım atacağını düşündüm ama yine de yerinden kıpırdamadı. Vücut ısınısını hissedebiliyordum. Tatlı kolonyasının kokusunu alabiliyordum. Muhteşem kokuyordu.

"Eve. Şimdi, Sadie."

"Beni takip eden başka kimin olduğunu biliyor musun?" diye sordum, onu görmezden gelerek.

"Bu şehre karanlık getirdiniz. Kimseye güvenmeyin."

Bilmeceli konuşuyordu. Ama Liza'nın söylediklerine benziyordu. Bir şekilde tüm bunların sorumlusunun ben olduğumu ima ediyordu. "Ya sen?" Sanki elim kendi aklını kullanıyormuş gibiydi. Uzandım ve maskeli yüzünün yan tarafına hafifçe dokundum.

Dudaklarından kısık bir tıslama çıktı. Sanki dokunuşum ona acı vermişti. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. Hemen elimi çektim ama tam önünde durdum. Birlikteyken sanki tüm dünya sessizdi. Ona doğru çekiliyordum. Onun da bana çekildiğini hissedebiliyordum.

"Herkesin içinde bir karanlık vardır."

Sözleri beni yutkunmaya zorladı. "Adımı nereden biliyorsunuz?" diye tekrar sordum.

"Burada olmamın tek sebebi sensin, Sadie."

Sesindeki o gürleme içimi altüst etti.

"Benim de içimde karanlık var," diye fısıldadım. Onun hakkında kesinlikle karanlık düşünceler besliyordum. Dudaklarının benimkilerde

olmasını istiyordum. Kaslarının sert hatlarını hissetmek istiyordum. Onun her şeyini istiyordum.

Kulağıma sıcak nefesini hissedebilecek kadar bana yaklaştı. "Gördüğüm tek şey ışık."

Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. "Size yardım etmek istiyorum. Bunun bir parçası olmak istiyorum."

"Zaten bunun bir parçasısınız. Her şey sizsiniz."

Tenime değen nefesinin tadını çıkarırken gözlerimi kapattım. Her şey mi? Bu ne anlama geliyordu? Onun için her şey mi? Sorun çıkaran her şey mi? Aslında umurumda bile değildi. Benim yüzümden buradaydı. Önemli olan tek şey buydu.

Çarpıcı bir ses göz kapaklarımı açmama neden oldu. Onun benden uzaklaştığını bile duymamıştım. Ama gitmişti. Beş yıldır görünmez gibi hissediyordum. Şimdi biri içimdeki ışığı gördüğüne göre, artık o kadar görünmez hissetmiyordum. Şehri terk edemezdim. İşin ironik yanı, beni burada tutan asıl şey, bana gitmemi söyleyen kişiydi.

Bölüm 32

Pazartesi

"Zaten bir bilgisayarınız yok mu?" dedi Eli.

Dell ve HP arasındaki fiyat farkına bakarken omuzlarımı silktim. Eli'den benimle gelmesini istememiştim. Ona biraz alışveriş yapmam gerektiğini söylemiştim ve o da benimle gelmekte ısrar etmişti. Bu midemi bulandırıyor. İlk başta ona Gece Bekçisi blogundan Liza ile tanıştığımı anlatmak istedim. Ama aslında ondan, bir başkasıyla birlikte beni izleyen bir kanunsuzun olduğunu öğrenmek dışında pek bir şey öğrenmemiştim. Nedenini bilmiyordum ama içgüdülerim bana o kişinin Eli olduğunu söylüyordu. Bilgisayarıma erişimi olan tek kişilerden biriydi o.

Bay Crawford'du. Ama bu beni hiç rahatlatmadı. Bu şehirde, kanunsuzun benden uzak durmamı istediği biri vardı. Kanunsuz muhtemelen beni Eli ile görmüştü. Ama muhtemelen Miles ile de görmüştü. Ve Kins ile de. Eli'ye bakarken bu düşünceyi kafamdan attım.

Gülümsedi. "Cidden, ne oldu ona? Yepyeni gibi görünüyordu."

Bilgisayarımı incelemişti. Dudaklarımı büzdüm, iyi bir yalan uydurmaya çalıştım. "Düşürdüm." Teknik olarak, düşmüştü. Bu doğrudu.

"Bu mu bozdu? Demek ki bayağı kötü bir bilgisayarmış. Bir bakmamı ister misin? Belki tamir edebilirim."

"Onu zaten çöpe attım."

"En azından geri dönüştürmeliydin," dedi gülerek.

Omuzlarımı silktim. "Her iki durumda da, hangisinin daha iyi olduğunu düşünüyorsun?" Ekranda sergilenen iki bilgisayarı işaret ettim.

"O modelin işlemcisi çok daha hızlı," dedi Eli ve daha pahalı olan modeli işaret etti. "Ama sadece araştırma makaleleri yazmak ve benzeri işler için kullanacaksanız, temel model yeterli."

"Yani bilgisayarlar hakkında çok şey biliyorsunuz?"

"Oldukça fazla."

Hmm. Liza, intikamcının en iyi bilgisayar korsanı olmadığını söylemişti. Acaba Eli olabilir mi?

"Neye bakıyorsun?" dedi gülümseyerek.

"Hiçbir şey." Ona garip bir şekilde baktığını fark ettim. Paranoyanın eşiğindeydim. Kanunsuz beni tanıyor diye, benim onu tanıdığım anlamına gelmiyordu. Bilgisayarlara tekrar baktım. Daha pahalı olanı, Bay Crawford'ın bana verdiğinden farklı bir markaydı. Ve onu sadece okul ödevleri için istemiyordum. Liza'ya yardım etmek istiyordum. Onun blogu için yazılar yazmak ve kanunsuz hakkındaki gerçeği yaymak istiyordum. Ona olabildiğince yakın olmak istiyordum.

"İkinize de yardımcı olabilir miyim?" diye sordu satış görevlisi.

"Evet," dedim ve ona döndüm. "Bu bilgisayarı alacağım." Daha pahalı olanı işaret ettim. "Bir de bana birkaç cep telefonu gösterebilir misiniz acaba?"

"Senin cep telefonuna da mı bir şey oldu?" diye sordu Eli.

"Şey, hayır, ama sanırım yükseltme zamanı geldi."

"Daha bir ay önce piyasaya sürülen iPhone'a sahipsiniz. Bundan daha iyisi yok."

Cihazlarıma kesinlikle dikkat ediyordu. "Evet, belki de. Sanırım ben daha çok Android kullanıcısıyım."

"Ben de," dedi satış görevlisi. "Samsung Galaxy kullanıyorum ve çok seviyorum. Kullanımı gerçekten çok kolay ve..."

"Pekala, onu alacağım."

"Geçiş yapmak istediğiniz bir planınız var mı?"

Muhtemelen mevcut telefonumda bir plan vardı. Ama yeni hesabıma da kimsenin otomatik olarak erişmesini istemedim. "Hayır."

"Aynı numarayı kullanmaya devam etmek mi istiyorsunuz?"

Liza bu konuda hiçbir şey söylememişti. Bay Crawford'ın benimle iletişime geçmesi gerekirse diye numaramı vermesini istedim. "Evet, harika olur."

"Harika. Sizi arayacağım ve teknik ekibimizden biri telefonunuzu kuracak." Elinde bir anahtar çıkardı, ekranın altındaki kılıfı açtı ve üzerinde bilgisayarın resmi olan bir kutu çıkardı. Onu kasaya kadar takip ettik ve telefonu almaya giderken bekledik.

"Sadie, o bilgisayarı gerçekten istiyor musun? Çok pahalı. Özellikle de yeni bir telefon da alacaksan."

"Hımm." Ailemin bana bıraktığı hesaba hiç dokunmamıştım. Eğer bunu yapmam için bir sebep varsa, işte buydu. Güvende olmamı isterlerdi. Sadece Eli'nin parayla ilgili sürekli soru sormamasını umuyordum. "Biliyor musun, buradayken yeni bir iPod almayı da düşünmelisin."

Eli cebinden sarkan kulaklıklara baktı. "Ah, hayır, sorun değil. Aslında tekrar çalışır hale getirdim."

"Harika. Belki de bilgisayarımı incelemene izin vermeliydim." Ona umarım masum bir gülümseme verdim.

Samsung kutusunu açan teknisyen, "Birkaç dakika beklemenizde sakınca yoksa, tüm rehberinizi yeni telefonunuza aktarabiliriz," dedi.

"Hayır, sorun değil."

"Emin misiniz? Bunu kendiniz yapmanız biraz zaman alacak. Bizde SIM kart dönüştürücü var..."

"Eminim. Ama teklifiniz için teşekkür ederim." Mevcut SIM kartımı veya eski telefonumun herhangi bir parçasını yeni telefonumun yanına

yaklaştırmak istemiyordum. Daha fiyatı söylemeden satış görevlisine banka kartımı uzattım. Az önce ne kadar para harcadığımı gerçekten bilmek istemiyordum.

"Tamam, sizi hazırlamak için bana birkaç dakika verin," dedi teknisyen. "Telefonunuzdaki mevcut numaranızı devre dışı bırakmam gerekecek." Elini uzattı.

Telefonumu ona uzattım ve ne yaptığını dikkatle izledim. Eski telefonumdaki hiçbir şey yeni telefona aktarılmamıştı. Her şey yolunda görünüyordu.

"Sana ne oluyor?" diye fısıldadı Eli, kolunu belime dolarken.

"Ne demek istiyorsun?" Ona bakabilmek için biraz yana kaydım. Gerçekten de şefkatli gözleri vardı. Benim için endişelenmiş gibi görünüyordu.

"Boks derslerine başladığımdan beri farklı davranıyorsun."

"Hayır, yapmadım."

Yüzünü, bana Miles'ı çok hatırlatan bir şekilde yana doğru buruşturdu. "Evet, yle. Ve bu kadar meşgul olduğum için gerçekten zgnm. Telafi etmek için bu akşam seni yemeğ'e götüreyim," dedi.

"İşim var."

"Hasta olduğumu bildirerek işe gelmeyeceğim."

"Bunu yapamam. Daha yeni başladım."

"Hadi ama, Sadie. Lütfen." Saçımın dağılmış bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Eğ'er bu, odanı görmeme izin verecekse." Benden bir şey sakladığı hissinden kurtulmam gerekiyordu. Yurt odasını görmek iyi bir başlangıç olurdu. Belki biraz da gizlice araştırma yapabilirdim.

Yüzünde bir anlık bir ifade belirdi sanki. Ama ne olduğunu anlayamadan kayboldu.

"Evet, tabii ki. Akşam yemeği benim evimde."

"Mevcut planınızı iptal ettik, ancak faturalandırmaya devam etmediklerinden emin olmak için onlarla tekrar iletişime geçmeniz her zaman iyidir," dedi teknik görevli. "Ayrıca, planınızı erken sonlandırmanız durumunda bazı ücretler de olabilir."

İstemeyerek de olsa gözlerimi Eli'den ayırdım. "Yardımanın için teşekkürler." İki telefonu da alıp sırt çantama koydum.

"Cihazlardan herhangi biri için uzatılmış garanti almak ister misiniz?" diye sordu satış görevlisi.

Başımı salladım. Liza bu bilgisayarı da kırmaya karar verirse, bu para israfı olurdu. Garanti kapsamının 10 katlı bir binanın penceresinden aşağı atılan bir cihazı kapsamadığından neredeyse emindim. Kapsamasa bile, bu soruyu Eli'nin önünde soramazdım. Neden sorduğumdan şüphelenirdi.

"Buyurun," dedi satış görevlisi ve bana banka kartımı ve bir poşet uzattı. "Bugün bizden alışveriş yaptığınız için teşekkürler." Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Muhtemelen kazandığım satış komisyonlarıyla onun gününü güzelleştirmiştim.

"Bunu ben getireyim mi?" dedi Eli ve çantaya uzandı.

"Hayır, sorun değil." Bilgisayarımı yanıma yakın tuttum. Kimsenin yeni bilgisayarına yaklaşmasına izin vermeyecektim.

Bölüm 33

Pazartesi

Bay Crawford'ın adını yeni telefonuma doğru yazdığım için emin olmak için tekrar kontrol ettim ve kaydet'e bastım. Kins ve Eli'nin numaralarını da telefonuma kaydetmiş olsam da, asıl önemli olan Bay Crawford'ın numarasıydı. Diğer numaralar önemsizdi çünkü her zaman kaçma riski taşıyordum. Don beni bulurdu ve her şeye yeniden başlamak zorunda kalırdım. Belki de beni çoktan bulmuştu bile.

Dizüstü bilgisayarında Google'ı açtım ve adını yazdım. Dava hakkında yeni bir bilgi yoktu. Hala kefaletle serbestti. Hiçbir anlamı yoktu. O parayı nasıl elde etmişti? Colorado Post'tan çıkan küçük makaleye baktım. Henüz bir duruşma tarihi bile belirlememişlerdi. Benim hayatıma devam etmemi imkansız hale getirdiklerinin farkında değiller miydi? Onu mahkemede görmek zorunda kalma düşüncesi bile tüm vücudumu buz gibi yaptı.

Parmaklarım karnımdaki yara izini takip etti. Don'un farklı bir eyalette olması gerçekten önemli değildi. Hapse girse bile önemli değildi. Ondan asla tamamen kurtulamayacaktım. Yara izleri sürekli bir hatırlatıcıydı. Ama en azından morluklar soluyordu. Sonunda kapüşonlu kazağımdan kurtulmuştum. Eli ile randevum için giydiğim yazlık elbiseye baktım. Neredeyse tuhaf geldi. Kapüşonlu kazağın arkasına saklanmaya alışmışım. Birdenbire kendimi açıkta hissettim, sanki Eli beni ilk kez gerçekten görebilecekmiş gibi. Bunu onun önünde giyemezdim. Gerçek beni görmesine izin veremezdim.

Kapı çalınca üzerimi değiştirmek için kalktım. Kimdi o? Bilgisayarımı hızla kapattım. Birkaç dakika sonra Eli ile buluşacaktım. Kalp atışlarım

hızlandı. Kins içeri girer girmez içeri girerdi. Yani, olabilecek tek kişi Miles'tı. Beni eve kadar bırakmak istediğinden beri onu görmemiştim. Onu düşünmek, yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen, beni gülümsetti. Miles'a aşık olup olmamamın bir önemi yoktu. Sadie Davis asla onunla birlikte olamazdı. Ve Summer Brooks şansını kaybetmişti. Umursamamam gerektiğini bilmeme rağmen parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve aynaya baktım. Kolyenin uzun zinciri görünüyordu ama kolyenin kendisi görünmüyordu. Parmaklarımı zincir boyunca gezdirdim. Miles, Summer'dan geriye kalan tek parçaydı ve bunun bana nasıl hissettirmesi gerektiğini bilmiyordum. Tek bildiğim, bu kolyenin bana güç verdiğiydi ve kendime ne söylesem de, bunun büyük ölçüde onun sayesinde olduğuydu. Derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım.

Eli elinde bir buket çiçekle ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle orada duruyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Kaba olmak istememiştim ama sonunda bu akşam onun evini görecektim. İşten izin almayı kabul etmemin tek sebebi buydu.

"Sana sürpriz yapmak istedim." Beni içeri davet etmemi beklemeden odama girdi. "Çok güzel görünüyorsun, Sadie." Öne eğilip yanağımdan öptü.

Yangın. Kollarımı beceriksizce göğsümün önünde kavuşturdum. "Tam çıkmak üzereydin. Şimdi senin yurduna gidelim mi?"

"Burada kalmayı tercih ederim." Çiçekleri bana uzattı.

Gerçekten çok güzellerdi. Çiçekler hakkında çok az şey biliyordum ama daha çok papatya ve birkaç karanfil tanıdım. "Teşekkür ederim. Ama gerçekten sizin evinizde biraz zaman geçirmeyi dört gözle bekliyordum." Vazom olmadığı için çiçekleri koyacak bir şey aradım. Sonunda, buketi birkaç su şişesine ayırmaya karar verdim. Ona döndüm. Bana

gölümsüyordu. "Ne?" Saçımın gevşek bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. Bakışları beni tedirgin ediyordu.

"Hiçbir şey, seni şu an olduğundan daha güzel hiç görmemiştim."

Yutkundum. Konuyu değiştiriyordu. Evine gitmemi istemediği, benden bir şey sakladığı hissinden kurtulamıyordum. Ve bu beni üzmemeliydi, çünkü ben de ondan bir şey saklıyordum. Ona asla gerçeği söyleyemeyecektim. Bütün hayatım boyunca ona yalan söylemek zorunda kalacaktım. İkiyüzlü davranıyordum ve suçluluk duygusu yavaş yavaş mideme çöküyordu. "Evine gitmek istemediğinden emin misin?"

"İnan bana, seninkiyle neredeyse tıpatıp aynı görünüyor. Tek fark, Patrick ve Kins'in şu anda orada olması. Ve seninle biraz yalnız vakit geçirmeyi umuyordum."

Bu iyi bir bahaneydi. Tanrım, belki de hiç bahane değildi. Sadece doğruyu söylüyordu. Birdenbire kendimi daha da suçlu hissettim. Sadece evine gidip eşyalarına bakmak istiyordum. Gerçekten aklımı kaybediyordum. İyi bir adamdı. Gözlerinde şehvetle bana bakan iyi bir adam. Benimle yalnız kalmak istiyordu. Onun duygularına karşılık vermek istiyordum ama aklımdan geçen tek şey karnımdaki yara iziydi. Eğer onu görürse, bu yine bir kavgaya dönüşürdü. Onunla kavga etmekten yorulmuştum. Genel olarak yorulmuştum.

"Üstelik," dedi arkasından kahverengi bir kağıt torba çıkarırken, "hediyelerle geldim. Geçen akşamki filmi izleme fırsatınız olmadı ve ayrılmadan önce izlemek için heyecanlı görünüyordunuz."

Çantayı açtım. İçinde Frozen DVD'si ve bir şişe şarap vardı. Göğsümde bir şey sıkıştı sanki. Eli, tanıdığım en tatlı adamdı. Beni gözetleyen bir kanunsuz değildi. Yeni kimliğimi mahvedebilecek biri de değildi. Belki Disney filmlerine olan nefretimin üstesinden gelmeme yardımcı olabilirdi.

Belki tüm sorunlarımın üstesinden gelmeme yardımcı olabilirdi. "Teşekkür ederim, Eli. Hemen televizyonu kurayım..."

"Anladım. Bize birer bardak getirip rahatınıza bakın." DVD oynatıcısının yanına diz çöktü.

Bardak olarak kullanabileceğim bir şey ararken gülümsedim. İki kupa seçtim, her birine biraz şarap doldurdum ve yatağıma oturdum. Sadece onun kollarında olmak istiyordum. Bana verdiği güven duygusunu özlemiştim. İyi giden bir şeyi baltaladığımdan hiç şüphem yoktu. Bir hafta önce ona aşık oluyordum. Paranoyam mutlu olmamın önüne geçiyordu. Ama paranoyak olmama gerek yoktu. Don Colorado'daydı. Burada güvendedim. Özellikle de Eli'yi kendimden uzaklaştırmayı bırakırsam. Şaraptan bir yudum aldım. Her yudumda endişelerim dağılıyormuş gibi hissettim.

Eli yanıma oturduğunda, hemen başımı omzuna yasladım. Kolunu sırtıma doladı ve beni daha da yakına çekti. Kesinlikle intikamcı gibi kokmuyordu. Pahalı bir kolonya değil, narenciye ve güneş ışığı gibi kokuyordu. Ama sinirlerimi her zaman yatıştıran Eli'nin tanıdık kokusuydu. Evet, intikamcı fikri heyecan vericiydi, ama hayatımda daha fazla heyecana ihtiyacım yoktu. Normal bir hayat istiyordum. Huzurlu, güvende ve bütün olmak istiyordum. Tanrım, kırık dökük hissetmekten çok yorulmuştum.

"Bunu nereden aldığını bilmek istiyor muyum ki?" diye sordum kupamı kaldırırken. En son istediğim şey, reşit olmayan yaşta içki içmekten dolayı başımın derde girmesi ve dikkat çekmemdi. Ama çabasını takdir ettim.

"Benim yöntemlerim var." Alnımın yanından öptü.

"Çok gizemli."

Güldü. "Biraz gizem kimseye zarar vermez."

"Şerefe!" Kupamı onun kupasına vurdum ve o tekrar güldü. Gülüşünü seviyordum. Beni de gülümsetiyordu. İkimiz de filmi izledik ve

kupalarımızdaki şarabı içtik. Bir kupa ikiye dönüştü ve kollarında kendimi daha rahat hissetmeye başladım. Birlikte çok normal görünüyorduk. Bu anın hiç bitmesini istemiyordum. Ama filmdeki ebeveynlerin ölümlerine çok az kalmıştı. Nefesimi tutarak bekledim. Ne kadar tutmaya çalışsam da, filmde ebeveynlerin teknesinin batışını izlerken sessizce gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Kalp acısını hissetmeme izin verdim. Hatırlamama izin verdim.

Ama gözyaşlarım hiç de sessiz değildi. Eli onları gördü. Parmakları gözlerimin altına dokundu, gözyaşlarımın izini sildi. "İnanılmaz derecede tatlısın." Ne olduğunu sormadı. Muhtemelen bildiğini sanıyordu. Ama tüm şeytanlarımı bilmiyordu ve bilmesini de istemiyordum. Geçmişimle kimseyi yüklemek istemezdim.

"Ve sen benim için çok iyisin," dedim. Ciddiydim. Kampüsteki diğer kızlardan herhangi biriyle birlikte olmalıydı, benimle değil. Ben asla yeterli olmazdım.

"Gerçekten mi? Ben de tam birbirimize uygun olduğumuzu düşünüyordum." Sesi çok samimiydi.

Tam kıvamında. Yavaşça nefes verdim. "Bu kulağa hoş geliyor."

Elini uyluğumun iç kısmına koydu.

Yangın. Göğsümde yükselen paniği yutmaya çalıştım.

Eli yavaşça yukarı kaydı ve dalgın bir şekilde elbisemin etek ucuyla oynamaya başladı.

"Sana aşık oluyorum, Sadie."

Hemen ona da aşık olduğumu söylemeliydim. Ama bana bakış şekli ve sesindeki samimiyet, henüz o noktada olmadığımı anlamamı sağladı. Nedense, ne kadar çok istesem de, karşılık veremedim. Ona aşık olmak istiyordum. Çok istiyordum ki... Ama gerçek şu ki, bir daha asla aşık olabileceğimi düşünmüyordum. Birine yeterince güvenebileceğimi

düşünmüyordum. Don beni mahvetmişti. Eli'nin iyi ve tatlı biri olduğunu kendime kaç kere söylesem de, inanamıyordum. Dokunuşu hala ateş gibiydi. Ağlarken beni kucaklamasının bir önemi olmalıydı. Ona ihtiyacım olduğunda yanımda olması benim için çok şey ifade ediyordu. Ama aklımdan geçen tek şey, yanımda olmadığı zamanlardı. Beni bekletmişti. Beni yalnız bırakmıştı.

Kahverengi gözlerine baktım ve görebildiğim tek şey, sonunda bana nasıl zarar vereceğiydi. Çılgınlıklarımı bastırmak için elini ağzıma nasıl kapatacağı. Acıma nasıl güleceğı. Beni nasıl yere yatıracağı. Zaten çok kırılmışken beni nasıl daha da kıracağı. Nefes alamıyordum.

"Sorun değil, hazır değilsen karşılık vermek zorunda değilsin," dedi ve yüzümün yan tarafına nazikçe dokundu.

Yanıyordu. Parmak uçları kavruluyordu. Sessizliğimi anlamadı. Asla anlayamayacak.

"Yavaş ilerlemek istediğini söylemiştin, biliyorum. Ve bu kadar kısa sürede bu kadar hızlı olması biraz fazla olmuş olabilir." Dudaklarını yana doğru itti.

Bu ifade bana Miles'ı çok hatırlattı. Eli bunu yaptığında neden ona daha çok ilgi duydum? Miles'ı isteseydim, hemen koridorun sonundaydı. Onu alabilirdim. Ya da Eli'yi. Ama bunların hiçbirini istemedim. Gerçek beni tanımak isteyen birini istemedim. Bana soru sormayacak birine ihtiyacım vardı. Beni olduğum gibi kabul edecek birine. Kırık dökük olmamın umurunda olmayacak birine. İntikamcıya.

Aklımı kaybediyorum. Ya da belki yine çok fazla içtim. Bir dakika önce alkolün beni sakinleştirdiğini sanıyordum, ama şimdi zihnim durmadan çalışıyor. "Biraz hava ister misin? Havaya ihtiyacım varmış gibi hissediyorum."

Eli gülümsedi. "İçeride kalmayı tercih ederim." Eli elbisemin kumaşının altına kayd.

Alevler içinde kalmıştım. "Aslında kendimi hiç iyi hissetmiyorum." Bu doğruyd.

"Sadie, kendimi sabırlı bir insan olarak görüyorum ama sen beni çıldırıyorsun." Bana doğru eğilip öpmeye çalıştı ama ben kolunun altından sıyrıldım.

Alevlere biraz daha yaklaşıyordum kesinlikle yanardım. "Özür dilerim," dedim yataktan kalkarken. "Biraz hava almam gerek." Telaşla terliklerimi aramaya başladım.

"Sorun ne? Ben ne yaptım?"

Bilmiyorum. Sakinleşmem gerekiyordu. Ne kadar telaşlı görüldüğümün farkındaydım ama elimde değildi. Dışarıda olmam gerekiyordu. Yıldızlara ihtiyacım vardı.

"Sadie, benimle konuş..."

"Biraz hava almam gerek." Sonunda terliklerimi masamın altında buldum. Ayaklarımı terliklerime geçirdim ve kapıyı açtım.

"Sadie!"

Koridorda yürüyordum zaten. Alevler ciğerlerimdeki tüm oksijeni tüketiyordu. Daha hızlı yürümeye başlayınca başım dönmeye başladı.

"Lanet olsun, Sadie." Eli kolumu yakaladı ve beni zorla kendine doğru çevirdi.

Beni incitiyorsun.

"Benden ne istediğini bilmiyorum. Seni mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ama her birlikte vakit geçirdiğimizde, beni daha da uzaklaştırıyorsun gibi görünüyor."

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Bırak beni."

"Özür dilemeni istemiyorum. Sadece benimle konuşmanı istiyorum. Böyle davranıp bir daha asla soru sormayacağımı bekleyemezsin. Elimden geleni yapıyorum ama beni uzaklaştırmayı bırakmalısın." Parmakları sanki tenime batıyordu.

Canımı acıtıyorsun. Boğazım düğümleniyordu. "Dur." Kendi sözlerime şaşırdım. Ama söyledikten sonra biraz daha rahat nefes alabildim sanki.

"Neyi durdurayım? Umursamayı mı bırakayım?" Parmakları beni yakıyordu. "Gerçekten bunu mu istiyorsun?"

Gözlerim yaşlarla doldu ama onları silmeye çalıştım. Bana acı çektirmeyi bırak.

"Dur dedi."

Kim olduğunu görmek için bakmama gerek yoktu. Miles'ın sesini her yerde tanırdım.

Eli kolumu bırakmadı. "Bu seni ilgilendirmez, dostum." Miles'a bile bakmadı. "Dışarı çıkmak istediğini söyledin, hadi dışarı çıkalım, Sadie." Eli beni daha da sıkı kavradı.

"Bunu benim meselem haline getiriyorsun." Miles, Eli'yi benden uzaklaştırdı.

Hemen kolumu tuttum. Bunu hayal bile etmemiştim. Kolumda, parmaklarının değdiği yerlerde kırmızı lekeler vardı.

"Defol git üzerimden." Eli, Miles'ın ellerini itti ve onu sertçe itti.

Miles, Eli'nin tişörtünü yakaladı ve onu duvara doğru itti. Kolumu Eli'nin boğazına bastırdı.

"Lütfen durun." Kavga etmelerini istemiyordum. Sadece yıldızlara ihtiyacım vardı. Sadece nefes almaya ihtiyacım vardı.

"Eğer onu bir daha öyle elleyerek görürsem, seni öldürürüm." Miles, Eli'nin tişörtündeki tutuşunu anında bıraktı.

"Sadie, hadi gidelim," dedi Eli biraz daha sakın bir şekilde.

Onunla gitmek istemedim. Bana dokunmasını istemedim.

"Seni şikayet etmeden önce bu yurttan çık," dedi Miles.

"Bu konuşmayı daha sonra bitireceğiz, Sadie," dedi Eli. Sesi tehditkar değildi. Yenilgiyi kabul etmiş gibiydi.

Onun uzaklaşmasını izledim. Attığı her adımda biraz daha rahat nefes alıyordum sanki. Ve her adımda, birini asla sevemeyeceğimi fark ettim. Asla sevemeyecektim. Eğer sevebilseydim, Eli'yi severdim. Bana dokunmasını isterdim. Her günün her saniyesinde onunla olmak isterdim. Ama bu asla olmayacaktı. O benden daha iyisini hak ediyordu. Kollarımı kendime doladım. Benim hatamdı. Bütün bunlar benim hatamdı.

Bölüm 34

Pazartesi

"Sadie." Mile'ın sesi nazikti. "İyi misin? Sana zarar verdi mi?"

Ona kendimi açıklayamadım. Duygusal acının fiziksel acıdan daha kötü olduğunu, her şeyin kafamda olduğunu anlamayacaktı. Kimse asla anlayamayacaktı. "Biraz hava almam gerek."

Hiçbir şey söylemedi. Gözlerinin üzerimde olduğunu, beni incelediğini hissedebiliyordum. Ona bakamıyordum. Onunla göz teması kurmaya dayanamıyordum. Onun bu incelemesi beni çok savunmasız hissettiriyordu.

"Tamam," dedi yavaşça. "Benimle gel." Bana dokunmaya çalışmadı. Bunun yerine, merdivenlere doğru yürümeye başladı.

Onu takip ettim. Miles Young'ı takip etmemeyi bilmiyordum. Merdiven boşluğuna girdiğimde, aşağı doğru değil de yukarı doğru yürüdüğünü görünce şaşırdım. Nereye gidiyordu? "Sadece Özel Kullanım İçin" yazan bir kapının önünde durana kadar onu takip etmeye devam ettim.

"Bu nedir?"

Cebinden bir kordon çıkardı ve kilide anahtarı soktu. "Şehrin en güzel manzarası burada." Kapıyı iterek açtı.

Kapıyı benim için açık tuttuğu yerden içeri girerken serin gece havası beni sardı. Zaten nefes almakta zorlanmasaydım, nefesim kesilirdi. Şehrin ışıkları göz alabildiğince her yeri aydınlatıyordu. Sanki gökyüzündeki yıldızlara bakıyordum. Gözlerimdeki yaşları sildim. Çok güzeldi. Yurt kompleksinin en tepesindeydik. En kenara kadar yürüdüm ve ellerimi beton çıkıntıya koydum.

"Ve en güzel yanı," dedi Miles yanımda duran çıkıntıya yaslanırken, "şehir bile değil." Gökyüzünü işaret etti.

Gözlerim elini takip etti. Yıldızlar. Yavaşça nefesimi verdim. Onunla en çok özlediğim an buydu. Bana her zaman yıldızları göstermekte çok başarılıydı. Kendimi gökyüzüne bıraktım.

Etrafımızda bir sessizlik çökmüş gibiydi. Sanki bir şey söylememi bekliyordu ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Sonunda sessizliği bozarak, "Sandığın gibi değil," dedim.

"Onu savunmak zorunda değilsin. Bana karşı değil."

Yutkundum. "Bana zarar vermek istemedi."

"Bu durumu daha iyi hale getirmiyor."

"Evet, öyle. O kötü bir adam değil. Sadece ben. Benim hatam. Hiçbir şey siyah beyaz değildir, durum bundan daha karmaşık."

"Sadie, az önce olanlarda karmaşık hiçbir şey yok. Ve sana söz veriyorum, bu senin hatan değildi."

Ona doğru dönerken kenardan sıkıca tutundum. Çok endişeli görünüyordu. Ona gerçekten ihtiyacım olduğu zaman bu endişe neredeydi?

"Sen ondan daha iyisini hak ediyorsun."

"Sen beni tanıımıyorsun bile, Miles. Ve dürüst olmak gerekirse neden umursadığını anlamıyorum."

Dirseğini çıkıntıya dayadı ve şehre baktı. "Bana onu hatırlatıyorsun."

Kalbim bir an duracak gibi oldu. "Kim?"

"Yaz... Benim..." Sesi kesildi. "Sana bahsettiğim arkadaşım... Ben... ona yardım edemedim."

Ağlamamak için dudağımın içini ısırdım. "Ben o değilim." Yıllardır o değilim. Yeni ismimi almadan çok önce Summer Brooks olmayı bırakmışım. Don bana dokunduğu anda o yanım öldü.

"Biliyorum. Çünkü sana yardımcı olabilirim."

"Göründüğümden daha güçlüyüm. Beni kurtaracak kimseye ihtiyacım yok."

"Seni kurtarmak istemiyorum. Sadece yardım etmeye çalışıyorum. Her şeyle tek başına yüzleşmek zorunda değilsin. Ben buradayım, yardım teklif ediyorum."

"Kendime bakabilirim."

"Biliyorum, ama bunu yapmak zorunda değilsin diyorum."

Başımı salladım ve tekrar yıldızlara baktım. "Neden onu bulmaya çalışmak yerine benimle konuşuyorsun?"

"Çünkü belli ki bulunmak istemiyor. Sanırım o beni hiçbir zaman benim onu sevdiğim gibi sevmemi."

Geçmiş zaman. Miles ve benim hakkımdaki her şey geçmiş zaman olarak kalmalıydı. "Bu okulda hayatında eksik olan her şeyi sana verebilecek birçok kadın var. Ama o ben değilim. Eskiden tanıdığın birine benziyor olmam, iyi bir uyum içinde olduğumuz anlamına gelmiyor." Yay burcu kolyesi boynumda ağır geliyordu.

"Sadie." Bileğime hafifçe dokundu.

Ev. Bir anda gözümde canlandı. Bahçesinde gülüşüyorduk. Dizlerimizde çimen lekeleri vardı. Aşk. Elimi tutmadan önce bile gözlerinde hep aşk vardı. Bir zamanlar bana değer vermişti. Ama artık değer verilmeye layık değildim. Gerçeği bilseydi dehşete düşerdi. Gözlerime bakamazdı. Aynada kendime bile zor bakıyordum. O bütün dünyayı hak ediyordu. Ona asla veremeyeceğim her şeyi hak ediyordu. Aşk. Mutluluk. Çocuklar. Ona sadece yarım bir hayat verebilirdim. Miles Young benden çok daha parlak bir yıldızı hak ediyordu. "Gitmem gerek." Sesim boğuk çıkıyordu.

"Sana ilk başta Summer'ı hatırlattığın için ilgi duydum, evet. Ama bundan daha fazlası var. Kişilikleriniz aynı değil. Sen içine kapanık, derin ve ilgi çekicisin. Seni düşünmeden duramıyorum. Bunun Summer'la hiçbir

ilgisi yok. Senden hoşlanıyorum. Ve senin gerçekten hak ettiğin şeyi sana göstermeyen, olduğun her şeyi takdir etmeyen biriyle birlikte olman beni kahrediyor."

İçimdeki karanlıktan başka hiçbir şeyi hak etmiyordum. Ve Summer'la aynı kişiliğe sahip olmamam da mantıklıydı. Çünkü o öldü. Don'la birlikte yaşamaya başladığı anda öldü. Don ondan her şeyini çaldı. Summer bir zamanlar neşeli ve dışa dönüktü. Summer umut doluydu. Summer'ın hayalleri vardı. Summer'ın Miles'la ilgili birçok hayali vardı. Gözlerim doldu. Başımı salladım. "Üzgünüm, gitmem gerekiyor." Ondan uzaklaştım. Ağzının kenarındaki gülümsemeye ya da koyu kahverengi gözlerine bakamıyordum. Bu bir işkenceydi. Çok acı vericiydi.

"Seni görünce sanki yeniden nefes alabiliyorum," dedi Miles.

Sözleri beni dondurdu. Tıpkı yıldızlara baktığımda hissettiğim gibiydi. Ama bu, yıldızlar bana onu hatırlattığı için değil miydi? Sanki yeniden nefes alabiliyormuşum gibi hissettirdi. Her zaman oydu. O, her şeyin iyisiydi. O, asla sahip olamayacağım her şeydi. "Yıldızlara bakmayı dene." Kapıyı açıp merdiven boşluğuna geri döndüm. Kapının kapanma sesini duyar duymaz kendimi ağlamaya bıraktım.

Converse ayakkabılarımın bağcıklarını bağlarken kendimi ağlamaya bıraktım.

Karanlıkta koşarken kendimi ağlamaya bıraktım.

Ağlayamayacak hale gelene kadar, ciğerlerim ağrıyana kadar, nefesim kesilene kadar kendimi ağlamaya bıraktım.

Ama koşmaya devam ettim. Bacaklarım jöle gibi olana kadar koşmaya devam ettim. Eve dönmek için yeterli enerjiyi toplamaya çalışırken bir tuğla duvara yaslandım. Bir yağmur damlası başıma çarptı. Yukarı baktım. Yıldızlar gitmişti. Uzun zamandır koştuğumu biliyordum ama gökyüzünde tek bir yıldız bile yoktu. Her yer karanlıktı. Daha fazla yağmur damlası

yüzüme, çıplak kollarıma ve bacaklarıma çarptı. İyi hissettirdi. Kaldırımından duman yükseliyor, tüm sokağa ürkütücü bir görünüm veriyordu ben de rahatlıyordum.

Bu kadar geç saatte dışarıda olmamalıydım. Düşüncesizce davrandım. Eve gitmem gerekiyordu. Ama olduğum yerde kaldım. O kanunsuz, düşüncesiz davrandığım için beni takip ettiğini söyledi. Ve onu görmem gerekiyordu. Sanki varlığını hissedebiliyordum. Maskenin arkasına saklanmanın nasıl bir şey olduğunu bilen tek diğer kişiyi görmem gerekiyordu. Kaldırımından yükselen duman yavaş yavaş beni sararken dakikaların geçmesine izin verdim. Beni izlediğini hissedebiliyordum. Bekliyordu. Ne bekliyordu?

Bir metal sesi duydum ve tam o sırada başımı çevirerek arkamdaki ara sokağa inen intikamcıyı gördüm.

"Geldin," dedim.

Başındaki kapüşonu iyice aşağıya indirmiş halde yavaşça bana yaklaştı. "Hiç gitmedim," diye baştan çıkarıcı bir şekilde gürledi sesi. "Neden kendini tehlikeye atmakta ısrar ediyorsun?"

"Seni görmek istedim."

İtirafıma karşılık vermek yerine, "Neden kaçıyorsun?" diye sordu.

Yutkundum. Bana eve koştumamı söylememiş miydi? Onun yüzünden koştumaya başlamıştım. "Bilmiyorum," dedim onun yerine.

"Biliyorsun işte."

Bana doğru bir adım daha attığında başımı salladım.

"Sadie, bir şeyden kaçıyorsun, oysa bir şeye doğru koştumalısın."

Başımı salladım. "Ben de bir şeye doğru koşuyorum. Antrenman yapıyorum."

"Neden?" Sesi gürledi.

"Sana yardım etmek istiyorum."

"Yardımlınızı istemedim."

"Ben de seninkini istemedim. Ama işte ikimiz de buradayız."

Hiçbir şey söylemedi, sadece vücut ısısını hissedene kadar bana doğru yaklaştı. Soğuk yağmurun aksine, onun vücut ısısı beni ürpertti.

Onun beni öpmesini istiyordum. Onunla ilgili hayallerimi yaşamak istiyordum. "Seni düşünmeden duramıyorum," dedim. Ama bu yeterli değildi. O tamamen hareketsiz kaldı. "Sen de beni düşünmeden duramıyorsun galiba." Nefesimi tuttuğumu fark ettim ama duramıyordum sanki.

Başını salladı. "Ben sadece sizi uyarmak için buradayım."

Bir saniye.

Biraz daha yaklaştı ve ellerini tuğla duvardaki başımın iki yanına koydu.

İki saniye.

"Zamanınız tükeniyor."

Üç saniye.

Daha da yaklaştı. Nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum. Dudaklarımız sadece bir santim uzaklıktaydı.

Dört saniye.

"Aslında sana gitmeni söylemem gerekirdi. Ama gitmeni istemiyorum."

Beş saniye. "Neden kalmamı istiyorsun?"

Tamamen hareketsiz kaldı. "Çünkü benim hakkımda haklısın. Seni düşünmeden duramıyorum. Düşüncelerim beni tüketiyor." Nefesi dudaklarıma sıcak bir şekilde değdi.

Yavaşça nefesimi verdim. Onun beni öpmesini istiyordum. Onu tatmak istiyordum.

"Asla durmayacağım."

Yutkundum. Sahiplenici bir tavidir. Ama beni korkutmadı. Sanki içimden bir kıvılcım geçti. Ona hasret kalmıştım. Dudaklarına.

Dokunuşuna. Adem elmasının yükselip alçalmasını izledim. Hiç durmasını istemedim. Yüzümü ona doğru kaldırdım.

"Sadie." Sesi gergin geliyordu.

Aramızdaki tek engel yağan yağmurdur. Dudaklarım onun dudaklarına değene kadar parmak uçlarımda yükseldim.

Sırtımı duvara yaslariken boğazından bir hırıltı çıktı sanki. Dudakları, beklemediğim bir güçle dudaklarımla buluştu. Öpüşü sert ve vahşiydi, sanki sadece dudaklarımı hayal etmiş gibiydi. Rahatlatıcı değildi. Ateş ya da buz gibi hissettirmiyordu. İçimden bir elektrik akımı geçirdi. Her şeyi yapabileceğimi, süper güçlerinin bana yayıldığını, gücünün bulaşıcı olduğunu hissettirdi. Kendimi canlı hissettim.

Kaba davranıyordu. Bu beni korkutmalıydı. Ama kollarında kendimi güvende hissettim. Öpüşmeyi derinleştirmek için ensesinden tuttum ve ağzıma inledi. Ses o kadar şehvetli ve hamdı ki. Tanrım, bunu tekrar tekrar duymak istedim.

Bana her şeyim olduğunu söyledi. Ama yanılıyordu. Bu öpücük her şeydi. Eli ve Miles'ı unutturdu bana. Acıyı dindirdi. Geri çekildiğinde nefes almakta zorlanıyordum. Soluk soluğa kalmam utanç verici olmalıydı ama onun önünde saklanmama gerek yoktu. Beni gördü. Her hareketimi izledi. O benim koruyucumdu.

"Yardım etmek istiyorsan, karanlıktan kaçamazsın. Onu kucaklamalısın." Eldiveniyle yüzümün yan tarafına nazikçe dokundu, daha kötüleşmesini engellediği kesiğin izini sürdürdü. "Ama senin ışığının benimki gibi sönmesini istemiyorum."

"Zaten geçti. Çok uzun zaman önce soldu."

"Hayır, öyle değil. Sandığınızdan daha güçlüsünüz."

Onunla tartışmadım bile. Söyleme şekli, sanki bir gerçekmiş gibiydi. Ben güçlüyüm. O bana kendimden daha çok inanıyordu.

"İşte bu yüzden yardımınızı kabul edemem. Sizi karşımda gördüğümde farklı bir şeye dönüştürmeyi reddediyorum. Çok geç olmadan gitmelisiniz." Bunu söylerken acı çektiği belliydi. Uzaktan siren sesleri geliyordu. Başını sese doğru çevirdi.

Ama onun gitmesini istemiyordum. Ona yardım edebileceğime ikna etmek istiyordum. Beni tekrar öpmesini istiyordum. Bana sahip olmasını istiyordum. Düşüncelerimi kontrol altında tutan tek şey buydu. Acımı dindirebilecek tek şey buydu. "Neden beni düşünmeyi bırakamıyorsun?"

Daha da yaklaştı ve ben de başka bir öpücük bekleyerek gözlerimi kapattım. Tüm duyularım altüst olmuştu. Pahalı parfümü beni adeta sarıp sarmalıyordu.

"Önemli değil. Çünkü senden beni düşünmeyi bırakmanı istiyorum."

Bunu yapmam mümkün değil.

"Benim seni koruduğumu düşünerek kendini tehlikeye atıyorsun. Ama seni izleyen tek kişi ben değilim. Bunu hissedebildiğini biliyorum. Arkana bakışından, dudaklarındaki o tebessümden. Ama her zaman ben değilim, Sadie. Zamanın tükeniyor."

"Ne için zamanım tükeniyor?" Gözlerimi açtım ama gitmişti. Ne için zamanım tükeniyor? Son birkaç gündür, onun orada olduğunu bilmek bana güven veriyordu. Ama bana, birinin beni izlediğine dair hissettiğim o ürkütücü duygunun gerçek olduğunu ve bunun her zaman kendisi olmadığını söylüyordu.

Bölüm 35

Salı

Bugün beni eve kadar kimse bırakmayacaktı. Eli ve Miles muhtemelen dün geceden sonra benimle konuşmuyorlardı. Kahraman beni öpmüştü ama onu düşünmeyi bırakmamı söylemişti. Her zaman beni izleyenin kendisi olmadığını söylemişti. Bu beni dehşete düşürdü. Herkesi kendimden uzaklaştırmıştım, kısmen de zihnim kahraman tarafından ele geçirilmiş gibiydi ve şimdi kimsem kalmamıştı. Sanki benden vazgeçmişti. Bu yüzden eve yürüyerek gitmeyecektim, koşarak gidecektim. Daha güçlü olacaktım. Kendime nasıl bakacağımı çözecektim.

Saçlarımı atkuyruğu yaptım ve aynadaki yansımama baktım. Nedense, Yay burcu kolyem bu gece boynumda ağır geliyordu. Umut yerine neredeyse bir yük gibiydi. Kahraman benden onu unutmamı istemişti. Nasıl unutacağımı bilmiyordum. Ve unutmak istemediğimi de biliyordum. Dudaklarımı birbirine bastırdım, onun dudaklarının benimkine değmesinin nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalıştım. Eğer unutmamı bu kadar çok istiyorsa, neden beni öptü?

Başımı salladım ve restoranın tuvaletinden çıktım. Üzerinde durmanın bir anlamı yoktu. Düşünmem gereken tek şey eve nasıl güvenli bir şekilde döneceğim ve intikamcının bana zamanımın tükenmekte olduğunu söylemesinin ne anlama geldiğiydi. Sorun şu ki, ikincisiyle ne demek istediğini bildiğimi sanıyordum. Don geliyordu. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum, saniye saniye yaklaşıyordu sanki.

"Hayır, hallettim," diye tersledi Joan. "Önlüğünü as, ben de sana maaş çekini postayla göndereyim."

Yerdeki dağınıklığa şöyle bir baktım. Adını bile öğrenmediğim kadar yeni bir garson yardımcısı, kirli bulaşık tepsisini yere düşürmüştü. Arkasını dönerken neredeyse ağlayacak gibiydi. Yanımdan geçerken başını öne eğdi.

"Her şey yolunda mı?" Eğilip Joan'ın kırık tabakları toplamasına yardım ettim.

"Pekala." Biraz daha sakinleşmiş görünüyordu. "Onun eli kaypaktı. Onu asla işe almamalıydım."

İlk gece tepsi düşürdüğüm anı düşündüm. Joan bana çok iyi davranmıştı. Ama sadece bir tepsiydi. Yeni çocuk da bu akşam daha önce bir tepsi düşürmüştü. Kimse ona çarpmamıştı bile, tepsi elinden öylece düşmüştü. Tepsileri çok üst üste yığmıştı. Gerçekten de kaygan parmakları vardı. Ve bu tepsi de çok yüksek yığılmıştı. Her yer kırık cam parçalarıyla doluydu. Temizlemesi çok uzun sürecekti.

"Geri kalanını hallettim," dedi Joan. "Hem de, o yakışıklı oğlanla planların olduğuna eminim. Adı neydi demiştin?"

Miles'la kesinlikle bir planım yoktu. "Miles."

"Miles. İyi ve güçlü bir isim."

"Hımm," dedim dalgın bir şekilde. "Bu akşam tek planım koşuya çıkmak ve oda arkadaşımınla vakit geçirmek."

Gülümsedi. "Planlar plandır. Gerçekten, gidebilirsin. Vardiyan çoktan bitti."

"Teşekkürler, Joan."

"İyi geceler canım," dedi ellerini önlüğüne silerken.

"Sen de." Ayağa kalktım ve restoranın çıkışına doğru yürüdüm. Umarım yakın zamanda başka bir tepsi düşürmezdim. Çıkarken televizyon ekranına göz attım. Altyazılar ekranda kayıyordu. Şehirdeki suç oranının nasıl kötüleştiğinden bahsediyorlardı. Görünüşe göre Bay Crawford beni, cinayetlerin yeni bir rekor kırdığı bir dönemde şehre göndermişti.

Haberlerden daha karamsar bir şey yoktu. Zaten korktuğum bir şehirde beni daha da korkutan haberlerden daha kötü bir şey de yoktu. Kaldırıma indim.

"Sadie, çok çok özür dilerim." Eli elinde başka bir çiçek buketiyle orada duruyordu.

Evet, beni incitmişti. Birazcık. Eminim ki bu daha çok kafamda kurduğum bir şeydi. Ama onu gördüğüme çok sevindim. Gece tek başıma dışarı çıkmaktan korkuyordum. Ve işte buradaydı. Geç kalmamıştı. Gelmişti. Gerçekten de üzgün görünüyordu. Ne diyeceğimi bilemedim. Ama bir şey söylememe gerek kalmadı, çünkü tekrar konuşmaya başladı.

"Bak, hata yaptığımı biliyorum. Ve seni asla incitmek istemedim. Sadece... paniklemeye başladın ve benimle konuşmadın. Ben de bir anda sinirlendim. Ama bunu sana yardım etmek istediğim için yaptım. Bunu görmelisin. Seni önemsiyorum ve üzgün olduğunu görmek istemiyorum."

Bana aşık olduğunu söylediği için çok korkmuştum. Belki de sadece korktuğum içindi. Ona güvenmek istiyordum. Ama aklımda çok fazla şüphe vardı. "Dün gece geldiğinde, benden bir şey saklıyormuşsun gibi hissettim. Evini görmek istedim. Ve nedense, sen bunu istemiyorsun..."

"Aslında sadece seninle yalnız kalmak istiyordum. Ama evimi görebilirsin. Yarın akşam yemeğe gelebilirsin, söz veriyorum. Patrick ve Kins de orada olursa, hep birlikte vakit geçirebiliriz. Çok eğlenceli olacak."

Yavaşça nefes verdim. "Bu gerçekten çok hoş geliyor."

Gülümsedi.

"Sence her şeye yeniden başlayabilir miyiz? Son birkaç gün hiç yaşanmamış gibi davranabilir miyiz?" Boynumdaki sorunu öğrendiğin gün de dahil.

İçini çekti. "Tanrım, kulağa harika geliyor. Merhaba, ben Eli," dedi ve elini uzattı.

Güldüm.

"Ve açıkçası aklımı kaçırmışım çünkü seni daha tanımadan çiçek aldım." Buketi bana uzattı.

"Teşekkür ederim. Ve beni eve kadar bırakmaya geldiğiniz için de teşekkür ederim." Yurtlara doğru yürümeye başladık.

"Bana güvenebilmeni istiyorum. Seni güvenli bir şekilde eve götürelim."

Doğru şeyleri söylüyordu. Bu da bende ondan tekrar şüphe duyma hissi uyandırdı. Yeter artık. "Bir ara boks dersine seninle gelebilir miyim?"

"Neden?"

"Sadece nasıl bir şey olduğunu görmek istiyorum."

"Bir grup adam birbirini fena halde dövüyor."

"Doğru." Yine de gelebileceğimi söylemesini bekledim ama söylemedi. Bir şey saklıyor. Ve ne olduğunu öğrenmek istedim. "Hangi spor salonu olduğunu söylemiştin?"

"Şey... Epitome. Şehrin diğer tarafında küçük bir spor salonu."

Başımı salladım. Sanki öylece ortaya çıkacağım için endişelenmiş gibiydi. Onu rahatsız etmek istemedim. Ona güvenmeliyim.

"Biliyorum, her şeye yeniden başlıyoruz, ama size bir soru sorabilir miyim?" dedi Eli.

"Hım." Onun için yaklaşık bir milyonum vardı.

"Neden bu kadar panikledin? Sana aşık olduğumu söylediğim için mi?"

Ve dokunuşunun ateşi. "Kendi düşüncelerimden kurtulmakta zorlanıyorum," dedim bunun yerine. "Sanırım geçmişim hakkında bunu anlayacak kadar bilgiye sahipsin." Yurdumuzun önünde durmuştuk.

"Kampüsteki diğer kızlar gibi değilim. Eğer normal birini arıyorsan... yanlış kişiye bakıyorsun."

"Ben sadece seni istiyorum. Ve sana baskı yaptığım için özür dilerim. Hazır olmadığını biliyorum."

"Sorun yok, yeniden başlıyoruz."

"Doğru." Gülümsedi. "Bir sorum daha var."

Başımı salladım.

"Senin ve romatoid artritine ilgili sorun ne?"

"Hiç bir şey."

"Senden hoşlanıyor. Bunun farkındasın, değil mi?"

Dün gece çatıda olanları düşündüm. Miles beni görünce yeniden nefes alabildiğini hissettiğini söyledi. Tıpkı benim ona duyduğum özlem gibi, o da bana özlem duyuyordu. Ama bu, beni terk edilmiş hissettirdiği gerçeğini değiştirmede. Bana yazmaya devam ettiğini söylediğinde bile ona inanmadım. Kins onun çapkın olduğunu söyledi. Muhtemelen sadece kafamla oyun oynuyordu. Ama nefes alamamanın nasıl bir şey olduğunu anlıyordum. Ona söylediklerimde ciddiye aldım. Bana değil, yıldızlara bakmalıydı. Ayrıca, bana duyduğu ilgiden çok, benim hakkımdaki fikre daha çok ilgi duyuyor gibiydi. "Onun duygularına karşılık vermiyorum."

"Artık onunla konuşmaktan pek rahatsızlık duyuyorum."

Ona baktım. Lokantada onu ilk gördüğümünden beri kendime Miles'tan uzak durmam gerektiğini söylüyordum. Ama nedense uzak duramıyordum. Belki Eli'nin bana bunu söylemesi ihtiyacım olan itici güç olurdu. "O zaman artık onunla konuşmayacağım."

Eli gülümsedi. "Bundan sonra birbirimize karşı dürüst olalım, tamam mı?"

Başımı salladım.

"Öpücükle mühürlendi mi?" Ben daha cevap vermeden öne eğildi.

Alevler. Her yer alevler içinde.

Yurt odamın kapısını açıp ışıkları yaktım. Kins'in evde olup benimle takılacağını umuyordum. Nedense, düşüncelerimle yalnız kalma fikri beni boğuyordu. Planladığım koşuya çıkmak için arkamı dönmek üzereyken yatağımın üzerinde bir kutu olduğunu fark ettim.

Orada bıraktığım bir şey kesinlikle değildi. Yatağıma doğru yürüdüm ve posta adresini okudum. Gerçekten de Sadie Davis yazıyordu ve bu yurda gönderilmişti. Kim Sadie Davis'e paket gönderebilirdi ki? Bir makas kaptım ve bantı kestim. Karton kapakları kaldırırken kalbim göğsümde tekliyordu. Altında ince kağıt olan bir kart vardı. Kartı kaldırdım. Zarfin üzerinde adım yerine, "O somurtkan yüzü tersine çevir" karalanmıştı.

Gözlerimin köşelerinde yaşlar birikti. Babamın üzgün olduğumda bana hep söylediği şeydi bu. Bunu kimse bilmiyordu. En azından hayatta olan kimse bilmiyordu. Bay Crawford'a söylemiş miydim? Günlerdir onunla birlikte olduğumu ama neredeyse hiç konuşmadığımı hatırladım. Çok korkmuş ve bitkin düşmüştüm. Bilmiyordu. Kısa bir umut ışığı belirdi içimde. Babam hâlâ hayatta olabilir miydi? Bu geçici düşünceyi kafamdan attım. Hayır. Cenazelerinde hissettiğim yıkımı hatırladım. Sanki dün gibiydi. Tabutlarını ve damarlarımda buz gibi bir his vardı. Annem ve babam çoktan ölmüştü. Babamın bunu söylediğini bilen başka biri olmalıydı. Bilmediğim bir aile dostu mu? Ya da belki de bir tesadüftü. Bilinen bir sözdü ve son zamanlarda çok kaşlarımı çattığımdan emindim.

O intikamcı. Beni izliyordu. Kaşlarımı çattığımı görmüştü. Son zamanlarda üzgün olduğumu kesinlikle anlamıştı. Kesinlikle bu olmalıydı. Beni tanıyor gibiydi. Belki de fark ettiğimden daha iyi tanıyordu. Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Beni gençken tanıyor muydu? Ailemi tanıyor muydu? Birdenbire bir umut ışığı belirdi içimde. Belki de bana bir şey anlatmaya çalışıyordu.

Kartı zarftan yırttım. Resim yoktu, sadece düz, bembeyaz bir karttı. Üst kısmını kaldırdım ve ellerim titremeye başladı. İçinde sadece bir satır vardı: "Oyunlar başlasın, Sadie." Adım tırnak içindeydi. Notu tekrar ince kağıdın üzerine attım.

Ellerimi ne kadar sakinleştirmeye çalışsam da titremeyi durduramıyordum. Bu ne anlama geliyordu? Kimden gelmişti bu? Küçük yurt odamda bir aşağı bir yukarı yürüdüğümü fark ettim ama duramıyordum. Ayrıca, göndereni tanıdığımdan korktuğum için mendili kaldırmaya da cesaret edemiyordum. Don.

Bütün hafta boyunca onun bana yaklaştığına dair tuhaf bir hissim vardı. Kemiklerimde bir ağrı gibiydi. Buradaydı. Lanet olası New York'taydı! Ve kimliğimi biliyordu. Beni bulmuştu.

Hayır. Bilmiyordu. Ailemi bilmiyordu. Çıldıırıyordum. Don'a geçmişimle ilgili hiçbir şey anlatmadım. Hiç sormadı. Asla sormadı. Elini ağzıma koyduğunu hayal ettim. Boğazımdaki yumruyu yutamadım. Boynumu kaşıyarak görünmez ellerden kurtulmaya çalıştım. Aklımı kaybediyorum.

Gözlerimi sıkıca kapattım. O somurtkan yüzü gülümsemeye çevir. Babamın sesini duyabiliyordum. Kollarımı karnımın etrafına sardım. Bu durumda gülümseyemezdim. Ama cesur bir yüz takınabilirdim. Bu sözün gerçek anlamı buydu. Gerçek duygularını gizle.

Yavaşça kağıt mendili kaldırdım. Kan. Küçük tavşan terliklerime baktım. Benim tavşan terliklerim. Kanla kaplıydılar. Çok fazla kan vardı.

Elimle ağzımı kapattım. Bu kimin kanıydı? Terliklerimi bahçede bırakmıştım. Daha hızlı koşabilmek için onları ayağımdan çıkardığımı hatırladım. Kan yoktu. Kollarımı tekrar karnımın etrafına sardım. Çim lekelerini hatırladım, ama kesinlikle kan yoktu.

Zihnimde daha fazla anı canlanmaya başladı. Büyükanne, anne ve babamın arabasının kaza yaptığı yere beni götürmesi için yalvardığımı

hatırladım. Filmlerdeki gibi değildi hiç. Bir kazaydı, bu yüzden soruşturma, güvenlik şeridi veya soru soran polisler yoktu. Okula giderken otobüsle o sokaktan milyonlarca kez geçmiştim. Tek bir fark vardı. Kaldırım, anne ve babamın kanıyla lekelenmişti.

HAYIR.

Don'un bıçağı karnıma dayadığını hatırladım. Yüzündeki öfkeyi asla unutmayacağım. Bıçak derimi keserken parmaklarını ısırıldığımı hatırladım. Ağzımda kan tadı hissettim. Ağzım onun kanıyla dolmuştu. Ve beni yere fırlatırken karnıma baktığımı hatırladım. Benim kanım. Çok fazla kan vardı. Midem bulandı.

HAYIR.

Bu nasıl bir oyundu? Don zaten özgürlüğümü çalmıştı. Elimle alnımı tuttum. Akıl sağlığını da mı istiyordu? Sahip olduğum tek şeyi de almasına izin veremezdim.

Yeni telefonumu elime aldığımda doğru şeyi yaptığım konusunda hiç şüphem yoktu. Bay Crawford'ın adına tıkladım ve telefonu kulağıma götürdüm. Doğrudan sesli mesaja yönlendirildi.

Kahretsin! Tekrar tekrar aradım. Nasıl cevap vermezdi?! Ona ihtiyacım vardı.

Sesli mesaj kutusu yüzüncü kez bip sesi çıkardı. "Bay Crawford," dedim. "Sadie Davis arıyorum. Lütfen bu mesajı alır almaz beni geri arayın. Beni buldu," sesim titriyordu. "Burada." Telefonu kapattım ve tekrar volta atmaya başladım. Beni geri arayacaktı. Beni geri aramak zorundaydı.

Kapının kilidinin açılma sesi beni sersemliğimden çıkardı sanki. Kins'in beni böyle görmesine izin veremezdim. Kutuyu kaptım ve yatağımın altına sakladım. Yatağında bağdaş kurup kandan başka her şeyi hayal etmeye çalıştım. Kimin kanıydı bu? Tanıdığım biri miydi? Ya yanlışlıkla birini Don'un hedef tahtasına koymuş olsaydım?

"Hey, iyi misin?" diye sordu Kins.

Başımı salladım ve ona bakmadım. "İyiyim, sadece yorgunum. Yatağa gideceğim." Ama kıpırdamadım. Sanki kıpırdamıyordum. Yatağımın altında ne olduğunu düşünmek bile midemi bulandırıyordu.

"Duvarın üzerindeki boşluğa tam bir psikopat gibi bakıyorsun."

Aklımı çoktan kaybettim. Gülmeye çalıştım ama yapmacık çıktı.

"Sadece düşünüyordum." Sesimi olabildiğince sakın tutmaya çalıştım ama titrediğini biliyordum.

"Eli'nin dün gece öfke nöbeti geçirerek yurt odasına dönmesiyle ilgili mi?"

Dün gece hakkında konuşmak istemiyordum. Hiç konuşmak istemiyordum. "Küçük bir tartışma yaşadık. Önemli bir şey değildi." Birden ağlamaya başladım.

"Ah, Sadie," dedi Kins yatağıma atlayıp beni kucaklarken. "Sorun yok. Eminim geçip gidecek." Beni teselli etmek için sırtımı okşadı.

"Hayır," diye hırıltılı bir sesle cevap verdim.

"Elbette öyle olacak," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Başka bir adamla neredeyse kavga edecekmiş gibi geldi. Diğer adam kim? Bir dakika da olsa aklını Eli'den uzaklaştırmaya çalış."

Aklımı kandan uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Kimse." Kins, Miles'la geçirdiğim zamanı bilseydi çok kızardı.

"Hadi ama. Detayları anlat. Aynı anda birden fazla erkekle görüşmeni ne kadar onayladığımı biliyorsun."

Tanrım. Kendimi toplamam ve konuyu değiştirmem gerekiyordu. "Hayır, öyle değil. Kavga ettik çünkü bence benden bir şeyler saklıyor." Eli'nin yalan söyleme düşüncesi artık önemsiz görünüyordu. New York'tan bir an önce uzaklaşmam gerekiyordu. Zaten onu bir daha asla görmeyecektim.

Kins elini sırtımda yukarı aşağı doğru ovmaya devam etti. "Ne tür şeyler?"

"Bana yurt odasını göstermekten kaçınıyor. Ve söylediği gibi her gece boks derslerine gittiğinden de emin değilim. Ona sorular sorduğumda çok kaçamak cevaplar veriyor." Başka bir şey hakkında uzun uzun konuşmak iyi geldi.

"Hmm."

"Ama yarın akşam yemeğe gelebileceğimi söyledi." Ben yarın akşam olmadan çoktan gitmiş olurdum.

"Bir fikrim var."

"Evet?"

"Yarın akşam da orada olmayı planlıyorum. Sorun olmaz, Patrick her zaman önerdiğim her şeye evet diyor. Ama onlarla vakit geçirmek yerine, bir soruşturma yürütebiliriz."

Başımı salladım.

"Ciddi söylüyorum. Onları kandırıp gitmelerini sağlayabiliriz, sonra da orayı yağmalayabiliriz."

"Şey... Bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim."

"Hadi gel, eğlenceli olacak. Bir çocuğun yatağının altında ne bulacağını asla bilemezsin."

Güldüm. Bu sefer daha az yapmacık geliyordu. "Her şeyi bulduğumuz yere aynen geri koyduğumuz sürece sorun yok."

"Ama her şeyi tamamen berbat etmek ne kadar eğlenceli olurdu, değil mi? Patrick çok kızardı. Belki de bana akıl almaz şeyler yapardı."

Zihninin tamamen soruşturmaya odaklanmamış olması iyiydi. Asla gerçekleşmeyecek bir şey için umutlanmasını istemiyordum.

Sanırım suratımı asmıştım çünkü Kins, "Sence tam olarak ne saklıyor?" diye sordu.

Omuz silktim.

"Hayır, gerçekten. Evini alt üst etmek istediğine göre belli ki bir fikrin var. Sence seni aldatıyor mu?"

Güldüm. "Hayır. Sadece..." Sesim kesildi. Neden kahramanla tanıştığımı ondan saklıyordum? Kins, ona karşı hislerimi anlatmak için mükemmel bir kişi olurdu. Ya da belki onu benden çalmaya çalışırdı. Kasabada hayran olunmaya değer bir kötü çocuk varsa, o da kahramandı. Maskeli bir yabancıya aşık olmak beni gerçekten bu kadar tuhaf mı yapıyordu? Muhtemelen daha da iyi uyum sağlamamı sağlardı. Ne yapıyorum ben? Uyum sağlamaya çalışmaktan bıktım. Artık hiçbir şey ağzımdan kaçsa bile fark etmezdi. Gidiyordum. Ve sadece bu düşünce bile beni tekrar ağlatmaya başladı. Gitmek istemiyordum. Kins, yıllardır edindiğim ilk gerçek arkadaşım.

"Merak beni resmen öldürüyor," dedi ve sırtımı okşamaya devam etti. "Söyle artık, Sadie!"

"Kanunsuzla tanıştım." Hayatımda ilk kez doğruyu söylemek iyi geldi. Sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibiydi. Ya da belki de sadece beni teselli ettiği için kendimi daha iyi hissettim. Gerçekten önemseyen birinin olması güzeldi.

Güldü. "Bekle... gerçekten mi? Aman Tanrım. Bana her şeyi anlat."

"Anlatacak fazla bir şey yok." Beni kolluyor. Beni tanıyor. Ondan hoşlanıyorum ama gidiyorum. "Öpüştük."

"Kapa çeneni."

Güldüm.

"Şimdiye kadarki en iyi öpüşme miydi?"

Hep diğer tüm öpüşmelerle kıyasladığım o öpüşmeyi düşündüm. Miles. Büyükanneimin evinin çatısında, sevdiğim çocukla gökyüzüne bakarkenki anımı hatırladım. O öpüşme benim için her zaman romantizmin zirvesi

olmuştı. Onda çok saf bir şey vardı. Çok umut dolu bir şey. Bunu düşünmek göğsümü acıtıyordu. Şimdi düşünmek ise içimi bir kayıp hissiyle dolduruyordu. Kahramanla olan öpüşmem bundan daha mı iyiydi? Kahramanla olan öpüşme sadece romantik değildi. Seksiydi. Sadece düşünmek bile tüm vücudumu aşırı ısıtıyordu.

"Tek kelime bile söylemenize gerek yok," dedi Kins. "Yüzünüzdeki kızarıklık her şeyi anlatıyor."

Onun mantığına karşı bile çıkamadım. Yıllar önce Miles'la paylaştığım öpücüğü düşünmek beni üzüyordu, oysa intikamcıyla olan öpücüğüm beni hayata döndürüyordu. Beni daha önce kimsenin başaramadığı şekilde şimdiki zamana çekmişti. Acı hissini ortadan kaldırmıştı. Sadece onu düşünmek bile burnumdaki kan kokusunu ve zihnimdeki kızıllığı hafifletiyordu.

"Peki, yani Eli'nin kanunsuz intikamcı olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

Onun muhtemelen intikamcı olduğunu kabullenmek, ona bu senaryoda asıl kötü adamın o olduğunu söylemekten daha kolaydı. Parmaklarının tenimde bıraktığı yakıcı his boğazımda bir yumru oluşmasına neden oldu. "Hiçbir fikrim yok. Ama kesinlikle bir şey saklıyor." Ne olduğunu asla öğrenemeyecektim.

"Sorun değil, birlikte bir çözüm buluruz."

Bu sözleri duymak bile biraz daha rahat nefes almamı sağladı. Burada yalnız değildim. Don'un beni kimse fark etmeden yurdundan kaçırmayı mümkün değildi. Hiç uyumayan şehirdeydim. Belki de sandığımdan daha güvendedeydim. Gözlerimi sıkıca kapattım ve ağızımdaki kan tadını yutmaya çalıştım.

Bölüm 36

Çarşamba

Dün korkunç bir rüya gibiydi. Yemek yiyemedim. Uyuyamadım. Telefonumu milyonuncu kezmiş gibi elime aldım. Bütün gün Bay Crawford'un beni geri aramasını beklemiştim. Birkaç kez daha aradım ama her seferinde doğrudan sesli mesaja yönlendirildi. Ona bir şey olmuş olabileceğinden endişelenmeye başlamıştım.

İşten yine hasta olduğumu söyleyerek izin almıştım. Joan telefonda benim için endişeli görünüyordu. İlgilenmesi güzeldi. New York'tan ayrıldıktan sonra özleyeceğim şeyleri fark etmeye başlamıştım. O, Kins, Miles, Eli, kanunsuz... İç çektim. Kins benim için o kadar endişelenmişti ki, ilk iki dersimi kaçırdıktan sonra beni yataktan zorla çıkarmıştı. Ayrılmış gibi yapmıştım ama aslında sadece alt kattaki ortak salonda oturmuş telefonuma bakıyordum. Yurt güvenliydi. Dışarı adımımı atmayacaktım.

Yurt odamın kapısını açtım. Kins, Eli ve Patrick'in evindeki akşam yemeği için çoktan hazırlanmaya başlamıştı. Ona gitmek istemediğimi söylemek üzereydim ki, kutunun yatağımın altında olmadığını fark ettim.

"Akrabalar?"

Dudaklarını birbirine şapırdattı ve aynada gülümsedi. "Öyle mi?"

"Yatağımın altındaki kutuya ne oldu?"

Bana döndü. "Hangi kutu?"

"Dün postayla aldığım kutu mu?"

"Ne demek istediğinizi gerçekten anlamıyorum." Daha fazla rimel sürmek için aynaya döndü.

"Elbette biliyorsun. Dün gece yatağıma bırakmıştın."

"Dün gece yatağınızın üzerine hiçbir kutu koymadım. Altında da hiçbir kutu görmedim. Sadece valizinizi gördüm."

Ne? Yatağımın yanına çömeldim ve bavulu kenara ittim. Neredeydi bu Allah aşkına? Kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı. Hayal mi görmüştüm? Belki de Don'un aklımı çalmasına gerek yoktu. Belki de çoktan aklımı kaybetmiştim. "Ciddi misin Kins, dalga geçmeyi bırak." Ayağa kalktım ve çekmeceleri açmaya, terlikleri aramaya başladım. Kahretsin, ya onları görmüşse?

"Sadie, yemin ederim ki kutu görmedim. İçinde ne vardı?"

"Peki o zaman buraya nasıl girdi?" dedim, onu görmezden gelerek. "Ve nasıl kayboldu?"

"Bilmiyorum. Emin misin rüya değildi? İyi misin?"

"Rüya değildi." Öyle miydi? Kaza yerini görmeyi ve karnımdaki bıçağı hissetmeyi yeniden hatırladım. Hayal mi etmiştim? Ama delirmiş değildim. Yurt güvenli değil. Bu düşünce bir anda kafama çarptı. Kahretsin.

"Gitmemiz gerek."

"Ama ben henüz hazır değilim..."

Kolundan tutup onu kapıya doğru çektim.

"Sadie, sana ne oldu böyle?"

"Eli'yi görmem gerek." Ve gördüm. Ona tam olarak güvenmesem de, bana asla zarar vermeyeceğine yemin etti. Boks dersleri alıyormuş. Benim için. Beni Don'dan koruyabilirdi. Korumak zorundaydı. Tanrım, gerçekten aklımı kaybediyordum.

Makyajını bitirmeden yurttan dışarı sürüklenmesinin verdiği hayal kırıklığını atlattıktan hemen sonra, "İkinizin de bunu halledeceğini biliyordum," dedi. "Bu geceki plan hâlâ geçerli mi?"

"Evet, tabii." Ne dediğini bile anlamıyordum. Tek bildiğim, yurt odamıza birinin iki kez girmiş olduğuydu. Oradan olabildiğince uzaklaşmam

gerekiyordu.

Eli'nin evine kadar tüm yol boyunca telefonuma baktım. "Beni geri ara," diye içimden yalvardım Bay Crawford'a.

"Ne yapıyorsunuz? Onu kaldırın ve plana sadık kalın," diye fısıldadı Kins, Eli ve Patrick'in yurt binasının önünde durduğumuzda. Yakınımızda kimse yoktu. Bu durumu gereğinden çok daha tuhaf hale getiriyordu.

"Akrabalarım, bunu konuşmuştuk. Bunu yapmayacağım." Bu işe hiç niyetim yoktu.

"Bir dakika önce hâlâ geçerli olduğunu söylemiştin. Artık geri dönmek için çok geç. Çok heyecanlıyım. Üstelik harika bir plan." Bana göz kırptı.

"Ben değilim..."

"Ama bu planın bir parçası."

"Bir plana gerek yok..."

"Konuşmayı kes." Eli'yi cam kapıdan görür görmez konuşmayı kesmiş olmama rağmen koluma vurdu.

Gülümsedi ve kapıyı bizim için açtı.

"Hey!" dedi Kins, normalden çok daha yüksek sesle.

Tuhaf davranmayı bırak! "Hey," dedim ve Eli'ye gülümsedim.

"Artık ona o gizemli yurt odanı göstermenin zamanı geldi," dedi Kins.

Eli güldü. "Ulaşılması zor olduğunu söyleyemem." Asansöre doğru yürürken elini belimin alt kısmına koydu. "Bugün derste seni özledim."

"Ben de seni özledim." Dürüst olmamı istiyordu. Ama ona dokunuşunun beni yakıyormuş gibi hissettirdiğini söyleyemezdim. Sanki tekrar Don'un pençelerindeymişim gibi. Zamanım tükeniyor. Zihnimde yankılanan intikamcının sesini bir türlü atamıyordum. Kutunun içindekileri, hayal gücüm müydü yoksa gerçek miydi, bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Buraya gelmemin tek sebebi şifreydi. Yalnız kalmaktan korkuyordum. Çok korkmuştum ve nereye döneceğimi bilmiyordum. Aynı zamanda Eli'nin bir

şey saklayıp saklamadığını da öğrenmek istiyordum. Ya intikamcı beni onun hakkında uyarıyorsa? Ya kutuyu o gönderdiyse? Bu düşüncüyü kafamdan attım. Eğer öyle olsaydı, intikamcı bana ondan uzak durmamı söylerdi. Kendimi intikamcıyı düşünmemeye zorlamaya çalıştım. Benden durmamı istemişti. Yaşadığım kabustan beni kurtaramazdı.

Kins'in elleriyle oynadığını fark ettim. Belki de Eli'den şüphelendiğimi ona söylememeliydim. Çok tuhaf davranıyordu. Ya da belki de var olmayan bir kutu hakkında ona bağırımdan dolayı hala üzgündü.

"İyi misin, Kins?" diye sordu Eli, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi.

"Ne? Pff. Evet. Patrick'i görmek için çok heyecanlıyım. Son zamanlarda hiç ayrılmadık ve kalçası tam anlamıyla benimkinin yanında olmadığına huzursuzlanıyorum."

Derin bir nefes al!

Eli güldü. "Evet, ben de fark ettim."

Onun katına çıkarken tek kelime etmedim. Muhtemelen ben de alışılmadık davranıyordum. Kapısını açtı.

Kins kendini Patrick'in kollarına attı ve öpüşmeye başladılar.

Eli'ye baktım ve o da omuzlarını silkti.

Gerçekten de çok tatlıydı. Ama aklım onunla öpüşmekte değildi.

Tamamen doğruyu söyleyip söylemediğini anlamaya odaklanmıştım. Ona şu an ihtiyacım vardı ve ona güvenemezsem kime dönebilirdim ki? Kins kadar huzursuzdum. "Yani... burası senin odan mı?" Odamın tıpkı aynısı olan yere baktım. Benim dekorasyonuma çok benziyordu, ailesinin fotoğrafları yoktu. Benim için mantıklıydı. Onun içinse şüphelerimi daha da artırıyordu. Onları özlediğini söylemişti, neden hiç fotoğrafları yoktu?

"İşte bu." Komodinin kenarına yaslandı.

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Sadece ailesinin fotoğrafları yoktu, neredeyse hiç dekorasyon da yoktu. Patrick'in odasının tarafında Rolling Stones dergisi kapakları, hiç duymadığım grupların posterleri ve hatta birkaç tane yarı çıplak kadın resmi vardı. Eli'nin tarafında ise... hiçbir şey yoktu. Yorgani bile simsiyahdı. Hiçbir duygu belirtisi yoktu. Bu başlı başına şüpheliydi. Ya o da tanık koruma programındaysa? Bunun ne kadar saçma olduğunu biliyordum. İki kişiyi aynı okula gönderme olasılıkları ne kadar olurdu ki? "Çok düzenlisin," dedim.

"Basit şeyleri severim."

Gülümsedim. "Beni basit biri mi diye nitelendiriyorsun?"

"Sadie, sen hiç de basit biri değilsin."

"Açlıktan ölüyorum," dedi Kins. "Siz henüz akşam yemeği siparişi verdiniz mi?"

"Hayır, ne istediğini görmek için bekliyorduk canım," dedi Patrick.

Ona gülümseyerek baktı. "Etli bir şeyler ne dersin?"

Gözlerimi devirmemeye çalıştım. Gerçekten de gülünç derecede sevimliydim, her ne kadar bayağı olsalar da.

Eli güldü. "Yani... yani... sosis gibi mi?"

"Ya da sosisli sandviç," diye önerdi Patrick.

"Ya da sosisli pizza," dedi Eli.

"Sosisli börek!" diye bağırdı Kins.

Üçü de güldü. Anlaşılan bir tür gizli şakayı kaçırmıştım. Üçü de hep penis şeklindeki yiyeceklerden mi bahsediyordu? Kendimi hiç bu kadar garip hissetmemiştim. Eli istediği zaman beni davet edebilirdi. Bunun yerine, Kins ve Patrick ile garip ritüeller oluşturmuş ve beni dışarıda bırakmıştı. Eğer benden hoşlansaydı, burada olmamı isterdi. Ne saklıyorsun? Artık burada görmemi istemediği bir şey olduğundan emindim. Gerçekten sadece Kins'ten mi hoşlanıyordu? Kıskançlık

hissedeceğimi beklemiyordum ama hissettim. Kins ile eğleniyordu, benimle ise sadece kavga ediyordu.

"Ne düşünüyordun?" dedi Eli, kollarını bana dolarken.

"Şey... salatalık?"

Bana göz kırptı. "Ah, bunu sana ne zaman istersen verebilirim."

Kins kıkırdadı. "İğrenç olmayın, sapıklar."

Biz nasıl iğrenç davranıyorduk ki? O başlatmıştı. Eli'nin gözlerine baktım. Bana baktığında her şey yolundaydı. Sanki umursuyormuş gibi hissediyordum. En kötüsü birlikte olmadığımız anlardı. Çünkü zamanının çoğunu neyle geçirdiğini hiç bilmiyordum. Bütün bu duyguları bir kenara bırakıp ona başımın dertte olduğunu söylemek istedim. Belki ne yapacağını bilirdi. Bunun yerine dudağımın içini ısırdım.

"Ama ciddi söylüyorum... biz şu ilerdeki yerden Çin yemeği istiyoruz," dedi Kins.

"Harika, hemen teslim ettirebiliriz..."

"Hayır." Patrick'in çoktan numarayı çevirmeye başlamış olan eline hafifçe vurdu. "Umarım telefonu sen açarsın. Böylece daha ateşli olur."

"Siz ikiniz gidip alın, biz burada kalalım mı?" diye önerdi Eli.

"Hayır." Kins herkese abartılı bir şekilde kaşlarını çattı. "Sadie ile birkaç dakika kız kıza vakit geçirmeye ihtiyacımız var."

Aman Tanrım. Ona bu korkunç planına katılmayacağımı milyon kere söylemiştim. "Akrabalar," diye fısıldadım sessizce. Onları odadan çıkarmanın daha iyi bir yolu olmalıydı.

Eli ve Patrick garip bir şekilde bir bize, bir bize, bakiştılar.

Kins'in söylememi istediği cümleyi söylemeyecektim. Reddetim. Bunu zaten konuşmuştuk. Tek yapmamız gereken yemek konusuna sadık kalmaktı.

Kins boğazını temizledi. "Adet dönemlerimiz aynı zamana denk geldi ve bütün gün keyifsizdik."

"Özür dilerim canım," dedi Patrick. "Dışarıdayken sana bir şey almamızı ister misin?"

"Hayır, sadece birkaç dakika uzanmam gerekiyor. İkimizin de ihtiyacı var."

Eli'ye bakmaya bile cesaret edemedim. Çok utanmıştım. Belki Kins, Patrick'in önünde adet döngüsünden bahsetmekte bir sorun görmüyordu, ama ben Eli'nin yanında henüz o noktaya gelmemiştim.

"Evet, gidip yemeği alabiliriz," dedi Patrick. "Birkaç dakika içinde geri döneceğiz."

"Gelmek istemediğinden emin misin?" diye fısıldadı Eli bana. "Yürüyüş, hani... kramplara falan iyi gelmiyor mu?"

Söylediklerinin son derece garip olmasının yanı sıra, şüpheli de olduğunu fark ettim. Neden odasında yalnız kalmamı istemiyordu? "Sadece biraz uzanmak istiyordum." Mümkün olduğunca masum görünmeye çalıştım. Hatta ona göz kırptım, gerçi Kins ikimizin de regl döneminde olduğumuzu söylediği için seksi davranmak söz konusu bile değildi.

"Tamam," dedi Eli. Patrick çoktan kapının yanındaydı ama Eli onu takip etmek için pek istekli görünmüyordu. "En kısa sürede geri döneceğiz." Bilgisayarına bir göz attı, sonra da omzumun üzerinden bir şeye bakıyormuş gibi yaptı.

"Hadi dostum, gidelim," dedi Patrick.

Tereddütle belimden elini çekti. "Geri döndüğümde sana tüm turu yaptıracağım."

Duyduğum tek şey, "Eşyalarım dokunmayın" oldu. Kapı arkalarından kapanana kadar nefesimi tuttum.

"Aman Tanrım, hiç gitmeyeceklerini sanıyordum," dedi Kins. Patrick'in yatağına uzanmış, komodinin çekmecesinde bir şeyler karıştırmaya başlamıştı bile.

"Adet dönemimiz hakkında yalan söylememeye karar vermiştik sanıyordum?"

"Hayır, bana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemeye çalıştın ama belli ki haklıydım, harika bir fikirdi." Boş odayı işaret etti. "Şimdi tam olarak ne arıyoruz? Onun seni burada benimle yalnız bırakmak istememesi biraz tuhaf değil miydi?"

Dudak içimi ısırđım. "Biraz."

"Belki de eşyalarına kan bulaştıracığından endişelenmiştir." diye güldü.

Kan. Terliklerin görüntüsünü aklımdan atmaya çalıştım. "İğrençsin." Komodininin üst çekmecesini açtım. İçi boxerlarla doluydu. Altlarında bir şey olup olmadığını görmek için onları kaldırmak bana tuhaf geldi. "Onun söylediğı kişi olmadığına dair herhangi bir kanıt arıyoruz."

Kins güldü. "Kesinlikle söylediğı kişi. Sadece süper yakışıklı bir süper kahraman olduğunu giydiğı o düğmeli gömleklerin arkasına saklıyor. Ama sence de o olsaydı anlayabilirdin değil mi?"

İkinci çekmeceyi açtım. Şu an konuşacak vaktim yoktu. Eli'ye güvenebileceğıme dair kanıt bulmam gerekiyordu. Onun söylediğı kişi olması gerekiyordu. İkinci ve üçüncü çekmecelerde ilginç bir şey yoktu. En alttakini açtım.

"Yani, ikisini de öptün. Süper kahraman filmlerindeki kızlar hep çok aptal gibi görünüyorlar."

"Yüzünde bir maske var. Kapüşon gözlerini örtüyor. Gerçekten görebildiğiniz tek şey dudakları." Öpülesi dudakları.

"Peki. O da Eli gibi öpüşüyor mu?"

"Hayır, aslında değil. Bundan daha... ham bir şey."

Kins ıslık çaldı. "Harika bir adam bulmuşsun. Tanrım, çok kıskanıyorum."

ekmecenin dibinde koyu mavi bir kapüşonlu sweatshirt bulduğumda donakaldım. Kaldırdım. "Kanunsuz kahraman böyle bir kapüşonlu sweatshirt giyiyor."

Kins yataktan kalkıp yanıma çömeldi. "Bu çok yaygın bir kapüşonlu sweatshirt. Herhangi bir spor malzemeleri mağazasından alabilirsin. Kampüste bir sürü insanın bunu giydiğini gördüm."

Bu bana, Bay Crawford'ın özellikle benim için seçtiğı, ortama uyum sağlamamı amaçlayan kıyafetleri giydiğimi hatırlattı. Bu kadar titiz bir planlama yaparak ortama uyum sağlamamı sağlamışken neden beni geri aramadı ki? "Doğru." Ceplerini kontrol ettikten sonra katlayıp bulduğum çekmeceye geri koydum. "Başka bir şey olmalı."

"Yatağının altına bakacağım."

Kins yatağının altından müstehcen dergiler ararken ben de Eli'nin masasına geçtim. Bilgisayarı şifreyle korunuyordu. Birkaç kez giriş yapmayı denedikten sonra, şifreyi özemeyeceğimi anladım. Dürüst olmak gerekirse, ailesinin nereli olduğu ve genel olarak iyi bir insan olduğu dışında onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Parmakları tenime battığı anlar hariç. Bu düşünceyi kafamdan attım ve masasının üst çekmecesini açtım.

iPod'u içindeydi. Kaldırıp açtım. Ekran aydınlandı, Eli'nin gerçekten tamir ettiğini gösteriyordu. Ne tür müzikler dinlemeyi sevdiğiyile ilgilenmemeliydim ama bir şey beni ona çekiyordu. Kulaklıklardan birini kulağıma taktım. Hiçbir şey yok. Tanıdığım bir şarkı bulmak için şarkılar arasında gezindim ama hiçbirini duymamıştım. Birine tıkladım. Kulağıma cızırtı sesi geldi. Bu da neydi? Başka bir şarkı seçtim. Cızırtı. Her şarkı cızırtılıydı.

Kulaklığı kulağımdan çıkardım. "Bu garip."

"İkisinin de çıplak kadın resimleri saklamaması mı?" diye sordu Kins.
"Bana sorarsanız her şey çok mükemmel. Ya da belki de internet pornografisini yeni keşfettiler ve 90'ların başlarında takılıp kalmadılar..."

"Hayır." diye güldüm. "Onun iPod'u. Şarkıların hiçbirini tanımıyorum ve çalmaya çalışırsan kulaklıklardan cızırtı geliyor."

"Tuhaf." Kins yanına gidip aldı. "Belki de çok eski şarkılardır." Çalma listesini inceledi. "Aklıma gelen tek şey, bazı şarkıların adlarını sokak isimleri olarak tanıyor olmam." Omuzlarını silkti.

"New York sokakları mı?"

"Evet." Sussex adlı şarkılardan birini işaret etti. "Sussex Caddesi aslında Corner Diner'a çok yakın. Muhtemelen oldukça eski, belki biri hakkında bir şarkı yazmıştır."

"Başka hangilerini sokak ismi olarak tanıyorsunuz?"

"Şey... Kanal, Bowery, Broadway..."

"Bunun bir tesadüf olmadığını düşünüyorum." Telefonumu çıkardım ve onun çalma listesinin fotoğraflarını çektim.

"Sence o, polislerin aldığı çağrılarını dinlemek için o sokaklardaki radyo frekanslarını mı takip ediyor?"

"Belki." Teknoloji hakkında yeterince bilgim yoktu, bu yüzden cevabı bilmiyordum. Ama bilen birini tanıyordum. Bu odadan çıkar çıkmaz Liza'ya mesaj atmam gerekiyordu. iPod'u bulduğum yere geri koydum.

Kins diğer çekmeceleri çoktan karıştırmaya başlamıştı bile.

"Bilgisayar şifresini bildiğini düşünüyor musun?" diye sordum.

Omuz silkti. "Muhtemelen benden daha iyi tahmin edebilirsin."

"Belki de bir tür fallik semboldür."

"Bunun sizi garip hissettireceğini düşündüm. Acıktığımızda yaptığımız bir şey işte."

"Anladım." Eli'nin dolabını açtım. Kins'in Eli'ye benden daha yakın olduğu gerçeğinden bahsetmek istemiyordum. "Boks ekipmanının olmaması sana garip gelmiyor mu?"

"Bu biraz tuhaf. Ama belki de spor salonundan kiralanıyor ya da ödünç alıyordur."

"Evet, belki." Derin bir nefes aldım. Hiçbir şey o kanunsuzun pahalı kolonyasının kokusunu vermiyordu. Ve görebildiğim kadarıyla hiçbir yerde Converse ayakkabı da yoktu. "Gittiğini söylediği spor salonuna baktım ve listede boks bile yoktu."

"Belki de çok popüler olmadığı için reklamını yapmıyorlardır. Bir içki ister misin? Biraz rahatlamana yardımcı olabilir. Her an geri dönecekler ve çok telaşlı görünüyorsun." Eli'nin şifonyerinden bir votka şişesi çıkardı. Nedense hem Eli'nin hem de Patrick'in şifonyerlerinin alkol şişeleriyle dolu olduğunu fark etmemiştim.

"Bu kadar çok alkolü nasıl elde ediyorlar?"

"Eli'nin sahte bir kimliği var. Harika sahte kimlikler yapan birini tanıyor."

Sahte kimlik. Ya gerçek kimliği o sahte kimlikte yazılıysa? "Onu nerede sakladığını biliyor musun?"

"Sanırım cüzdanı."

Tam o sırada kapı açıldı.

Kahretsin. Eli'nin dolabının kapısı açıktı. Masasının alt çekmecesini de hâlâ aralıktı. Kahretsin!

"İkiniz ne yapıyorsunuz?" Ses tonunda bir öfke sezgisi vardı ama başka kimse fark etmemiş gibiydi. Sözleri karşısında irkildim.

"Sadece midem için bir şey arıyorduk," dedi Kins. "Kusacağım." Elini ağzının üzerine koydu. Gözleri iki kat büyümüş gibiydi.

"Bebeğim, bana neye ihtiyacın olduğunu söyle." Patrick kolunu onun omuzlarına attı.

Konuşmalarının geri kalanını duymazdan geldim çünkü dikkatimi Eli'den ayıramıyordum. Masasına bakakalmıştı, yüzünde tam bir dehşet ifadesi vardı. Çekmeceyi sertçe kapattı ve dolap kapağını kilitledi. Parmağını bilgisayarının dokunmatik yüzeyine koyarken tamamen büyülenmiş gibi görünüyordu. Şifre isteği ekranda belirdiğinde omuzları gevşedi.

Onun bilmemi istemediği bir şeyi bulmuştum. Ama asıl sakladığı şey o bilgisayardaydı.

"İyi misin?" Koluna hafifçe dokundum.

Sanki sıçramış gibiydi. "Evet, evet." Saçlarını parmaklarıyla düzeltti. "Her şey yolunda. Yoksa... sen de mi iyi hissetmiyorsun?"

"İyiyim." Sanki ateşle oynuyordum. Eli'nin akıllı ve mantıklı bir seçim olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi her şeyi tehlike çılgılığı atıyordu. Kötü bir çocuk istemiyordum. Bir beyefendi istiyordum.

Masasına bir kez daha baktı, sonra tekrar bana döndü. "Hadi yemek yiyelim." Yüzünde bir gülümseme vardı, ama biliyordum ki bu gülümseme bir kaş çatmasını gizliyordu.

Ben de burada kendimi güvende hissetmedim.

Bölüm 37

Çarşamba

Liza mesajıma cevap vermedi. Telefonuma da. Diğer mesajıma da. Çok fazla birikmiş enerjim vardı ve yurda geri dönmekten çok korkuyordum, bu yüzden koşuya çıktım. Şehir insanlarla doluydu. Kalabalık sokaklarda kalırsam güvende olurum. Başka yerlerden daha güvenliydi, bu yüzden Bay Crawford beni buraya göndermişti. Neden lanet olası aramalarımın cevap vermiyordu? Öfkemden ve korkumdan kurtulmak için daha hızlı koşmaya başladım.

Eli ile sonunda bir atılım yapmış gibiydim ve bunun ne anlama geldiğini bilmemek beni çıldırtıyordu. Çok yakındım. Hissedebiliyordum. Telefonumun çalması gerekiyordu. Eğer Liza arıyorsa, umarım onun yardımıyla neler olup bittiğini anlayabilirdim. Eğer Bay Crawford arıyorsa, şehirden hemen kaçardım.

Hızımı artırdım. Her geçen gün daha hızlı ve daha uzağa koşmak daha kolaylaşıyordu. Tam bu düşünce aklımdan geçerken korkunç bir kramp girdi. Kahretsin. Durdum ve çömeldim. Daha az kalabalık bir sokağa dönmüştüm. Acıya katlanıp daha kalabalık bir sokağa kadar koşmaya devam etmeliydim ama ağrı dayanılmazdı. Elimle karnıma dokundum ve sert bir şey hissettim. Aşağı baktım. Tişörtümün içine bir şişe saplanmıştı. Bu da neydi? Şişeyi çıkardım ve derimde bir acı hissettim. Yan tarafa doğru sendeledim, omzum tuğla duvara çarptı. Kahretsin. Yaklaşan ayak sesleri duydum.

Hayır. Koşmaya çalıştım ama ayağım takılıp omzuma sertçe düştüm. Kolumdaki ağrı, midemdeki ağrıdan bile daha kötüydü. O burada.

Ağzımdan çıkan ses, acıdan bile daha korkunçtu. Yaralı bir hayvan gibi ses çıkarıyordum. Boğuluyormuş gibi ses çıkarıyordum. Soluk borum daralıyordu.

Telefonumu cebimden çıkardım ama anında elimden düştü. Kimi arayacaktım ki? Bulanık bir yüz gözümün önünde belirdi. Onu tanıdım. Gavin Moore. Don'un arkadaşıydı. Sürekli evin etrafında olurdu. Don'un bana yaptıklarını biliyordu. Bana nasıl davranıldığını görmüştü ve sessiz kalıp, ölü gözleriyle beni izlemişti. Ama şu anda bana öyle bakmıyordu. Gülümsüyordu. Bütün vücudum buz kesti.

Elini uzattı ve başparmağını yanağımda gezdirdi. "Tatlım, o senin o güzel küçük yüzünü geri istiyor. Ve onu nasıl elde edeceği umurunda değil."

Yüzüm. Çenemin derisinin altına kayan bıçağı düşündüm. Yüzümü istiyor. Telefonumu Gavin'in birkaç metre arkasında yerde gördüm. Ona ulaşmam gerekiyordu. Polisi arayabilirdim. Bay Crawford bana yardım edemezse, belki onlar edebilirdi. Ama bedenim hareket etmeyi reddediyordu.

Gavin'in eli boynuma doğru kaydı. "Vücuduna tamamen sahip olmanın nasıl bir his olduğunu hep merak etmişimdir." Parmakları boğazımı hafifçe sıktı. "Ne istediğini biliyorum." Parmakları daha da sıktı. "Don, seni ölü ya da diri getirmemin umurunda olmadığını söyledi. Artık seni umursamıyor, tatlım. Ama belki bir anlaşma yapabiliriz. Seni güvende tutabilirim." Eli göğsüme kaydı.

Hayır. Gözlerim yaşlarla doldu. Her şey çok bulanıktı. Hareket edemiyordum. Ama bu sefer korkudan değildi. Kendimi hiç olmadığı kadar güçlü hissediyordum. Şişenin içindeki her neyse ondandı. Donakalmıştım. Bana dokunduğu her parmağını kırmak istiyordum. Yüzündeki gülümsemeyi silmek istiyordum. Öfke içimi yakıp kavurdu, ardından korku

geldi. Sanki Don'un yanındaymışım gibi hissettim. Beni alacaktı. Tekrar tutsak olmak istemezdim. Ölmek daha iyiydi.

Gavin tişörtümü yırttı. "Sana bakabilirim tatlım. Seni güvende tutacağım." Parmakları karnımda aşağı doğru kaydı.

Bu gerçek değil. Bu gerçek olamaz. Ama silah sesi gerçek gibiydi. Kulaklarımda yankılandı. Yüzüme sıçrayan kan gerçek gibiydi. Sıcak ve yapış yapıştı ve yanaklarımdan aşağı kaydığını hissedebiliyordum. Gavin'in bedeninin kaldırırma düşüşünün iğrenç sesi gerçek gibiydi. Görebiliyordum. Artık bana dokunmuyordu.

Hareket edemiyordum. Vücudum felç olmuştu.

"Seni koruyacağım." Kahramanın sesi gürledi, beni kollarına alırken.

Bulanık görüşüm onun yüzüne odaklanmıştı. Dudaklarına. Öpülesi dudaklarına. Uykum geliyordu. Ama gözlerimin açık kalmasını istiyordum. Koruyucum beni kurtarmıştı. Konuşmaya çalıştım ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Beni cehennemin ta kendisini yeniden yaşamaktan kurtardın.

"İyileşeceksin."

Neredeyse çok geç kalmıştın. Onun kolonyasını içime çektim. Artık iyiydim. Kollarında olduğumda omzumdaki ağrı daha az keskin geliyordu. Uykumu gözlerimle ovuşturmaya çalıştım. Onun beni tuttuğu anı hatırlamak istedim. Eldivenli eli tenime değdi. Belki de hayal ettim, ama beni tekrar örterken parmaklarının tereddüt ettiğini hissettim.

"Benimle kal, Sadie."

Yürüdüğünü hissedebiliyordum.

"Gözlerinizi açık tutun."

Yapamadım. Belki de şimdi kaçıyordu. Tek hissettiğim şey, onun inanılmaz güzel kokusuydu. Güçlü göğsüne yaslanarak iç çektim.

"Benimle kal, Summer."

Yaz mı? Adım kafamda yankılandı. Biliyor. Bunu hayal mi ettim?
Duyabildiğim tek şey kendi adımdı.

Yaz. Büyükannemin sesini duyabiliyordum.

Yaz. Annemin sesini duyabiliyordum.

Yaz. Babamın sesini duyabiliyordum.

Her yer simsiyahdı.

Bölüm 38

Perşembe

"Şartlar göz önüne alındığında, bunun rastgele bir saldırı olduğundan emin değilim," dedi kısık bir sesle.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Bütün vücudum acıyordu. Neredeydim?

"Sence birileri ona zarar vermeye mi çalışıyor?"

Miles mı? Sesini her yerde tanırım. Neden buradaydı? Burası neresiydi?

"Evet, bu fiziksel şiddet kanıtlarıyla tutarlı olurdu," diye fısıldadı tanımadığım adam.

Hayır. Bunu Miles'a söyleyemezsin.

"Anne babasını aramaya çalıştık ama cevap alamadık," dedi tanımadığımız ses.

Öldüler. Yaz. Yaz. Sesleri kafamda yankılanıyor gibiydi. Duyabildiğim tek şey buydu. Göz kapaklarım aniden açıldı. Ölmemiştim. Ve içimdeki küçük bir parçanın ölmeyi dilemesinden utanıyordum. Onları özledim. Gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı akmasına izin verdim. Hayatımın her günü onları özledim. Nedense dün gece onlara yıllardır hissetmediğim kadar yakın hissettim. İnledim.

"Sadie mi?" dedi Miles.

Gözlerim yavaş yavaş netleşmeye başladı. Onun yüzündeki şefkatli bakışı görünce hemen gözlerimi kapatmak istedim. Ama sonra elinin sıcaklığını elimde hissettim. Elimden tutuyordu. Dokunmamızı engellemek için elimden gelenin en iyisini yapıyordum. Ve işte bu yüzden. Çünkü tenlerimiz birbirine değdiğinde kendimi bütün hissediyordum. O her zaman bana kendimi bütün hissettirmişti. Yavaş yavaş bir hastane odasında

olduğumu idrak ederken, başparmağıyla avucumun üzerinde nazikçe gezindi ve beni sakinleştirdi.

Ah. Koluma baktım. Askıdaydı. "Ne oldu?" Sesim kısık çıkıyordu ve başım zonluyordu.

"Bize anlatabileceğinizi umuyorduk," dedi doktor. Artık fısıldamıyordu ve yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Soyuldum." Bu gibi konularda yalan söylemek benim için adeta ikinci doğa gibiydi.

"Sadie," dedi Miles nazikçe. "Sana yüksek dozda sakinleştirici verildi, bu sıradan bir gasp değildi."

Ona bakamadım. Doktora da bakamadım.

"Çıkık omzunuzu yerine oturttuk, ancak birkaç gün ağrıyacak," dedi doktor. "Daha kötü olmaması büyük şans. Birkaç polis memuru sizden ifade almak istiyor. Onlara doğruyu söylemenizi tavsiye ederim. Sadece yardım etmeye çalışıyorlar."

Başımı salladım. Yardımlarına ihtiyacım olduğunu inkar edemezdim. Bay Crawford beni burada terk etmişti ve tehlikedeydim. Gavin'in bana dokunup Don'un beni ölü ya da diri istediğini söylediğini hatırladım. Ve kurşunun kafatasını deldiğini hatırladım. Kanı hatırladım. Tanrım, çok fazla kan vardı. Bağlı olduğum kalp atış hızı monitörü hızla bip sesi çıkarmaya başladı, ama sakinleşemiyordum. O kanunsuz bir katildi. Ama beni kurtardı.

"İfadenizi vermeye hazır olduğunuzu onlara bildirene kadar size ikinize de bir dakika süre vereceğim."

Doktor odadan çıkana kadar bekledim, sonra Miles'a döndüm. "Seni neden çağırdılar?" Yüzündeki kırgın ifadeyi görmezden gelmeye çalıştım.

"Beni aramadılar. Aileni aramaya çalıştılar ama kimse cevap vermedi. Sonra Kins'i aradılar. Senin yurda dönmediğin için endişelenip sana mesaj

atmıştı ve telefonundaki tek numaralardan biri de onun numarasıydı. Odama panik içinde geldi ve ben de onunla gelmeyi teklif ettim."

Doğru. "Nerede o?"

"Bekleme odasında uyuyakaldı."

Pencereden içeriye bol ışık girmiyordu ama henüz gece olmuş gibi de görünmüyordu. Sabah mıydı? Yoksa daha mı çok zaman geçmişti? "Saat kaç?"

"Saat neredeyse 8. Kins ve ben dün gecedan beri buradayız. Çok endişeliydim."

Tam bir gün geçmişti. Başım zonluyordu. Hâlâ elimi tuttuğunu fark ettim. Elimin arkasından tüpler çıkıyordu. Belki başka biri bu durumda üzülürdü, ama hastaneye ilk defa gelmiyordum. Nedense, elime bakmaktan kendimi alamıyordum. Sanki o benim bir uzantım gibiydi. "Özür dilerim."

"Neden özür diliyorsun?"

Sana gerçeği söyleyemediğim için üzgünüm. Tek istediğim elini tutmaya devam etmekken seni uzaklaştırmak zorunda kaldığım için üzgünüm. "Seni gecenin bir yarısında uyandırıyorum. Kalmak zorunda değilsin."

Yanıma doğru yaklaşırken sandalyesi gıcırdadı. "Burada olmak istemeseydim burada olmazdım."

"Şimdi iyiyim. Gerçekten, gidip biraz uyumalısın."

"İstesem bile uyuyabileceğimi sanmıyorum."

Yutkundum. "Neden?"

"Doktorun bana söyledikleri yüzünden."

"Doktor-hasta gizliliğine ne oldu?" Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Ne kadar çok şey biliyordu?

"Sen baygındın. Onlara senin kardeşin olduğumu söyledim."

"Sana hiçbir şey söylememeleri gerekirdi." Zihnim hâlâ bulanıktı ama doktorun fısıldadığını hatırlıyordum. Fiziksel istismar.

"Bana söylemesine bile gerek yoktu, zaten biliyordum. Erkek arkadaşının sana nasıl davrandığını görüyorum. Sinirlendiğinde nasıl donakaldığını görüyorum. Sadie, onu savunmak zorunda değilsin."

"O değildi."

"Öyleyse kimdi o?"

Ona verecek bir cevabım yoktu. Bunu bilemezdi.

Diğer elini de benimkinin üzerine koydu, elimi kendi ellerinin arasına alarak kavradı. "Doktor, vücudundaki neredeyse her kemiğin kırıldığını söyledi. Sırtında yanık ve bıçak yaralarına benzeyen izler olduğunu, karnında da oldukça kötü bir yara izi olduğunu söyledi. Ayrıca bunun sadece fiziksel şiddetten kaynaklanmadığına inanmak için de sebepleri olduğunu belirtti."

"Beni tanımıyor. Bunların hiçbirini bilmesi mümkün değil. Ve bunlar doğru değil."

"Kolunun kırıldığını sandı. Röntgen çekti ve kemiklerinin düzgün hizalanmadığını görünce endişelendi..." sesi kısıldı.

Doktor tüm vücuduma röntgen mi çekti? Rızam olmadan mı? Ve sonuçları bana sormadan birine mi söyledi? Bu hastaneyi mahvedecek bir dava açabilirdim. New York'un en iyi avukatlarını tutacak param vardı. Bu düşünceyi kafamdan attım. Tepkimi bile anlamıyordum. Kim olmuştum ben? Sanki Summer'a hiç benzemiyordum. Ve Sadie'nin kim olduğunu da sevmiyordum. Doktor sadece endişeliydi. Ve Miles da sadece endişeliydi. Sorun şu ki, benim hiçbir cevabım yoktu. "Ne söylememi istiyorsunuz bilmiyorum."

"Onu içerken yakaladığımda mutlaka şikayette bulunmalıydım." Elimi bıraktı.

"Kim? Eli mi? O değildi."

"Öyleyse kimdi o, Sadie?"

"Bilmiyorum. Çok korkutucu görünümlü bir adamdı." Gerçekten korkutucu.

Elimi tekrar tuttu. "Benimle konuşabilirsin. Eğer bir şeyden korkuyorsan, kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum. Aramızda kalsın. Sadece bunu kimin yaptığını söyle. Sana yardım etmeme izin ver."

Elimi geri çektim. Miles'ı bu karmaşaya sürüklemek istemiyordum. "Yardıma ihtiyacım yok. Neden sürekli yardım teklif ediyorsun?" İstek ve ihtiyaç çok farklı şeylerdi. Onu çok istiyordum. Hayatımın geri kalanında elimi tutmasını ve kendimi güvende hissetmemi istiyordum. Hep istediğim buydu. Yıllar önce bana verdiği kayıp duygusunun zihnimi ele geçirmesine izin verdim. Onu uzaklaştırmanın, güvende tutmanın bildiğim tek yolu buydu. Ona ihtiyacım yoktu. Kimseye ihtiyacım yoktu. Ve eğer bir kez daha yardım teklif ederse, çıldıracaktım.

"Çünkü seni önemsiyorum."

"Sadie!" diye seslendi Kins odaya dalarak. "Tanrıya şükür uyandın." Beni kucakladı.

"Ah," diye mırıldandım.

"Aman Tanrım, özür dilerim. Sana ne oldu böyle?"

Miles'a şöyle bir baktım. Sanki sessiz sorumu duyabiliyormuş gibi başını salladı. Kins'in bilmemesine sevindim. Öğrenseydi her şey mahvolurdu. Son damla olurdu. Ve gitmeye hazır değildim. Yüz ifademi boş tutmaya çalıştım. Tanrım, ne düşünüyordum ben? Gitmem gerekiyordu. Onları ne kadar önemsesem de, buraya ait değildim. Kalarak ikisini de tehlikeye atıyordum. Ama yine de onları korkutmak istemiyordum. "Bir adam beni soymaya çalıştı."

"Sanırım New York'a hoş geldiniz." Bana hafifçe gülümsedi.

"Aslında iyiyim, gerçekten." Umarım Miles da mazeretimi kabul ederdi, ama içimden bir his kabul etmeyeceğini söylüyordu.

"Güzel. Beni ölesiye korkuttun." Bana çok daha nazik bir şekilde sarıldı. "Biliyorum, birkaç polis seninle bu konuda konuşmak istedi." Miles'a döndü. "Sanırım artık gitmeliyiz. Dinlenmeye ihtiyacı var."

"Sanırım burada kalacağım," dedi Miles.

"Saçmalama. Seni gece yarısı uyandırdığımdan beri uyumadın. Yarınki derslerden önce biraz dinlenmen gerekiyor. Değil mi, Sadie?" Bana çılgınca bir gülümseme verdi ve Miles'a doğru hiç de gizli olmayan bir şekilde başını salladı.

Acaba bu anı, onların yalnız kalmalarından faydalanmak için mi kullanıyordu? Onların birlikte olmasını istemiyordum. Ama aynı zamanda tüm endişelerimi ve korkularımı itiraf etmeden önce Miles'ın gitmesi gerekiyordu. Onun yanında kendimi çok rahat hissediyordum. Pişman olacağım bir şey yapmak istemiyordum.

"Kins haklı," dedim. "Artık gitmelisin. Yine de geldiğin için teşekkürler."

Kins yatağın etrafından dolaşp kolundan tuttu.

Kaşlarını hafifçe aşağı indirdi ve bana dik dik baktı.

Bakışlarımı kaçırdım. O benim değildi. Gözümün ucuyla ayağa kalktığını izledim. Kapıya doğru yürürken Kins'in eli hâlâ koluna sarılıydı.

Zaten birlikte değillerdi, değil mi? Nefesimi tuttum. Bir saniyeliğine. Hayır. İki saniyeliğine. Birlikte olamazlardı. Üç saniyeliğine. Elbette ikisinin de mutlu olmasını istiyordum. Dört saniyeliğine. Ama birlikte değil. Beklediğimden de çok acıttı. Beş saniyeliğine.

Miles omuzlarını hafifçe düşürdü ve kapıyı açmak için ondan uzaklaştı.

Yavaşça nefesimi verdim. Ondan hoşlanmıyordu.

"Kendini daha iyi hisset, Sadie." Bakışları sanki gözlerime saplanmış gibiydi. "Yarın dersten sonra geri döneceğim, tamam mı?"

Hiçbir şey söylemedim, çünkü ders bittikten sonra burada olmayacağımı biliyordum. Bu şehirden bir an önce kurtulmam gerekiyordu. Onların gözden kayboluşunu izledim ve kalbim milyon parçaya ayrılmış gibi hissettim. Onu son görüşüm bu muydu acaba? En kötüsünü varsaymak için bir sebep yoktu. Polis yardım edecekti. Polisleri beklerken kendimi oturur pozisyona getirdim. Ama gerçekten bana yardım edebilirler miydi? Kutudan bahsettiğimde Kins'in düşündüğü gibi, beni deli sanacaklar mıydı?

Kolumu sinirle kaşıdım ve tamamen donakaldım. Islak ve yapış yapıştı. Kan kokusu burnumu tamamen doldurmuş gibiydi. Ön kolumun iç kısmına baktım ve neredeyse kusacaktım.

Tenime kırmızı harflerle "Sıra sende" yazılmıştı.

Kan. Bu da neydi? Kolumu elimle kapattım. Bu kimin kanıydı? Odamda kimler vardı? Doktor, Miles, Kins, polisler... Tanrım. Gerçekten bana yardım edeceklerini mi sanıyordum? Deli olduğumu düşüneceklerdi. Bunu kendime yaptığımı düşüneceklerdi. Kutuyu uydurduğumu düşüneceklerdi. Hayatımda bir kez olsun kendime yardım etmem gerekiyordu. Elimdeki serumu çıkardım. Kahretsin, çok acıyor. Yatağımdan kalkarken yüzümü buruşturdum. Kıyafetlerim bir sandalyenin üzerinde katlanmış duruyordu. Hızlıca şortumu ve yırtık pırtık tişörtümü giydim ve ayakkabı bağcıklarını bağladım. Sandalyenin arkasına koyu mavi bir kapüşonlu sweatshirt serilmişti. Benim değildi ama kesinlikle tanıdım. Kaldırıp göğsüme yasladım. Kahramanın parfümü etrafımda uçuşuyordu sanki. Bana kapüşonlu sweatshirt'ünü mü bırakmıştı? Kapımın dışından gelen bir ses düşüncelerimi böldü.

Polisle konuşmamın imkanı yoktu. Ortadan kaybolmam gerekiyordu. Kolumdaki dayanılmaz acıyı umursamadan askıyı çıkardım ve kapüşonlu kazağımı giydim. Üzerimde çok büyüktü ama umurumda bile değildi. Çok büyük bir tehlikede olmama rağmen kendimi güvende hissetmemi

sağlıyordu. Başımın üstüne kapüşonu geçirdim ve kapıdan dışarı çıktım. Anladığım kadarıyla kimse beni takip etmedi.

Burada daha fazla kalırsam Don'un tetikçilerinden birinin beni öldüreceğinden ya da daha kötüsünü yapacağından hiç şüphem yoktu. Kiminle ne kadar çok vakit geçirirsem, onları da o kadar çok tehlikeye atıyordum. Gitmem gerekiyordu. Telefonumu cebimden çıkardım. Bay Crawford'un adına bastım ve telefonu kulağıma götürdüm. Lütfen bu sefer cevap verin.

Korkunç bir tiz ses duyuldu. Bilgisayarlı bir kadın sesi, "Bu numara artık hizmet dışıdır," dedi. "Bu numara artık hizmet dışıdır," diye tekrarladı. Tiz ses yeniden başladı.

Telefonumu kulağımdan uzaklaştırdım. Numarası nasıl artık kullanılmıyor olabilirdi? Bu karmaşadan kurtulmanın tek yolu oydu. Bana her zaman aramalarımın cevap vereceğini söylemişti. İhtiyacım olduğunda orada, beni bekliyor olması gerekiyordu. Ve şu anda ona gerçekten ihtiyacım vardı. Caddeyi geçerken kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Ona gerçekten bir şey mi olmuştu? Benim yüzümden miydi? Şimdi ne yapacaktım? Miles'ı tanıdıktan hemen sonra neden Bay Crawford'u aramamıştım? Çok geç olana kadar bekledim. Şehir boğucu geliyordu. Sanki binalar üzerime yıkılıyordu.

Sıra sende. Derimdeki kanlı mesaj beni ürpertti. Don hayatımı bir tür hasta oyuna dönüştürüyordu. Kaldırımında durdum ve bana yolumu tıkadığımı söyleyen insanları kaba bir şekilde görmezden geldim. Aptal New York. Liza'dan bir yanıt bulana kadar cevapsız mesajlarımı taradım. Aslında mesajlarıma hiç cevap vermemişti, yanıtında sadece bir adres vardı. Ama bu da yeterliydi.

"Yoldayım," diye yazdım ve gönder tuşuna bastım. Bana yardım edecekti. Burada tanıştığım herkes arasında onu muhtemelen en az

tanıyordum. Ama nedense, bu karmaşayı çözmeme yardım edeceğinden emindim. Etmeliydi.

GPS'imdeki yönlendirmeleri takip ederek, bir öncekine kıyasla şehrin çok daha güzel bir bölgesindeki bir apartmana geldim. İnterkomu buldum ve Liza'nın bana verdiği adresin numarasını tuşladım.

"Beni uyandırdınız," dedi Liza uykulu bir sesle telefonda.

"Sanırım bir şey buldum."

"Eğer elinizde benim için bir fincan kahve yoksa, gelmeyi gerçekten tekrar düşünürüm. Yeterince uyumadığımda huysuzlaşıyorum."

"Sizin için kahve getirdim," diye yalan söyledim.

"Beni görebildiğimi biliyorsun, değil mi?"

Elbette burada bir kamerası vardı.

"Umarım iyidir." Kapı zil sesiyle açıldı ve ben hızla kolu kavradım.

Asansörle yukarı çıktım ve koridorda onun kapısına doğru yürüdüm. Daha kapıyı çalmadan bir sürü sürgü açıldığını duydum.

Kapı ardına kadar açıldı. Daha önce de saçlarının dağınık olduğunu düşünmüştüm, ama bu gece kafasının üstüne yığılmış bir fare yuvası gibi görünüyordu.

Gözlüğünü burnunun üstüne doğru itti. "Sen de şimdi intikamcı gibi mi giyiniyorsun?"

"Aslında onun." Onu iterek geçtim ve daireye girdim. Kesinlikle bir öncekinden daha güzeldi, ama düzen neredeyse aynıydı. Her yerde bilgisayar ve televizyon monitörleri vardı.

"Onunla tekrar konuştun mu? Kimliğine dair herhangi bir ipucu bulabildin mi?"

Ona döndüm. "Tam olarak değil. Yardımına ihtiyacım var."

Dudaklarını büzdü. "Geçen sefer geldiğinde, intikamcı hakkında bilgin olduğunu söylemiştin. Bana anlattığın her şeyi zaten biliyordum. Şimdi de

başka bir şeyin olmadığını, sadece bilgisayarını tamir etmemi mi istiyorsun?"

"Bilgisayarımı pencereden atmak sorunu çözdüğünü söyleyemem. Ve bu da bununla ilgili. Kanunsuzun benim yüzümden burada olduğunu kabul ettin. Ve başım dertte."

"Dün gece geç saatlere kadar bir ipucunun peşindeydim. 24 saatten fazla süredir uyumadım. Biraz kahveye ihtiyacım var." Benden yüzünü çevirip küçük mutfağa girdi. İçeride çoktan bir demlik kahve demlenmeye başlamıştı.

Gerçekten de başımın belada olmasına hiç tepki vermemiş miydi? Belki de sırlarımı ona anlatmak doğru değildi. Ne yazık ki, Eli'nin iPod'unda bulduklarımın anlamını çıkarabilecek tek kişi oydu. Ve biliyordum ki her şey birbiriyle bağlantılıydı. Olmalıydı. Sahip olduğum tek ipucu buydu. O yanıma gelene kadar koridorda garip bir şekilde bekledim.

"Bunun, intikamcının yine alışılmış yöntemini bozmasıyla bir ilgisi var mı?" Yanımdan geçip bilgisayarlarının yanına gitti.

Peşinden gittim. "Bunu nereden biliyorsun?"

"9. Cadde'deki çöp konteynerinde bulunan ceset mi? Adamın sabıka kaydı benim doğumumdan bile öncesine dayanıyor. Ve kafatasını delen kurşun kendi silahına kayıtlıydı. Kafasının arkasından kendini vurmadığından oldukça eminim, bu yüzden bana söylemediğiniz bir şeyle ilgili olduğunu varsayıyorum."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Aslında adınızın Sadie Davis olmadığını kastediyorum. Siz kimsiniz?" Şaka yapmıyordu, gerçekten de yorgun olduğunda huysuzlaşıyordu.

"Burada bulunma sebebim bu değil." Sadece Don'un izini sürmek için yardıma ihtiyacım vardı. Gerçekten burada olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Aklımı karıştıranın o olup olmadığını bilmem gerekiyordu.

"Biliyorum. Yine yardımına ihtiyacın var. Ama konuşmaya başlamadığın sürece sana yardım etmeyeceğim. Aptal değilim. Burada olman beni de tehlikeye atıyor. Bu yüzden yardımımı istiyorsan konuşmaya başlasan iyi olur."

Blöf yapıyor gibi görünmüyordu. Bay Crawford, bildiğim kadarıyla kayıptı. Başımda, daha doğrusu yüzümde bir ödül vardı. Anlamadığım çarpık bir oyunun ortasında kalmıştım. Tüm bunları kendi başıma halledebileceğime ne kadar inanmak istesem de, başaramıyordum. Ve Liza saklanmada oldukça iyiydi gibi görünüyordu. Belki de çatışmanın ortasında zarar görmezdi. "Gerçek adım Summer Brooks ve ben..."

"Biliyordum."

"Ne?"

Bilgisayarlarına geri döndü ve davamla ilgili bir makale açtı. "Gavin Moore'un cesedini görür görmez, örüntüyü anladım. Don Roberts için çalışan bir tetikçiydi. Ve intikamcayı suç işleme yöntemini bozmaya zorlayan diğer adam da öyleydi. Parçaları bir araya getirmek kolaydı. Kılık değiştirmen iyi, ama seni yakın zamanda tanıyan kimseyi kandırmıyor."

Don aleyhine açılan dava dosyasındaki fotoğraflarımdan birini çıkardı. Delil olarak sunulması gerekiyordu. Bunu nasıl buldu ki? Gözümde morluk, dudağımda kesik vardı. Çok korkmuş görünüyordum. Muhtemelen şu anda da aynı şekilde görünüyorum, sadece kızıl saçlarım ve mavi gözlerim yok.

"Suç oranları artmaya başlar başlamaz bunu fark etmeliydin," dedi Liza. "Sadece ufak tefek suçlar da değil. Silahlı çatışmalar, tecavüzler, cinayetler, burası bir bataklık. Helspet Mafyası'nı tek başına New York'a getirdin."

Damarlarımda buz gibi su akıyormuş gibi hissettim. "Neyden bahsediyorsun?"

"Gerçekten bilmiyor muydun?"

Bilmiyordum. "Uyuşturucu satıcısı olduğunu sanıyordum." Tanrım, ne kadar aptalmışım. Tabii ki durum bundan daha fazlasıydı. Taşındığımızda hep yaşadığımız semtler iyi görünüyordu, ama kısa süre sonra işler kötüye gitti. Yoluna çıkan her şeyi mahvetti.

"Uyuşturucu bunun bir parçası, ama olay bundan daha büyük." Don Roberts'ın fotoğrafını gösterdi. "Ve tüm bunların başı o. Altı yıl boyunca onun çatısı altında yaşadın. Nasıl bilmezsin?"

"Suç liderlerinin daha yaşlı olduğunu sanıyordum."

"Çok fazla film izliyorsun. Bölgeyi savunacak kadar genç ve güçlü olmaları gerekiyor. Bu zayıfların oyunu değil. Ve Don Roberts kesinlikle bu tanıma uyuyor." Başka bir bilgisayara tıkladı ve onun videosu belirdi. Sokakta yürüyordu. Etrafında yüksek binalar vardı.

Tüylerim diken diken oldu. "O burada mı?" Korktuğum şey buydu.

"Kefaletle serbest bırakıldığından beri burada."

"Colorado'dan ayrılmaması gerekiyor." Vücudum buz gibiydi.

"Ayrılmasına izin verilmiyor."

"Ama o Don Roberts. Bağlantıları var. Hatta bağlantılarının bile bağlantıları var. Ve bunlar mutlaka yasal bağlantılar değil. Bu şehre ayak bastığından beri suç oranı on kat arttı."

İşte bu, intikamcının bahsettiği karanlıktı. Her şey benim hatamdı. Ne yapmam gerekiyordu? Ona geri dönüp her şeyi düzelttirmeli miydim? Geri dönemezdim. Gavin beni geri istemediğini, sadece ölmemi istediğini söylemişti. "Her şey benim hatam."

"Evet, öyle."

Neden beni teselli edeceğini düşündüğümünden emin değildim. Tam olarak arkadaş değildik. "Ne yapmam gerekiyor? Geri dönemem. Beni öldürür. Onu tutuklattım." Yüzünü yaktım. "Tanık koruma programında olmamın bir sebebi var. Bana yardım etmelisin. Bana oynamak istediği sapık bir oyun

hakkında garip mesajlar gönderiyor. Aklımı karıştırıyor." Ne kadar telaşlı konuştuğumu anlayabiliyordum ama duramıyordum. "Başımda ödöl var. Ve tanık koruma görevlim telefonuna cevap vermiyor. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Çıkışımdan tiksinişmiş gibi görünüyordu. "Çok kolay. Sadece onun zayıf noktasını bulman gerekiyor."

"Hiçbir şeyi yok."

"Herkesin zayıf noktaları vardır. Örneğin, sen de o kanunsuz kahramanın zayıf noktasısın. Seni kurtarmak için kendini tehlikeye atıyor. Tüm mafyayla tek başına başa çıkamaz. Er ya da geç çöpe atılacak olan o olacak."

Kimsenin benim yüzümden ölmesine izin vermezdim. Haklıydı. Zaten tekrar ortadan kaybolma kararına doğru eğilim gösteriyordum. Bu son itici güçtü. "Gideceğim."

"O zaman umarım sen de Don'un zayıf noktasısındır. Eğer seni takip etmezse, bu şehri yerle bir edecek."

Bunu herkesten daha iyi biliyordum. Dokunduğu her şeyi yok ediyordu. Parmak uçları tenimde ateş gibiydi. Eli'nin düşüncesi aklıma geldi. "Senin için bir şeyim vardı. Bununla mı, kanunsuzlukla mı yoksa başka bir şeyle mi ilgili bilmiyorum..."

"Bütün bunlar kanunsuz intikamcılarla ilgili."

Doğru. "Şey, bilgisayarımın dinlendiğini düşünüyordum. İlk başta tanık koruma programındaki görevlim olduğumu sandım, ama şimdi o kadar emin değilim. Sanırım görüştüğüm şu adam. Belli ki müzik için olmayan bir iPod'u var." Telefonumdan Eli'nin iPod'unun fotoğrafını açıp ona uzattım. "Bundan bir anlam çıkarabilir misin?"

"Bunların hepsi sokak isimleri. Belki de araç teslim noktalarıdır?"

"Ama onları dinlerken neden cızırtı vardı?"

"Parazit mi?" Gözlüğünü burnunun üzerine itti. "Neden söylemedin? Muhtemelen radyo frekanslarıdır o zaman."

Ona boş boş baktım. "Yani, polislerle yaptığı telefon görüşmelerini takip edip yardım edip edemeyeceğini görmek için mi?"

Güldü. "Onun kanunsuz bir kahraman olduğunu mu düşünüyorsun? Bu onun için çok karmaşık. Parlak zırlı şövalyene saygısızlık etmek istemem ama dediğim gibi, bilgisayarlarla arası pek iyi değil." Sanki hayatında tanıdığı en aptal insan benmişim gibi başını salladı. "Muhtemelen patronundan talimatları böyle alıyordur. Bu sokakların her birinde farklı bir frekans olmalı. Bir nevi kontrol noktası gibi."

"Patronu mu? Yani Don için çalıştığını mı düşünüyorsun?"

"Nereden bileyim ben? Onlardan hiçbirisiyle vakit geçirmedi. Sadece şunu söylüyorum, bu bambaşka bir seviye. Bu teknolojiyi nereden bulduğunu bile bilmiyorum. Ama Don'un buna sahip olabileceğine de şaşmam. Dediğim gibi, onun bağlantılarının da bağlantıları var."

Eli, Don için çalışıyor. Bu şaşırtıcı olmamalıydı. Zaten onun kötü biri olduğunu biliyordum. İçgüdülerim onun hakkında tamamen haklıydı. Hiç de güvenli değildi. Ama şimdi sandığımdan çok daha tehlikeliydi. Bütün bu süre boyunca beni gözetliyormuş, umursuyormuş gibi yapıyormuş. Sadece bu düşünce bile kanımı kaynatı.

"Bak, bunun peşinden koşma."

"Ya bu beni Don'a götürürse? Ya..."

"Cidden Helspet Mafyası'nı tek başına alt etmeye mi kalkışacaksın? Converse ayakkabı ve kapüşonlu bir sweatshirt giymen seni süper kahraman yapmaz. İkimizi de öldürmeden önce New York şehrinden defolup gitmelisin."

Liza benim arkadaşım değildi. Şehri terk etmemi ve karanlığı da yanımda götürmemi istiyordu. Gittikten sonra intikamcının kalıp

kalmayacağını merak ettim. Gerçekten de tüm bunları benim yüzümden mi başlatmıştı? Bundan daha fazlası olmalıydı. Güvenliğimden daha büyük bir sebebi olmalıydı. Fakirlere verdiği parayı düşündüm. Sadece ona duyduğum çekim yüzünden harika bir adamı tehlikeye atmıştım.

Başımı salladım. Haklıydı. Ben bir süper kahraman değildim. Don'dan çok korkuyordum ve onun yanında olduğum her an tamamen donup kalıyordum. "Her şey için teşekkür ederim," dedim.

"Ayrıldığınız için teşekkür ederim."

Hayır, kesinlikle arkadaşım değildi. Ya da belki de sadece sosyal sorunları vardı. Kapıya doğru yürüdüm ve açtım. Bana ne arkasını dönüp baktı ne de iyi şanslar diledi. Kapıyı arkamdan kapattım ve ellerimi kahramanın kapüşonlu kazağının ceplerine soktum.

O sırada kağıt parçasını hissettim. Asansöre binerken cebimden çıkardım.

Sadie,

Kendinizi tehlikeye atmaktan vazgeçmeyi reddediyorsanız, en azından işimi biraz kolaylaştırın. Telefon numaranızı hızlı arama listenize ekledim.
-V

V. Bu, kanunsuz kahraman anlamına mı geliyordu? Yoksa adı gerçekten V ile mi başlıyordu? Asansör kapısı açılana kadar el yazısını inceledim. Erkekçe el yazısı bile seksiydi. Ama bunların hiçbiri önemli değildi. Ben onun zayıf noktasıydım. Hatta bu not bunu kanıtlıyordu. Gitmeliydim. Ayrıca, benden onu düşünmeyi bırakmamı istemişti. Notu cebime geri koydum. Belki New York'tan güvenli bir şekilde çıktıktan sonra ona mesaj atabilirdim. Doğru olmasa bile, iyi olduğumu ve endişelenmesine gerek olmadığını söyledim. Tek yapabildiğim şey yalan söylemekti.

Bölüm 39

Perşembe

"Aman Tanrım, Sadie. Seni her yerde aradım."

Eli'nin yurt binamın önünde durmasını beklemiyordum. Ama işte oradaydı, elinde daha fazla çiçek ve yüzünde daha fazla özür ifadesiyle. Özür dilemesi de gerekirdi. Bütün bu süre boyunca beni gözetliyordu.

"Meşguldüm." Ondan birkaç adım uzakta durdum. Yanımda olmasını istemiyordum.

"Meşgul müsün? Akrabalarım hastanede olduğunu söyledi. İyi misin? Ne oldu?" Bir adım daha yaklaştı.

Benden uzak durun. "Sadece rastgele bir gasp olayıydı. Ama iyiyim. Hiçbir şey çalmadılar bile."

Yüzündeki endişeli ifade solmuş gibiydi. "Bana yalan söylediğini anlayamayacağımı mı sanıyorsun, ama anlayabiliyorum. Bak, içeri girelim ve olanları konuşalım." Bana doğru bir adım daha attı.

"Hayır." Eğer kendimi kurtarmaya başlayacaksam, şimdi tam zamanı gibi görünüyordu.

"Hadi, içeri girmemiz gerek." Bana hiç önem veriyormuş gibi görünmüyordu. Çok sinirli görünüyordu.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Yavaşça nefes verdi. "Şaka yapmıyorum. Gitmemiz gerek. Hemen şimdi." Bileğimi kavradı.

"Ben de şaka yapmıyorum." Kolumu ondan kurtardım. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Tanıştığımızdan beri bana yalan söylüyorsun."

"Ben mi? Şaka yapıyorsun, değil mi? Yalan söyleyen ben miyim? Bana seni kimin incittiğini bile söylemiyorsun." Sesini yükseltiyordu. Kaldırımdaki insanlar ona bakmaya başlamıştı. Tıpkı Don gibiydi, öfkesi kontrolsüz bir şekilde yükseliyordu.

"Çünkü bu konuda konuşmakta rahat hissetmiyorum. Üstesinden gelmeye çalıştığım bir konuyu sürekli gündeme getiriyorsun. Konuşmak istemediğim için konuşamıyorum. Ve bu benimle ilgili değil, seninle ilgili."

"Ciddi misin? Çünkü senin için liste uzayıp gidiyor. Özellikle Miles'la konuşmayı bırakmanı istemiştin." Artık bana bağıırıyordu. "Ve Kins'ten öğrendim ki, hastanede bütün gece ve gündüz senin yanındaymış. Sence bu beni nasıl hissettirdi?"

"Cidden kıskanıyor musun? Bana karşı bir şey hissettiğin bile belli değil. Neden ondan uzak durmamı istedin ki?" Söyleyeceği yalanın altında bambaşka bir sebebi olduğundan emindim.

"Çünkü senden hoşlanıyorum. Elbette senden hoşlanıyorum."

"Bana sadece yalan söylüyorsun! Her şeyi mahvedeceğini düşündüğün için ondan uzak durmamı istedin."

"Aramızdaki her şeyi mahvetmek mi? Evet, bundan çok endişeleniyordum ve açıkçası endişelenmeye hakkım vardı. Ve şunu da belirtmek isterim ki, sana yalan söylemedim. Aklını kaçırmışsın."

Don'un istediği buydu. Benim tamamen deli olduğumu düşünmemi istiyordu. "Öyle mi? Gittiğin spor salonunda boks dersi bile yok."

"Beni takip mi ediyordun?"

"Hayır. Çok kaçamak cevaplar verdiğin için internetten baktım."

Zorlama bir kahkaha attı. "Sana yalan söylemedim. Tek yaptığım sana yardım etmeye çalışmaktı." Bu sefer bileğimi daha sertçe kavradı. "Ve içeri girmemiz gerektiğini söylediğimde bana güvenmeni istiyorum."

Ondan tekrar uzaklaştım. "iPod'undan müzik dinledim."

"Bu da ne? Eşyalarımı karıştırdığını biliyordum."

"Başka türlü senin hakkında nasıl bilgi edinecektim ki?"

"Bana sorabilirdin. Senin aksine, seninle sohbet etmekten çok memnun olurdum. Seni asla sürekli uzaklaştırmaya çalışmadım."

Belki de haklıydı. Ama başka bir şeyden pişman olmaya vaktim yoktu. "Kendimi açıklamak zorunda değilim. Beni gözetleyen sensin zaten."

"Kahretsin." Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Bak," dedi sesini alçaltarak. "Sandığın gibi değil."

İhtiyacım olan tek itiraf buydu. "Neden mi, çünkü bana zarar vermeye çalıştığını mı düşünüyorum? Bu asla bizimle ilgili değildi, ben senin için sadece bir iş koluyum."

"Ne hakkında konuştuğunuz hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Benden uzak dur, Eli." Doğruydı. Her şey doğruydı. Dokunuşundan yayılan ateş. İçgüdülerimi dinlemeliydim. O tehlikeli biriydi. Ayrıntıları bilmeme bile gerek yoktu. Buraya getirdiğim karanlığın bir parçasıydı.

"Biliyor musun? Tamam. Sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Artık yeter." Kolumu bir kez daha kavradı. "Bazı insanlar kurtarılamaz."

Üzerimden kalkması için göğsüne hafifçe vurdum. "Haklısın. Senin gibiler kurtarılamaz."

"Az önce korkunç bir hata yaptınız." Adam inanmaz bir ifadeyle baktı.

Ondan yüzümü çevirdim. Tehditlerinin benim için hiçbir anlamı yoktu. Evet, Don için çalışıyordu ama ondan korkmuyordum. Gerçekten korktuğum tek kişi patronuydu.

"Sadie, bekle. Sadie." Omzumu sertçe kavradı.

Ateş. Ve bu sadece yaralı omzumu tuttuğu için değildi.

"Özür dilerim. Söylediklerimi söylememeliydim. Sadece size yardım etmeye çalışıyordum."

Sanki kafasında kendi kendine savaş veriyordu. Belki bana zarar vermek istemiyordu, ama sonuçta bu onun kararı değildi. Yoluna çıkan her şeyi yakıp yıkacaktı. "Beni bırak."

"İçeri girmemiz gerekiyor. Ciddiyim. Lütfen beni dinleyin..."

Ayağına sertçe bastım.

"Kahretsin." Omzumu bıraktı ve ayağını kavradı. "Sadie!" diye seslendi arkamdan, ama yurt binamın kapısı çoktan kapanıyordu.

Yumruklarının cam kapıya vuruşlarını duydum.

"Sadie!"

Bölüm 40

Perşembe

Merdivenlerden yukarı koştum. Suikastçılar peşimdeydi. Don peşimdeydi. Eli de bir şekilde onlarla bağlantılıydı. Kimseye güvenemezdin. Bu, intikamcının beni uyardığı şeyin ta kendisiydi. Buradan çıkmalıydım.

Katımın kapısından hızla çıktım. Birkaç eşyayı kapar kapmaz ortadan kaybolacaktım. Böyle daha iyiydi. Ama Miles'ın kapısını görünce ayaklarım yavaşladı. Ve tam önünde durduğumda tamamen durdum. Uyuduğunu biliyordum. Hastaneden tam da bunu yapmak için ayrılmıştı.

Elim sanki kendiliğinden kalkıp kapısını çaldı. Ayaklarım ise, onları uzaklaştırmaya çalışsam da, yere sağlamca basıyordu. Bu kötü bir fikirdi. Onu görmek, ayrılmayı çok daha zorlaştıracaktı. Ona nasıl veda edecektim ki? Veda etmek istiyor muydum bile?

Kapısı açıldı. "Gecenin ortası, ne..." Beni görünce sesi kesildi. Üzerinde dar bir tişört ve boxer vardı. İşte bu kadar. Beni terk eden o çocuk değildi artık. Bir adamdı. Peki neden kalbim ona karşı hala aynı duyguları hissediyordu?

İleri adım attım ve kollarımı ona doladım. Kokusunu içime çektim. Hâlâ eskiden yuvarlandığımız çimenlerin kokusunu taşıyordu. Tanrım, tıpkı eskisi gibi kokuyordu. Ev. Miles sonsuza dek benim için ev olacaktı.

O da tereddüt etmeden kollarını bana doladı. "Hastane dışında ne işin var?"

Yüzümün yan tarafını göğsüne bastırdım. Seni hep sevdim. Seni hep seveceğim. Onu bir daha asla göremeyeceğimi bilerek ona sarıldım. Kalbim

yeniden kırılmış gibiydi. "Seni uzaklaştırdığım için özür dilerim." Sorusuna cevap veremedim. Tek yapabildiğim ona acı verdiğim için özür dilemekti.

Dudakları kulağıma değdi. "Özür dilemene gerek yok, Sadie."

"Ve acınızı yüzünüze vurduğum için özür dilerim."

"Dinlediğiniz için minnettarım."

O kadar iyiydi ki. Benim için çok fazla iyiydi. Veda etmek zorundaydım. Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. "Beni birkaç saniye daha kucaklayabilir misin?"

"İçeri gelmek ister misin?" Dudakları tekrar kulağıma değdi.

Beni birkaç saniyeden daha uzun süre kucaklamayı teklif ediyordu. Belki de sonsuza dek kucaklamayı teklif ediyordu. Zaman her şeyi iyileştirmeliydi. Ama zaman, Miles Young'dan kaynaklanan yaralarımı asla iyileştirmemişti. Ve eğer bu gece onun odasında kalırsam, ilişkimizin daha da gelişmesine izin verirsem, bu sefer beni öldürecekti.

Çok üzgünüm. Tekrar ortadan kaybolduğum için lütfen beni affet. "Bir gün çok iyi, çok mükemmel ve sana layık birini bulacaksın. Bana kalbini açık tutacağına söz ver?"

Parmaklarını çenemin altına koydu ve gözlerine bakabilmem için yüzümü kaldırdı. "Gerçekten ne kadar olağanüstü olduğunu neden görmüyorsun?"

Sözleri gözlerimi yaşarttı. Olağanüstü mü? Gerçek beni tanıyan hiç kimse bu kelimeyi kullanmazdı. Yıkılmıştım. Zayıftım. Sorunlarımdan kaçırıyordum çünkü yapmayı bildiğim tek şey buydu. "Sadece bana söz ver."

Kaşlarını hafifçe aşağı indirdi. "İstediğim her şeyi zaten buldum."

Yutkundum. Tanrım, onun beni öpmesini çok istiyordum. Hayatımın geri kalanında her şeyi kıyaslayacağım yeni bir öpücük istiyordum. Sonsuza dek kollarında kalmak istiyordum. Başım dertte. Tek yapmam gereken bunu

yüksek sesle söylemekti. Bana yardım edecekti. Dudaklarımız artık sadece birkaç santim uzaklıktaydı.

"Sadie?"

Kahretsin. Tam zamanında başımı çevirdim ve Kins'in bize baktığını gördüm.

"Nasıl yapabildin?" Sesi yıkılmış gibiydi. Odamıza doğru geri çekilirken başını salladı.

Belki de her şeyde yanıliyordum. Belki de yoluma çıkan her şeyi ben yakmıştım. "Gitmem gerekiyor."

"Sadie." Bileğimdeki parmakları nazik ve sevgi doluydu.

"Tutamayacağım bir söz veremem."

Vedamız bu muydu? Hayatımızın geri kalanında ikimizin de mutsuz olacağının garantisi miydi? Belki gittiğimi anladığında farklı hissederdi. Ama bu ihtimali göze alamazdım. Dünyanın en iyisini hak ediyordu. Gözlerim son bir kez onun gözleriyle buluştu. İlk defa ne kadar bitkin görüldüğünü fark ettim. Belki de onu uyandırdığım içindi, ama bunun daha derin bir anlamı olduğunu hissettim. Hala Summer'ı özlediğini iddia etti. Belki de sonunda onun yoluna devam etmesine yardım ediyordum. Ve bu beni mahvetti. Onu tekrar inciteceğimi bilmek beni mahvetti. Keşke ona ilk seferinde söyleyemediğim her şeyi söyleyebilseydim. Onun benim için her zaman yıldızlardan çok daha değerli olduğunu. Onu ilk gördüğüm andan beri nasıl sevdiğimi. "Sen her zaman bensiz daha iyiydin, Miles."

Kaşlarını hafifçe aşağı indirdi.

Bunu neden söylediğimden emin değildim. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz hatamı anladım. Her zaman. Daha yeni tanışmışken neden her zaman demiştim ki? Ne yapmıştım ben az önce?

Dudakları sanki bir şey söyleyecekmiş gibi hafifçe aralandı, ama hemen tekrar kapattı.

Orada durup parçaların yavaş yavaş bir araya gelmesini izleyemezdim. Hoşça kal, Miles Young. Parmak uçlarımda yükselip yanağından öptüm. Yanağının sıcaklığı dudaklarımı gıdıkladı. O sıcaklık hissini tutabilirdim. Ona ihtiyacım vardı. Başka bir şey söylemeden arkamı döndüm ve olabildiğince hızlı bir şekilde odama yürüdüm.

Hissettiğim tek şey acıydı. Ama omuzumdaki acı değil. Kalbimdeki acı. Miles'ı bir daha asla göremeyecektim. İşte bu kadar. Onun iyi olup olmadığını her zaman bilmek istemiştim. Bu benim için bir kapanış olmalıydı. O kadar harika bir insandı ki, mutlaka harika birini bulacaktı.

Kapıyı açıp odama girdim. Kins yatağında oturmuş ağlıyordu.

"Akrabalar..." Ne diyeceğimi bilemedim doğrusu.

"Onu sevdiğimi biliyordun." Gözyaşlarını elleriyle sildi. "Nasıl yapabildin bunu?"

"Çok üzgünüm." Herkes bensiz daha iyiydi. Onu teselli etmek istedim. Milyon kere özür dilemek istedim. Ama zamanım yoktu. Ne kadar uzun süre kalırsam, o kadar tehlikede olacaktı. Sırt çantamı kaptım ve içine birkaç parça giysi tıktırdım.

"Beni dinliyor musun bile?" Yastığını bana fırlattı. "Bunun hakkında konuşmak istiyorum. Ona karşı hiçbir çekim duymadığını söylemiştin. Sana ne yaptım ki?"

"Özür dilerim," dedim tekrar. Sırt çantama daha fazla eşya attım.

"Eli ile yatacağım." Sözleri buz gibiydi.

Bu çok sertti. Tehdit birkaç gün önce daha çok canımı yakardı ama şimdi Eli'nin kiminle yattığı umurumda bile değil. "Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, yap." Beni üzmesi iyi oldu. Bu, uzaklaşmayı daha da kolaylaştırdı.

"Neden bana bakmıyorsun bile?"

Yatakta oturan kıza baktım. Rimeli yanaklarından aşağı akmıştı. Hemen tekrar kötü hissettim. "Özür dilerim, Kins. Ben gidiyorum. En iyi oda arkadaşısı olmadığımı biliyorum ve özür diliyorum." Babamın imzası olan yıpranmış Harry Potter ve Felsefe Taşı kitabımı çıkardım ve sırt çantama tıktırdım.

"Gidiyor musun? Öylece gidemezsin. Bunun hakkında konuşmak istiyorum."

"Sanırım eve gitmem daha iyi olur." "Eve" kelimesini söylerken sesimi düz tutmaya çalıştım.

"Ev derken neyi kastediyorsun?" diye sordu burnunu çekerek. "Haftanın ortasındayız. Derslerin var."

"Okulu bırakıyorum." Bu aşırı bir karardı, ama ne önemi vardı ki? Neden geri dönmediğimi merak edecekti. Bu sayede beni anlayacaktı.

"Nelerden bahsediyorsun? Bunu yapmanı istemiyorum. Sadece... onu seninle öyle görmek canımı acıttı. Beni terk etmeni istemiyorum."

Uzun zamandır ilk arkadaşımdı. Ve ona yalan söylemek canımı acıttı. "Özür dilerim." Söyleyebileceğim tek şey bu gibiydi.

"Neler oluyor?" Gözyaşlarının geri kalanını sildi. Üzgün olmasına rağmen, şimdi bana daha çok önem veriyor gibiydi.

Dudaklarımın içini ısırdım. "Eli benden ayrıldı ve bu şehirden nefret ediyorum, bu yüzden gidiyorum." Kalp kırıklığı insanları her zaman aptalca şeyler yapmaya iterdi. İyi bir bahaneydi.

Miles'a duyduğum ani ilgiyi ve ayrılma isteğimin nedenini anlamış gibi başını salladı. "Bu şehirde çok fazla erkek var. Eli'ye ihtiyacın yok."

"Biliyorum." Sırt çantamı omzuma taktım. "Ama bu kalmak istediğim anlamına gelmiyor."

"Bunun o kutuyla bir ilgisi var mı?"

Neden bunu gündeme getirdi? Bana yalan mı söylemişti? Bu gece herkesi suçlamak zorunda hissettim kendimi. Yurt odamıza erişimi olan tek kişi Kins'ti. Birinin içeri girdiğini sanmıştım. Ama zorla giriş belirtisi yoktu. Sanki anahtarları varmış gibiydi. Acaba bu olayda onun da parmağı olabilir mi?

Cevabımı bekleyerek bana öylece baktı. Neredeyse fazla masum görünüyordu. Sanki Eli çok iyi davranmıştı.

"Hayır, hiç de değil, gitmem gerekiyor."

"Kal, bunun hakkında konuşabiliriz." Yatağından kalktı. "Bir adam kalbini kırdı diye gidemezsin. Bu çok saçma."

Çılgınlık. Tam da Don'un istediği buydu. Elim kapı koluna yapıştı.

Bana bir adım daha yaklaştı. "Ciddi söylüyorum, gitme. Her şey yoluna girecek."

Onun güvence verici sözleri beni dehşete düşürdü. Sahte, ezberlenmiş gibiydi. Daha fazla yaklaşmadan kapıyı açıp dışarı koştum.

"Sadie, dur!"

Koridorda koştum ve merdiven boşluğuna açılan kapıyı hızla açtım. O da mı işin içindeydi gerçekten? Yoksa aklımı mı kaybediyordum? Bütün dünyam bir kez daha başıma yıkılmıştı. Tek fark, bu sefer hayatta kalıp kalmayacağımdan emin olmamamdı.

Bölüm 41

Perşembe

Otobüsüm bir saat sonra gelecekti. Central Park'a doğru yürüdüm. Bu şehirde gerçekten ev gibi hissettiren tek yer orasıydı. Yurt odamda ve hayatımdaki yeni insanlarla rahat hissettiğimi kendime söylemişim, ama hepsi bir yalandı. Bildiğim tek şey yalandı. Bu da nereye gideceğime karar vermeyi daha da kolaylaştırdı. On yıldır tek istediğim eve dönmekti. Şimdi gerçekten de dönebiliyordum. Umarım Don batıya doğru beni takip eder ve sonra ortadan kaybolmak için daha çok çalışırım. Onu şehirden çıkarmalıyım. Bu o kadar zor olmamalıydı, karanlık her zaman beni takip etmenin bir yolunu bulmuştu.

Patikadan ayrılıp çimenlere oturdum. Arkamdaki kayaya yaslandım ve loş yıldızlara baktım. Çok dikkatli bakarsam Yay takımyıldızını görebilirdim. Belki de ok beni eve doğru yönlendiriyordu. Belki de oraya geri dönersem sonunda biraz huzur bulabilirdim. Belki de bu acının bir kısmından kurtulabilirdim. Göğsümün ortasına hafifçe dokundum.

"Gidemezsin," diye gürledi arkamdan bir ses.

Planlarımı çözmüş olmasına şaşırmadım. Her zaman beni izliyordu. "İstedğin buydu." Yıldızlara bakmaya devam ettim. Zaten çok fazla veda olmuştu. Bir vedaya daha dayanabileceğimden emin değildim. Üstelik, bu da sonunda ona da güvenmememe ve hiçbir şeyim kalmamasına yol açacaktı.

"Şimdi olmaz." Önümde durdu, yıldızları görmemi engelledi.

"Hiçbir şey değişmedi. Beni tanımıyorsun bile. Burada kalarak herkesi, seni de dahil, tehlikeye atıyorum." Ayağa kalktım ve ondan uzaklaşmaya

başladım.

"Bazı riskleri almaya değer."

Sözleri beni olduğum yerde dondurdu. Ben buna değmem. Bunların hiçbirine değmem. "Birini öldürdün."

"Başka seçeneğim yoktu."

"Her zaman bir seçeneğin vardır." Farkına bile varmamıştım ama ona kızgındım. Birinin hayatını bu kadar kolayca nasıl alabilirdi? Benim hayatım da elimden alınmıştı. Kimse bunu ikinci kez düşünmemişti.

"Sana zarar veriyordu." Bana bir adım daha yaklaştı.

Parfümünün kokusunu alabiliyordum. Bu beni hafifçe baş dönmesine neden oldu. "Yaralanmaya alışkınım."

"Ve sana başka hiçbir şeyin olmasına izin vermeyeceğim."

"İşte tam da bu yüzden gitmeliyim. Hedef alınan kişi benken senin zarar görmene izin vermeyeceğim. Otobüs biletimi zaten aldım. Artık çok geç, fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Bunu senin de hissettiğini biliyorum," dedi beni görmezden gelerek. "Çelişkili duygular içinde olduğunu biliyorum." Eldivenli elini göğsümün ortasına koydu.

Evet, hissettim. Sanki acımı hissedebiliyordu. Neredeyse acımı alıp kendi üzerine alıyormuş gibiydi. Birdenbire biraz daha rahat nefes alabildim. Ama bundan çok daha fazlasıydı. Aramızda inkar edilemez bir bağ hissettim. Anlamadım. Onu tanı mıyordum bile. Başımı salladım. "Bana seni düşünmeyi bırakmamı söylemiştin."

"Gitmen beni öldürür," diye gürledi sesi.

"Neden? Neden benimle bu kadar ilgileniyorsun?"

"Çünkü gerçek seni görüyorum, saklamak için çok uğraştığın seni. Ama benden saklanamazsın. Seni her zaman gördüm. İçten ve dıştan güzelliğin ruhumu büyülüyor. Sende özlediğim bir iyilik var. Kalbindeki acıyı

hissedebiliyorum. Beni felç ediyor. Kaşlarını çatman beni işkenceye maruz bırakıyor. Sadece gülümsediğini gördüğümde huzur buluyorum. Sen benim için her şeysin. Kaosuma sakinlik getiriyorsun. Tüm gürültüye sessizlik getiriyorsun. Nefes aldığım havasın. Ve biliyorum ki beni anlıyorsun, başka hiç kimsenin anlayamayacağı şekilde. Çünkü sen de bir maskenin arkasına saklanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun," diye fısıldadı.

Biliyor mu? Bununla her şeyi kastetmiş olabilir. Belki de ondan başka bir şey sakladığımı düşündü. Ama öyle görünmedi. Benim Summer olduğumu biliyor. "Yüzünü göreyim."

Bana doğru yaklaştı, vücut ısını hissedebiliyordum. "Beni görmene gerek yok. Hayalini kurduğun kişi benim. İhtiyacın olan tek kişi benim."

"Hayatta beni takip ettiğin gibi rüyalarımı takip edemezsin."

"Sözlerin başkalarını uzaklaştırabilir, ama beni değil. Bana yanıldığımı söyle." Elini yüzümün yanına koydu. "Dokunuşumdan titremediğini söyle. Dudaklarımın hayalini kurmadığını söyle. İçimde olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istemediğini söyle." Nefesi kulağımda sıcaktı.

Aman Tanrım. Yutkunmakta zorlandım.

"Anlamıyorsun. Bu, bundan daha karmaşık." Başımı geriye doğru eğdim, dudaklarımız sadece bir santim uzaklıktaydı. Dokunuşu altında bedenim titredi. Dokunuşunu o kadar çok gece rüyalarımda görmüştüm. Ve çok daha fazlasını da rüyalarımda görmüştüm.

"Anlıyorum. Bana burada korkularınla yüzleşecek kadar güçlü olduğunu söylemiştin. Bana yardım etmek istediğini söylemiştin. O yüzden kal." Başımdaki kapüşonu itti ve parmaklarını saçlarıma dolayarak bana iyice sokuldu. "Lütfen kal."

"Yanılmışım." Gözyaşlarımdan yanaklarımdan aşağı süzülmesine izin verdim. "Başım dertte ve ne yapacağımı bilmiyorum."

"Biliyorum. Ama sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Başımı salladım. Onu öldürtürdüm. "Acı içinde yaşamaktan çok yoruldum. Ama bununla savaşılabileceğim kadar güçlü değilim."

Başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. "Evet, öylesin. Çelikten yapılmışsın, Sadie."

Sadie. Bilmiyordum. Kimse asla bilemeyecekti. Acıyı unutmak istiyordum. Onun gördüğü kişi olmak istiyordum. Ve birinin dudaklarından ismimin sevgiyle söylendiğini duyduğumdan beri çok uzun zaman geçmişti. Sanki bedenim üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Kapüşonunun arkasından tuttum ve yüzünü kendime doğru çektim.

O da tereddüt etmeden karşılık verdi. Dudakları beni tamamen ele geçirdi, elleri ise beni göğsüne daha da sıkıca çekti. Bu sadece bir öpücük değildi. Bunu hissedebiliyordum. Daha fazlasını istiyordu. Ve ben de acılarımı unutturmasını istiyordum. Korkularımın üstesinden gelmek istiyordum.

Dudakları boynuma doğru kayarken parmakları kapüşonlu kazağımın fermuarını buldu. "Bu sana çok daha yakışıyor."

Fermuarının açılma sesi bile onu daha çok istememe neden oldu. Ne yapıyordum ben? Onu tanıımıyordum. Eğer yüzünü görmeme izin vermezse, bunu yaparken kendimi nasıl güvende hissedebilirdim? "Yüzünü göreyim."

"Gördükleriniz hoşunuza gitmeyecek," diye homurdandı.

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum." Maskesinin alt kısmından tutup boynuna doğru yukarı doğru kıvırdım, ta ki çenesindeki kel kafaya kadar.

Sırtım soğuk kayaya çarpana kadar beni geriye doğru itti. Tüylerim diken diken oldu.

Ona durmasını söyleyebilirdim ama istemedim. Parmakları uyluklarımın iç kısmında yukarı doğru ilerledi. Belki de aklımı kaybediyordum. Ama biliyordum ki acıyı dindirebilirdi. Biliyordum ki benden daha güçlüydü. "Lütfen yüzünü görmeme izin ver." Bu sefer sesim daha az ısrarcıydı.

Beni tam istediği yerde yakaladığını biliyordu.

Parmaklarını şortumun bel kısmına geçirdi ve şortumu ve tanga iç çamaşırımı uyluklarımdan aşağı çekti.

"Yapamayız..." Central Park'ın ortasındaaydık. Evet, patikadan uzaktaydık ama bu insanların bizi göremeyeceği anlamına gelmiyordu. Sözlerim tamamen anlamsızdı. Onu istiyordum ve o da bunu biliyordu.

Yüzümü tekrar kendine doğru çekti. "Yapabiliriz." Dudakları tekrar benimkilerle buluşurken elleri kalçalarıma doğru yol aldı.

Kahretsin. Sertliğini üzerimde hissedebiliyordum. Sanki ona ihtiyacım vardı. En son ne zaman gerçekten ihtiyaç duyulduğumu hatırlayamıyordum. İstendiğimi, evet, ama ihtiyaç duyduğumu? Bunu sesinden anlayabiliyordum. O sadece beni istemiyordu, bana ihtiyacı vardı. Onun acısını dindirebileceğim gibi ben de onun acısını dindirebilir miydim? Bu muymuş yani? Bir şekilde, maskelerimiz takılıyken kimse bizi istemeyeceği için birbirimize ihtiyaç duyuyorduk?

Kalçamı kavradı ve ben de hemen bacaklarımı onun etrafına sardım.

Elleri üzerimdeyken doğru düzgün düşünemiyordum bile. Belki de eldivenleri yüzünden ateş hissetmiyordum. Ama umurumda değildi. Tek bildiğim kendimi güvende hissetmemdi. Ve on yıldır kendimi gerçekten güvende hissetmemiştim.

Daha önce hiç kimsenin dokunuşundan bu kadar heyecanlanmamıştım. Belki de hayatımın aşkından vazgeçmiştim. Belki de bir yanım Miles'ı reddettiğim için her zaman pişman olacaktı. Ama sonsuza dek acı içinde yaşamak zorunda değildim. Bunu yapamazdım. Zaten çok fazla şeye tutunuyordum. Unutmama yardım et. Yoluma devam etmeme yardım et.

Dudaklarımı onunkilerden ayırdığımda nefes nefese kalmıştım. Ellerimi maskeli yüzünün iki yanına koydum. Güçlü bir çene hattına sahip

olduğundan şüphe yoktu. Ve dudakları cennet gibiydi. Ama onu gerçekten görmek istiyordum. "Seni görmek istiyorum," diye fısıldadım dudaklarına.

Ellerimi yüzünden çekti ve ellerimin arkalarını soğuk kayaya bastırdı. "Bunun yerine beni hisset," diye gürledi sesi, kendini derinlemesine içime sokarken.

Aman Tanrım. Parmaklarım onun parmaklarını daha sıkı kavradı.

"Kahretsin," diye inledi ağzımın içine.

O çok iriydi. Tek hissettiğim, duvarlarıma uyguladığı baskıydı. Bunu ilk kez kendi isteğimle yaptığımda nazik ve sevgi dolu olacağını düşünmüştüm. Ama içten içe bunun asla mümkün olmayacağını biliyordum. Ve belki de istediğim buydu. Ham. Sert. Tutkulu. Vahşi. Kalçalarının her itişisi bir öncekinden daha iyi hissettiriyordu. Bacaklarımı beline daha sıkı sardım.

Belki de safça bir düşünceydi ama gerçekten sevgi hissettim. Beni izledi. Beni korudu. Bu, kendine has çarpık bir sevgi biçimiydi. Bildiğim tek şey çarpıklıktı. Çünkü kendimi birine ilk kez gerçekten verdiğimde, sevişmek yerine cinsel ilişkiye girmek istedim. Benimle ilgili ne yanlış vardı?

Ama Tanrım, o kadar doğru hissettirdi ki. Ve her seferinde içime girdiğinde, acının kayıp gittiğini ve yerini mutluluğun aldığını hissettim. Beni bütün hissettirdi. Şeytanlarımın aslında olduklarından daha küçük olduğunu hissettirdi. Beni inanılmaz derecede canlı hissettirdi.

"Seni düşünmeden duramıyorum." Nefesi boynumda sıcaktı.

"Durmanı istemiyorum."

Sözlerim üzerine inledi. "Kalacağını söyle." Benden ayrıldı ve ereksiyonunun ucunu bana bastırdı.

Adem elmasının yükselişini ve sonra inişini izledim. Ona dokunmak istedim. Tadına bakmak istedim. Bana verebileceği her şeyi istedim.

"Kalacağım."

Kendini tekrar, hem de daha sert bir şekilde içime soktu.

Kahretsin. Dudaklarım boynundaki deriye değdi. Kokusu kadar tadı da güzeldi. Eğer görmemi istediği tek şey buysa, kabul ederdim. Tadını çıkarırdım. Çenesinin altını öptüm ve dudaklarımda kalan sakalının sert hissini zevkle yaşadım. Onun içinde kaybolmuştum. Kaybolmuştum ve bir daha asla bulunmak istemiyordum.

Kalçasını hafifçe yana eğdi ve yemin ederim yıldızları gördüm. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

"Lütfen durmayın," diye inledim.

Gülümsemesini boynumda hissettim. "Gitmekle tehdit eden ben değilim." Dudakları köprücük kemiğime doğru indi.

"Kalacağım. Kalacağıma söz veriyorum."

Burnunu kullanarak yırtık pırtık tişörtümü kenara itti ve dudakları göğsüme değdi. Dili yavaşça meme ucumu çevreledi.

Bana ne yapmaya çalışıyordu?

"Sen mükemmelsin," dedi.

Vücudum ona doğru kıvrıldı ve o da hafifçe meme ucumu ısırdı.

Dudaklarımdan kaçan iniltiyi engelleyemedim bile. Çok yakındım. Onun ağzı. Onun cinsel organı. Onun elleri. Mükemmel olan oydu.

Yüzünü kaldırıp bana baktı. Ve o açıdan, gözlerini ilk kez görüyordum. Koyu kahverengiydiler. Gözlerimiz buluştuğunda nefesim kesilmiş gibi hissettim. Daha önce kimsenin bakmadığı gibi bana bakıyordu. Tam bir yakıcı bakış. Bakışlarından yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Bana kendini gösterdi. Bana güvendi. Ve bu güven beni kontrolden çıkardı. Ona sıkıca sarıldığımı hissedebiliyordum.

Hemen gözlerini kapattı ve inledi. Kirpikleri uzundu. Nedense onlara karşı koyamıyordum. Yüzünün her santimini öpmek istiyordum. Onu görmeyi çok istiyordum.

Onun sıcaklığının içimde yayıldığını hissettim. Dünyanın en güzel duygusuydu. Daha önce hiç bu kadar bütün hissetmemiştim.

"Bana bakın," diye fısıldadım, tekrar konuşabildiğim anda.

Ellerimi bıraktığında gözlerini daha da sıkıca kapattı.

Yüzünün iki yanından tuttum. "Lütfen."

Başını öne eğdi, gözlerini tekrar kapüşonunun altına sakladı ve yavaşça benden ayrıldı.

Kendimi bomboş hissediyordum. O bana az önce kendimi bu kadar dolu hissettirmişken, nasıl olur da kendimi bu kadar kaybolmuş hissedebilirdim?

Hem duygusal hem de fiziksel acıyı dindirmişti. Ama beni tekrar ayaklarımın üzerine bıraktığı anda acı geri döndü. Göğsüm ağrıyordu. Elimle incinmiş omzumu tuttum.

Önümde diz çöktü ve şortumu yukarı çekti. Kalça kemiğimi öptü ve sonra kapüşonlu kazağı karnımın daha yukarısına itti. Göbek deliğimin yanındaki girintili çıkıntılı yara izini öptü. Bu, az önce yaptığımızdan bile daha samimiydi. Bunu nereden biliyordu ki? Beni izliyordu. Ama ne kadar zamandır? Yavaşça başını kaldırdığında yutkundum.

Gözleri omzuma değdiğinde yüzünü buruşturmuş gibiydi. Bol kapüşonlu kazağını bıraktı. "Sana zarar verdim." Hızla ayağa kalktı ve benden bir adım uzaklaştı.

"Ne? Hayır." Elimle omzumu çektim. "Hayır. Acıyı unutturdun bana. Hissetmedim bile," dedim usulca.

"Az önce hastanedeydiniz. Hâlâ orada olmanız gerekirdi."

"İyiyim."

Ellerini yumruk yaptı.

Onu ilk defa gerçekten görebiliyordum sanki. Acı çekiyordu. Bu kadar yıkılmış iki ruh nasıl birbirleriyle bütünleşebilirdi ki? Bana maskesini

ıkarırsa göreceğim Şeyden hoŐlanmayacaęımı söyledi. Muhtemelen kendimin yansımasını görecektim.

Benden bir adım daha uzaklaştı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Burada güvendesin. nemli olan bu. BaŐın derde girerse beni ara." Başındaki kapuŐonu gözlerinin üzerine daha da indirdi.

"Ya başım belada değilse?" Ya senden daha fazlasını istiyorsam?

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Senden nasıl uzak duracağımı bilmiyorum."

Karanlığın içinde kayboluşunu izlerken tek kelime etmedim. Seni düşünmeden duramıyorum. Senden nasıl uzak duracağımı bilmiyorum. Onun zayıf noktasıydım. Tıpkı Liza'nın dediği gibiydi.

Bölüm 42

Perşembe

Göğsüm patlayacak gibiydi. Yaralarımı gördü ve öptü. Acımı gördü ve onu kendi üzerine alarak benden aldı. Beni herkesten daha iyi anlıyordu. Ve eğer ona verdiğim sözü tutup kalırsam, bu onu öldürecekti. Eğer gidersem, bu da onu öldürecekti, diye iddia etti. Her iki durumda da onu mahvetmiştim. Bu düşünceyi kafamdan attım. Gidersem incinecekti ama fiziksel olarak ölmeyecekti. Don'u şehirden benimle birlikte çıkarmaya ihtiyacım vardı. Karanlığı da yanımda götürmem gerekiyordu.

Otobüs terminalinde volta atmaya başladım. Miles'a veda etmek doğru seçim gibi görünüyordu. Bensiz daha iyi olacağını hissediyordum. Veda edebildiğim için kendimi güçlü hissediyordum. Kararımdan memnundum. Özveriliydim. Kins'e veda etmek kolay bir seçimdi. Onu tehlikeye atıyordum. Ve onu önemsiyordum. O benim en iyi arkadaşımdı. Ona kötü bir şey olmasını istemiyordum. Ya da belki de bana zarar vermeye çalışıyordu. Kendimi deli gibi hissediyordum.

Alnımı elimle kapattım. Ama o kanunsuz? Bu karardan hiç memnun değildim. Her iki durumda da tehlikede değil miydi? Ya Don beni takip etmezse? Beni takip edecek. Hayatımı istiyor. Gitmek zorundaydım.

Kalbim paramparça olmuştu. Kendime ne kadar doğru seçim yaptığımı söylesem de, bu beni öldürüyordu. Her şey. Miles, Kins, intikamcı. Onları özleyecektim. Yıldızların zar zor görüldüğü bir şehirde bir şekilde kök salmışım. Son beş yılda olduğumdan daha özgür hissetmişim burada. Kendimi banka oturmaya zorladım, ama sonra dizim kontrolsüzce zonklamaya başladı.

Kalırsam, gerçekten de olabilecek en kötü şey neydi ki? Zihnimi temizlemek için gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Kan. Hemen gözlerimi açtım. Buraya getirdiğim şey buydu. Şehri karanlıktan arındırmam gerekiyordu. Kanunsuzun sandığı kadar güçlü olmam gerekiyordu. Çelikten yapılmış gibi. Kendi kendime başımı salladım. Onun için öyle olabilirdim. Evet, ikimiz de arzuya yenik düşmüştük, ama onun gerçekten istediği bu değildi. İsteddiği şey, onu düşünmeyi bırakmamdı. Bunu bana bile söylemişti.

Kendimi tamamen birine teslim etmenin korkularımı hafifleteceğini düşünmüştüm, ama nedense onları daha da güçlendirdi. Kendimi onun yerine koymak kolaydı. Converse ayakkabılarıma baktım. Ya o da beni terk etmek üzere olduğum gibi terk ederse? Terk edilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Elini göğsümün ortasına koyup acımı emdiği anı düşündüm. Elimi onun elinin olduğu yere koydum.

Ve kalbim durdu. Yay burcu kolyem neredeydi? Boğazım daralıyormuş gibi hissettim. Kapüşonlu kazağımın ve şortumun ceplerini kontrol ettim. Central Park'ta mı takmıştım? Yoksa hastanede mi? Tanrım, Miles hastane önlüğü giydiğimde görmüş müydü? En son ne zaman boynumda hissettiğimi hatırlayamıyordum. Dün gece koşudan önce kayıp düşmüş müydü? Eli'ye giderken takıyor muydum? Ya da en son restoranda olduğumda?

Otobüs terminale yanaştı. İçimdeki bir parça eksikken bu şehri terk edemezdim. Kahretsin! Gitmeliydim. Ayağa kalktım ve diğer insanların otobüsün basamaklarından yukarı çıkışını izledim. Ancak ayaklarım yere sağlamca bastı. Gitmeliydim.

Ama içgüdülerim kalmamı söylüyordu. Bu düşüncüyü kafamdan attım. Sadece kolyeyi bulmak için kalacaktım. Başka bir otobüs bileti alacak kadar

param yokmuş gibi değildi. Onu bulunca bir tane alırdım zaten. Kendi kendime başımı salladım, sanki bu plan çok mantıklıymış gibi.

Geçmişimi unutmam gerekiyordu. Ama otobüsün uzaklaşmasını izlememe neden olan şey tam olarak geçmişimdi. Göğsümün ortasına dokundum. Kolyeye ihtiyacım vardı. Bunu açıklayamıyordum. Sadece Miles, ailem veya gençliğim değildi. Benim için her şey demekti. Gökyüzündeki yıldızlar kadar önemliydi. Her şeyde benimle olmuştu. Onu bulmalıyım. Ve sonra gidecektim.

Don burada. Onu düşünmek bile otobüsün peşinden koşmak istememe neden oluyordu. Ama kararımı çoktan vermiştim. Sadece adımlarımı geri takip etmem gerekecekti. Onu en son nerede görmüştüm? Restorandaki banyoda koşu kıyafetlerimi giyerken boynumda olduğunu biliyordum. Koşu sırasında mı kaybetmişim? Artık her yerde olabilir.

Ama onu bulurdum. Bulabileceğime dair en ufak bir şüphem yoktu. Yeterince dikkatli bakarsam, takımyıldızları her zaman görebilirdim. Ayrıca, pahalı bir elmas da değildi. Benim için çok şey ifade ediyordu, ama gerçekte sadece bir marketteki otomatın eski bir anahtarlığıydı. Umarım kimse atmamıştır. Restoranda kayıp eşya bürosu vardı. Önce oraya bakabilirdim.

Köşe lokantasına koşmam sadece birkaç dakikamı aldı. Kapıda kapalı işareti vardı ama içeride Joan'ın oturup kitapları incelediğini görebiliyordum. Kapıyı çaldım.

Hemen başını kaldırdı. Beni görünce şaşırmış gibiydi. Ve şaşırmalıydı da. Saat neredeyse gece yarısıydı.

"Canım, bu kadar geç saatte burada ne işin var?" diye sordu kapıyı açarken.

"Merhaba Joan, rahatsız ettiğim için özür dilerim. Kolyemi kaybettim ve hatırladığım son yerlerden biri de burasıydı..."

"Gelin içeri, gelin içeri. Neden bu kadar geç saatte ayaktasınız?" Sırt çantama baktı.

Şehirden kaçtığımı anlayabildi mi? "Sadece kütüphanede ders çalışıyordum."

Nazikçe başını salladı. "Pekala canım. Ama biraz solgun görünüyorsun. Sana bir şeyler içecek getireyim. Otur."

"Hayır, gerek yok. Gerçekten eve dönmem gerekiyor. Çok yorgunum."

"En azından bir dakika oturun. Kayıp eşya bürosunu almaya gidiyorum." Mutfağa doğru kayboldu.

Oturup sinirle parmaklarımı masaya vurmaya başladım. Lütfen o kutunun içinde olsun.

Elinde bir bardak su ve kayıp eşya kutusuyla geri geldi. "İç. Susuz kalmış gibi görünüyorsun."

Birçok yönden bana büyükannemi hatırlatıyordu. Biraz kaba saba biriydi ama çok iyi kalpliydi. Sudan bir yudum aldım. Neden ona yalan söylüyordum? Tanıdığım en iyi insanlardan biriydi. Onu yarı yolda bırakmak istemiyordum. "Aslında Joan, sana istifa dilekçemi vermem gerekiyor. Daha fazla zamanım olmadığı için üzgünüm ama çok özlem duyuyorum..." Sesim kısıldı.

"Gidiyor musun?"

"Üzgünüm, iki haftaya ihtiyacınız olduğunu biliyorum ama burada daha fazla kalamam."

"Emin misin? Yapabileceğim bir şey var mı canım? Şehre taşınmanın büyük bir değişiklik olduğunu biliyorum. Belki de yeterince zaman vermedin?"

"Hayır, eminim. Gerçekten çok üzgünüm."

"Gerçekten çok kötü. Burada olmanızı çok sevdim. Dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır aldığımız en iyi yardım sizdiniz." Kutuyu bana

doğru itti. "Son zamanlarda hiç kolye bulduğumu hatırlamıyorum, ama belki bir başkası buraya koymuştur."

Kutunun içindekileri karıştırdım. Kolyem burada yoktu. Lanet olsun. Belki de koşarken kaybetmişimdir? Birkaç şeyi daha karıştırırken dudağımın içini ısırdım. Kutunun dibinde, terliklerle birlikte aldığım karta neredeyse tıpatıp benzeyen boş beyaz bir kart vardı. Üst kapağı kaldırdım.

"Bu oyunda çok kötüsün, Sadie." Adım yine tırnak içindeydi.

Sanki ciğerlerimdeki tüm hava boşalmış gibi hissettim. Gözlerimi Joan'a kaldırdım.

"Özür dilerim canım." Omuzumun üzerinden bana baktı.

Ne baktığını görmek için başımı çevirmeden önce, bir silahın namlusunun kafamın arkasına dayandığını hissettim. Arkamdaki kişinin silahı kurma sesini duyduğumda yutkundum.

"Joan?" Sesimin ne kadar çaresiz çıktığından nefret ediyordum. Hayatım için ona yalvaracak değildim. Eğer beni öldürmek istiyorsa, yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tek bildiğim, arkamda Don'un olmadığıydı. Eğer o olsaydı, hâlâ nefes alıyor olmazdım.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sence ben normalde referansı olmayan birini işletmeme alır mıydım? Sence dolandırıcı birine ikinci bir şans verir miydim? Gerçek dünyada ikinci şans diye bir şey yok. Büyük dedem bu işletmeyi sıfırdan kurdu. Onun mirasını asla tehlikeye atmam."

Eli'nin kötü adam olduğunu düşünüyordum. Onun bana zarar vermek istediğini kanıtlamak için o kadar çok enerji harcadım ki, Joan'ı işaret eden belirtileri görmemiştim. O her zaman gözümün önündeydi ve ben tamamen kördüm. Ona güvendim. "Neden?"

"Don bir arkadaşım. Sana göz kulak olacağıma söz verdim."

"Bana neler yaptığını bir bilerseniz..."

Güldü. "Acınızın sizi özel kıldığını mı sanıyorsunuz? O sadece sizi insan yapıyor."

Yutkundum. Bana yaptıkları insanlık dışıydı. "Ama o benim ölmemi istiyor. Neden beni öldürmedin ki?"

Silahın namlusu kafama daha da sıkıca bastırıyormuş gibiydi.

"Planlar değişti canım. Buraya iş yeri kuruyor. Ama arkadaşın bütün planlarını alt üst ediyor gibi görünüyor."

Başımı sallamaya başladım ama silah boynuma dayanınca hemen durdum. "Neyden bahsettiğini anlamıyorum."

"Don'un senden daha çok ölmesini istediği tek kişi o sinir bozucu kanunsuz."

Hayır. "Onu tanımıyorum."

"Bakalım elimizdeki gücü görünce fikrinizi değiştirecek misiniz?"

"Bana istediğinizi yapabilirsiniz. Ama ben bu kanunsuz adamı tanımıyorum."

"Bunun doğru olmamasının üç sebebi var. Eli." Bir parmağını kaldırdı. "Miles." İkinci parmağını kaldırdı. "Ve Kins." Üçüncü parmağını kaldırdı.

Köklerim. Sonunda arkadaşlar edinmiştim ve o bunları mahvedecekti. Lütfen, hayır. Elimden gelen en iyi poker suratını takınmaya çalıştım. "Yalan söylüyorsun."

Dudaklarına tekrar bir gülümseme yerleşti. "Bunun neresi eğlenceli?"

Nefesimi tuttum. Bir saniyeliğine. Buraya karanlığı getirmiştım.

İki saniyeliğine.

Ve çok geç kalmıştım.

Üç saniye boyunca.

Yoluma çıkan her şeyi yok eden ateş bendim.

Dört saniye boyunca.

Ben hiç de çelikten yapılmamıştım.

Beş saniye boyunca.

Arkasındaki kişiye başıyla selam verdi.

Şimdinin geçmişten daha değerli olduğunu anlamam beş saniyemi aldı. Burada olan insanların benim için sandığımdan çok daha önemli olduğunu anlamam beş saniyemi aldı. Her şeyi mahvettiğimi anlamam beş saniyemi aldı. Tam beş saniye geç kalmıştım.

Silahın dipçığı kafamın arkasına çarptığında kafam masaya sertçe vurdu.

* * *

MADE OF STEEL'i okuduğunuz için teşekkür ederim! Summer ve V.'yi sevdiğinizi umuyorum. Hikayeleri FORGED IN FLAMES'te devam ediyor!

Beni buldu.

Kalbim ikiye bölünmüş gibi hissederken intikam duygusuna kapılmak zor.

Bir yanım hala Miles'a aşık. Sanırım her zaman da öyle olacağım.

Hayatımın nasıl olabileceğini düşündüğüm her şeyi temsil ediyor. Her umudu, hayali ve dileği. Ama ben onun hatırladığı kız değilim. Ve New York şehrinin kanunsuz kahramanına aşık olmaya başlamadığımı söylesem yalan olurdu. Maskenin ardında yaşamanın nasıl bir şey olduğunu bilen tek

kişi o. İçinde benimkini yansıtan bir karanlık var. Kırık ruhumu kucaklıyor. Ama tüm sırlar, maskeler ve yalanlardan bıktım. Beni kurtaracak bir erkeğe ihtiyacım yok. Kendi hikayemin süper kahramanı benim. şu anda odaklanmam gereken tek şey, hayal edebileceğimden çok daha kötü bir canavar olan Don Roberts; mafyayı bu şehre salmadan ve yeni bir hayata başlama şansımı mahvetmeden önce.

FORGED IN FLAMES'e tek tıkla sahip olun!

Ya da daha da sabırsızlanıyorsanız, özel bir n izleme için okumaya devam edin!

Alevlerde Şekillenen - Bölüm 1

16 Yaşında
Geçmişe dönüş

Bu olamaz. Küçük tuvalette bir o yana bir bu yana yürürken derin bir nefes almaya çalıştım. Aynada kendime baktığımda adımlarım durdu. Karşımda duran kişiyi zar zor tanıdım. Çenemdeki yeni morluk fondötenimin altından açıkça görünüyordu. Yanaklarım çökmüştü. Parmak uçlarımla gözyaşlarımı sildim ve aynadan yüzümü çevirdim.

Ne kadar ertelesen de bakmanın kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Değişimi hissedebiliyordum. Yutkundum ve gözlerimi sıkıca kapattım. Yıllardır hayatımın daha kötüye gidemeyeceğini düşünmüştüm. Ama bu daha kötüydü. Fayanslı zemine yığılıp kalmak istedim. Bununla tek başıma yüzleşmektense hayatımın şu anda sona ermesini tercih ederdim. Bunu tek başıma halletmekten çok korkuyordum. Sanki nefes nefese kalıyordum. Tek yapmam gereken gözlerimi açıp aşağı bakmaktı. O zaman anlayacaktım. Sonra ne yapacağımı planlayabilirdim. Ama sonuçları görmeme gerçekten gerek yoktu. Hissedebiliyordum.

Lütfen, lütfen, lütfen bunu hayal ediyor olayım. Gözlerimi açtım ve tavana baktım. Bir yanıma dua etmek istiyordu. Ama biliyordum ki kimse yakarışlarımı duymayacaktı. Çığlık atsam bile kimse beni duyamazdı. Derin bir nefes aldım ve banyo lavabosuna döndüm. Daha kötü bir şey olamazdı, değil mi? Aksine, belki Don bana daha iyi davranırdı. Belki bu iyi bir şey olurdu. Öğrenince bana zarar vermezdi. Değil mi?

Birisi tuvaletin kapısını çaldı. "İçeride işiniz neredeyse bitti mi?"

Cevap vermedim. Bunun yerine, yavaşça aşağı baktım. Bana bakan küçük artı işareti kalbime saplanan bir bıçak gibiydi. Hayır. Hayır, hayır, hayır. Gözyaşlarımı tekrar silmeye çalıştım. Kendimi bile ondan koruyamıyordum. Bir bebeği nasıl koruyacaktım ki?

Duyabildiğim tek şey kendi kalp atışımdı. Midem bulanıyordu. Ama birkaç gündür ilk defa kusma ihtiyacından değildi bu. Elimle karnıma dokundum. Bu bebek benim yarımım olacaktı. Bu bir nimet gibi hissettirmeliydi. Ama aklımdan geçen tek şey bunun bir lanet gibi hissettirmesiydi. Çünkü o da onun yarısıydı. Sanki içimde bir şeytan büyüyordu.

"İçeride kimse var mı acaba?" diye sordu kapının diğer tarafındaki kadın, kapı kolunu oynatırken.

Hayatım bir anda durmuş gibiydi. Ama kimse beni umursamıyordu. En son ne zaman birinin bana iyi olup olmadığını sorduğunu bile hatırlamıyordum. Kimse umursamıyordu. Kimsem yoktu. Hamilelik testini alıp çöpe attım ve banyo kapısını iterek çıktım.

"Sonunda," diye homurdandı yabancı kadın yanımdan geçerken.

Yüzümden süzülen gözyaşlarını görmedi. Gözlerimdeki acıyı görmedi. Görünmezdim. Halk kütüphanesinde yürürken başımı öne eğdim. Okuldan sonraki boş günlerimde genellikle buraya gelirdim. Kendimi en güvende hissettiğim yer burasıydı; insanların arasında, Don'dan uzakta. Şimdi ise bir şekilde burayı kirletmişim gibi geliyordu. Sanki buraya bir karanlık getirmiştım. Hep böyle hissederdim. Adım attığım her yerde karanlığın toprağa sızdığını hissediyordum. Cam kapıları iterek içeri girdim ve hızla merdivenlerden aşağı indim.

Kar yağmaya başlamıştı. Rüzgar, karı yolumda dans ettiriyordu. Karı sevdiğim zamanları hatırladım. Şimdi ise sadece soğuktan korunacak hiçbir şeyim olmadığını hatırlatıyordu. Kollarımı kendime doladım. Kışlık

ceketim, rüzgarın şiddetine karşı yıpranmış gibiydi. Kütüphanenin önünde bir otobüs duruyordu. Eve giden otobüs değildi. Şehirde amaçsızca dolaşıp birkaç saat durak yaptıktan sonra tekrar kütüphaneye dönecekti. Çok düşünmeden otobüsün merdivenlerinden yukarı çıktım. Hareket halindeki bir otobüsün penceresinden dışarı bakmak her zaman sakinleştirici olmuştur. Sanki kaçış olasılığı parmaklarımın ucundaydı. Bir daha asla denemeyeceğimden emindim.

Koridorda ilerlerken kendime, her şeyi yolculuk sırasında düşünebileceğimi, ne yapmam gerektiğini anlayabileceğimi söyledim. Otobüsün arkasına otururken başımı salladım. Düşünmek için zamana ihtiyacım yoktu. Bu otobüse neden bindiğimi, hangi duraklarda durduğunu tam olarak biliyordum. Evet, bu bebek yarı benim, yarı da canavardı. Kapılar kapandı ve otobüs tekrar sokağa çıktı.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Doktor bir sandalye çekip muayene masasının yanına oturdu. "Bu yolu izlemek istediğinizden emin misiniz?" Bana sanki benden nefret ediyormuş gibi baktı. Sanki bu durumun suçlusu benmişim gibi. Sanki benim hatammış gibi. "Dışarıda bebek evlat edinmeyi çok isteyen birçok çift var."

İçimde bir şeytan var. "Eminim." Ama emin değildim. Bir saatten fazla bekleme odasında oturmuş, bu soru kafamda dönüp duruyordu. Yarımım o. Bütün ailem ölmüştü. Bu bebek benim bir parçamdı. Bunu nasıl yapabilirdim? Ondan nasıl kurtulabilirdim?

Başını salladı. "Ameliyat yerine ilaç tedavisi almak için yeterince erken bir aşamadasınız, bu da riskleri en aza indiriyor. Ama pahalı." Artık bana bakmıyordu, sadece elindeki not defterine bakıyordu. Ama yüzündeki

tiksinti ifadesini hala görebiliyordum. Benden nefret ediyordu. Ve haklıydı da. Ben de kendimden nefret ediyordum.

Bunu yapamam. Bu benim yarımım. Endişelerimi dile getirmek yerine, "Ne kadar pahalı?" dedim.

"Komplikasyonlar olmazsa yaklaşık 600 dolar tutar."

600 doları nereden bulacaktım ki? Gerçekten istiyor muydum ki?

"Ve sen daha 16 yaşındasın, değil mi?"

Başımı salladım. Zihnimde hesaplamalar yapmaya çalışıyordum. Zar zor yiyecek alacak kadar para kazanmıştım. Dudaklarımı o kadar sert ısıırıyordum ki ağzımda kan tadı gelmeye başlamıştı.

"Dolayısıyla gebeliği sonlandırmak için ebeveyn iznine ihtiyacınız olacak."

Zihnimdeki hesaplamalar durdu. Hamileliği sonlandır. Bu sözler kulaklarıma çok sert geldi. Elimle karnıma dokundum. "Annemle babam öldü." Burada ne yapıyordum? Bu bebeği, anne babamın beni terk ettiği gibi terk etmeyi nasıl düşünebilirdim ki? Onları seviyordum. Her gün onları özlüyordum. Ama beni bu durumla tek başıma baş başa bıraktıkları için onlardan nefret ediyordum. Beni terk ettiler. Tıpkı büyükannemin beni terk ettiği gibi. Tıpkı Miles'ın beni terk ettiği gibi. Miles. Neden Miles'ı düşünüyordum ki? Yıllardır ondan haber alamamıştım.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bunu duyduğuma üzıldüm, Summer. Ama bu durumda velinin onayına ihtiyacın olacak. 18 yaşından küçük herkesin yazılı onayı gerekiyor."

Başımı salladım. "Vasiimden onay alamıyorum." Ne karar verirsem vereyim, o bilemez. Bebeği doğurursam, Colorado'dan defolup gitmem gerekiyordu. Ve eğer ondan kurtulmaya karar verirsem, beni öldürürdü, ya da en azından denerdi. En son boynuma elini doladığında polise gitmişim. Onlara morlukları göstermişim. Kimse beni dinlemedi. Beni canavarın

kendisine geri gönderdiler. Beni açıkça hor gören bir doktor beni dinlemedi. Beni çoktan gözden çıkarmıştı. Gözlerindeki ifadeyi nefret ediyordum. Hiçbir şey bilmediği halde beni yargılamasından nefret ediyordum.

"Biliyorum ki bu gibi durumlar ilk başta zor gelebilir," dedi doktor. "Ama eminim ki vasiğiniz bunu kabullenmeyi öğrenecektir. Sadece zamana ihtiyacınız var."

Zaman. Miles'ı neden düşündüğümü biliyordum. Çünkü onunla bir hayat kurmayı hayal etmişim. Çocuklarımızı ve banliyöde beyaz çitli bir evi hayal etmişim. Zaman beni o hayattan mahrum etmişti. Tanrım, ne kadar safmışım. Ama yine de, bana verdiği kolyenin durduğu göğsümün ortasına elimi koyduğumu fark ettim. En küçük takımyıldızları seviyordum. İçimdeki minik bebeği bırakamazdım. Don gibi bir canavar olmayacaktım. Onun beni bir canavara dönüştürmesine izin vermeyecektim.

Hemen ayağa kalktım. "Özür dilerim, bu bir hataydı."

Doktor rahatlamış görünüyordu. "Bu, evlat edinmeyi düşüneceğiniz anlamına mı geliyor? Henüz 6 haftalık hamilesiniz. Karar vermek için zamanınız var."

Zaman. Kalp atışlarım hızlandı. Hayatımda başka hiçbir şeyimi kimsenin çalmasına izin vermeyecektim. Ama zamanım tükeniyordu.

"Yaz mı?" diye seslendi arkamdan.

Arkama bakmadan klinikten çıktım.

Alevlerde Şekillenen - Bölüm 2

Daha önce bir kez ayrılmayı denemiştim. Ama Don beni bulmuştu. Haftalarca süren planlamanın ardından, daha eyaletten ayrılmadan beni bulmuştu. O gece neredeyse beni öldürüyordu. Ondan sonra bir daha asla denemedim.

Yıpranmış Harry Potter ve Felsefe Taşı kitabımı kıyafetlerimin üzerine fırlattım ve sırt çantamı fermuarla kapattım. Babamın bana verdiği son şeylerden biriydi. Ve bir gün onu bebeğime verecektim.

Bu sefer hiçbir plan yoktu. Sadece Don'dan olabildiğince uzaklaşmam gerekiyordu. Hayatımda ilk kez güçlü olmam gerekiyordu. Bir sonraki otobüs 20 dakika sonra kalkacaktı. Sonra özgür olacaktım.

Özgür olacaktık. "İyileşeceğiz," diye fısıldadım ve elimi karnıma koydum. "Her şey yoluna girecek." Birdenbire, artık bir canavar gibi hissetmiyordum. O. Küçük bir çocuk muydu? Belki babamın gülüşüne sahip olacaktı. Belki annemden aldığım burna sahip olacaktı. İyi olacaktı. Çok iyi olacaktı. Bundan emin olacaktım. Ama önce onu bu hayattan kurtarmalıydım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım sırt çantamı omzuma asarken. "Senden şüphe ettiğim için özür dilerim." Nasıl olduğunu bilmiyordum ama bu bebek birdenbire hayatımdaki en kötü şeylerden biri olmaktan çıkıp en iyi şeylerden biri olmuştu. Gizli bir nimetti. Ve ona asla bir şey olmasına izin vermeyecektim.

David. Babamın adını düşünmek bana huzur veriyordu. Eğer erkek olursa adını David koyardım. Kız olursa da annemin adını, Jennifer koyardım. Bu bebek benim bir parçam olacaktı, ama aynı zamanda onların

da bir parçası olacaktı. Yeniden bir ailem olacaktı. Belki ben de yeniden bütün hissedebilecektim.

Merdivenlerden ikişer ikişer indim. Don her an eve gelebilirdi. Şimdi ya da asla. Yıllardır ilk defa umudum vardı. Bu bebek tam da ihtiyacım olan şeydi. Birdenbire yeniden bir amacım olmuştu. Arka kapıyı açtım ve donakaldım.

Don elinde sigarayla orada duruyordu. Nefesi yüzünün önünde bir duman bulutu gibi üfleniyordu. Gülümsedi. "Nereye gidiyorsun sanıyorsun?" Sigarasından uzun bir nefes daha çekti. Duman yüzünden yüzünü zar zor görebiliyordum. Sigarayı korkuluğa söndürdü ve bana doğru fırlattı.

Bu hareket beni irkiltti. Daha önce de sigara izmaritinin tenimde söndürüldüğünü hissetmiştim. Yaptığı her şey beni dehşete düşürüyordu.

Tepkim onun gülümsemesini daha da genişletti. "Tekrar soruyorum, tatlım. Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Kütüphane. Yarın sınavım var ve çalışmam gerek." Kar yağışı artmaya başlamıştı ve duyabildiğim tek şey sessizlikti. Geçen araba ya da havlayan köpek yoktu. Sanki etrafımızı sessiz bir battaniye örtmüştü. Sessizlikten daha korkunç bir şey yoktu. Bu, çılgınlıklarımı duyacak kimsenin olmadığı anlamına geliyordu.

"İçeri geri dön." Elini koluma koydu.

Dokunuşunun altında irkildim. Teni her zaman ateş gibiydi. Her şeyi alev alev yanıyordu, her an hayatıma son verebilecek gibiydi. Tahmin edilemezdi. Ölümcüldü. Kontrol edilemezdi. Ve bunu bu gece gözlerinde görebiliyordum. Alevler her yerde dans ediyordu.

"BEN..."

"Şimdi, bir daha sormama gerek kalmasın."

"Ders çalışmam gerekiyor. Birkaç saat içinde döneceğim."

Tekrar gülümsedi. "Neden? Burs alıp gitmek için mi? Olmaz Summer. Bunu zaten konuştuk. Tam burada kalacaksın. Zaten seni kim koruyacak ki, ha? Tek sahip olduğun benim. Şimdi içeri gir." Sesi bir oktav alçalmıştı. Tehditkar. Emredici. Korkutucu.

Beni mi koruyacak? Onun yüzünden korunmaya ihtiyacım vardı. Tanrım, ondan nefret ediyordum. Onunla ilgili her şeyden nefret ediyordum. İstedğim üniversiteye gidebilirdim. Yeterince para biriktirip bebeğime iyi bir hayat sağlayabilirdim. Ve o kendini beğenmiş suratını bir daha asla görmeyecektim. Alevleri beni de sarıyordu. Sanki hiçbir kontrolüm yoktu. Ama ben ateşle oynamakta hiç iyi olmamıştım.

Karlı gece, ikimiz de birbirimize bakarken tamamen sessizdi. Gözleri vücudumda dolaştı ve karnımda durdu. Yutkundum. Onun bildiğini anlamam sadece bir anımı aldı. Nasıl bilebiliyor ki?

Ondan sıyrılmaya çalıştım ama elini göğsümün ortasına koyup sırtımı evin tuğla duvarına yasladı. "Öğrenmeyeceğimi mi sandın? Bunu benden daha iyi biliyorsun, tatlım."

Nefesinden alkol kokusu geliyordu. Bana zarar vermekten daha çok sevdiği bir şey olup olmadığından emin değildim. Ama sarhoşken, tüm kontrolünü kaybediyor gibiydi. Okuduğum tüm kötü adamlardan daha beterdi. Yüz kat daha beterdi. İçki içtiğinde insan bile olmuyordu. Ve bunu bu gece gözlerinde görebiliyordum. Şeytanın ta kendisi bana bakıyordu. Beni öldürmek istiyordu.

"Lütfen, Don." Sesim çok acınasıydı. Beni asla duyamayacak birine yalvarıyordum.

"Lütfen ne?"

"Bana zarar verme." Bize zarar verme.

"Bebeğimi ortadan kaldırmadan önce bunu bir düşünmeliydin belki."

Ne? "Ben yapmadım."

Gülümsedi. "Yalan söylemenin bir anlamı yok. Daha iyisini biliyorsun. Bu sadece işleri senin için daha da kötüleştirecek." Elini yüzümün yanına koydu.

"Bana dokunma!" diye bağırdım sessizliğin içine. Ateş. Alevlerinin bana bulaşmasına izin vermemem gerektiğini biliyordum. Hiçbir şey söylememeliydim.

Elini ağzımın üzerine koydu. Sözlerim karşısında şaşırmış görünüyordu, ama bu sadece elinin gücünü artırdı. "Yoksa ne olacak? Karşı koyacak mısın?" Yüzüne tekrar gülümseme gelmişti. "Karşı koymayı sevdiğimi biliyorsun."

Onunla ilgili her şey çarpıktı.

"Burada kalacaksın. Çocuklarımı istemiyorsan, tamam. O zaman işini kolaylaştıralım, olur mu?" Cebinden bir bıçak çıkardı.

Benden uzak dur!

Tam anlamıyla şeytaniydi. Yüzündeki ifadeyi tarif edecek başka kelime yoktu.

"Zaten senin gibi birinin çocuk sahibi olmasını asla istemezdim."

Ağzımı kapatan eli tırnaklarımla tırmaladım.

"Sen hiçbir değere sahip değilsin."

Elini daha yukarıya kaydırarak burnuma hava girmesini de engelledi.

"Sen zayıfsın."

Nefes alamıyordum. Bacağına tekme attım ama bu sadece vücudunu bana daha sıkı bastırmasına neden oldu. Çok sertti. Bana acı vermekten zevk alıyordu. Boğuluyordum. Bacaklarımı beline doladım ve dizlerinin arkasına tekme atmaya çalıştım.

Hiç kıpırdamadan gülümsedi. "Acınası birisin."

Elimi uzattım ve boğazını kavramaya çalıştım. Ama işe yaramazdım. Güçsüzdüm. Acınasıydım. Dokunuşuma bile tepki vermedi.

"Çekici olman senin için bir şans, çünkü sahip olduğun tek şey bu, tatlım."

Bıçağın karnıma saplandığını hissettim. Acı gözlerimi kör ediyordu. Umudum. Amacım. Hayatımın benden kayıp gittiğini hissedebiliyordum. Boğuluyordum. Ama kendim için endişelenmiyordum. Bebeğimi öldürüyordu. Nefes alamıyordum. Akciğerlerimdeki acı, karnımdaki acıdan daha kötüydü. Çığlık atmaya çalıştım ama sesler boğuk çıktı.

"Artık kazalar konusunda endişelenmemize gerek yok."

Kalan tüm gücümle elini ısırđım. Ve kanın tadını aldım. Kan kokusunu aldım. Ama bunun onun mu yoksa benim kanım mı olduğunu bilmiyordum.

"Kahrolası sürtük!" Beni duvardan itti.

Derin bir nefes alırken tırabzana tutundum. Ondan uzaklaşmalıyđım. Bu tek şansımdı. Merdivenlerden aşağı koşmaya başladım, ama elleri saçlarımı kavradı, yüzümü geriye doğru çekti ve gözlerim onun gözleriyle buluştu. Gözlerindeki alevler daha da parladı.

"Sana beş saniyelik bir öncelik vereceğim." Beni sertçe merdivenlerden aşağı itti.

"Yardım edin!" diye bağırdım sessiz geceye, dizlerimin üzerine çökerken, ellerim kara değdi. "Birisi bana yardım etsin!" diye ağladım. Nefesimden çıkan buhar önümde kıvrıldı. Kimse yardıma gelmiyordu. Kimse çığlıklarımı duyamıyordu. Kalkın! Bedenim beni dinlemiyordu. Sağ elimi karnıma götürdüm. Kanın sıcaklığını hissettim. Hayatımın benden çekildiğini hissettim. Kalkın! Elimle tekrar yere bastım.

"Sorun yok," diye fısıldadım sessiz geceye. "Sana ben bakacağım. Her zaman sana bakacağım."

Ayağa kalkarken bacaklarım titriyordu. Elimle karnımı tekrar kapattım. Ceketimin önü tamamen kana bulanmıştı. İyiyiz. Ama başım dönüyordu. Koşmaya çalıştım ama bunun yerine sendeledim.

"Beş," dedi Don arkamdan bir yerden.

"Benden uzak dur," diye kekeledim. Başım çok dönüyordu.

"Ya da ne?" Kolumu tuttu ve beni kendine doğru çevirdi.

Elim kanlı karnıma geri kaydı. Gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum. Hayatımın her zerresi benden çekilmişti. İyi değiliz. Seni koruyamadım. Bebeğin gittiğini biliyordum, tıpkı ilk başta orada olduğunu bildiğim gibi. Hissedebiliyordum. Hayır. Sorun buydu. Artık hissedemiyordum.

"Ya da ne?!" diye tısladı Don.

Don beni yere ittiğinde, yeni yağan karda kanlı el izimi gördüm. Söylediği her şeydim. Değersiz. Zayıf. Acınası. Karın kanlı el izimin üzerine yavaşça düşüşünü izledim. Sessiz gecede duyabildiğim tek şey fermuarının sesiydi. Kalçalarımın tutarken duyduğum tanıdık hıçkırığımı. Ve homurdanmaları.

Yoksa ne olacak? Gözyaşlarım yanaklarımda donmuş gibiydi. Seni gebertirim. Tıpkı senin bana yaptığın gibi, her şeyini senden alacağım. Ve sonra hayatına son vereceğim.

Kanlı el izim görünmez olana kadar karın yağışını izledim. Karda üşüyeceğimi sanıyordum. Ama hissettiğim tek şey, her şey kararmadan önce alevlerin beni tamamen yutmasıydı.

Alevlerde Şekillenen - Bölüm 3

18 Yaşında

Bugün - Cuma

Doğrulurken derin bir nefes aldım. Kan. Karnıma dokundum ve pürüzlü yara izini hissettim. Sadece bir rüyaydı. Gözlerimden yaşlar süzülürken nefesimi tutmaya çalıştım. Sanki nefes alamıyordum. Çünkü bu sadece bir rüya değildi. Sanki dün olmuş gibi hatırlıyordum.

Başım dönüyordu, sanki hala kan kaybediyordum. Her şey bulanıktı. Gözlerimi sıkıca kapattım. İyiyim. Rahatlama hissi beni sararken nefesimi düzenlemeye çalıştım. Anı acı vericiydi, ama artık bana zarar veremezdi. En azından fiziksel olarak. Ama Tanrım, hatırlamak çok acı veriyordu. Elimle karnıma geri döndüm. Sadece bir yara izi. Kan yok. Güvendeydim. Sadece ben. Yalnız. Her zaman yalnız.

Ateş. Sanki içimde hâlâ alevler vardı. Çılgılık atmak istedim. Benden alınan her şeyi geri istedim. Kendime tekrar iyi olduğumu söylemeye çalıştım. Ama gerçek şu ki, iyi değildim. Bir daha asla iyi olamayacağımdan emin değildim. Hayatımı çaldı.

Gözlerimi açtım ama her şey hala bulanıktı. Başım şiddetli bir ağrı içindeydi. Ağrının yayıldığı başımın arkasına dokundum. Kafatasımın dibinde büyük bir şişlik vardı. Yurt odam yavaş yavaş netleşmeye başladı.

Buraya nasıl geldim? Sanki uzun zamandır uyuyormuşum gibi hissettim. Bütün detaylar birden aklıma geldi. Don. O çarpık oyun. Joan. Kanlı mesajı görmek için ön kolumun iç kısmına baktım ama yoktu. Kolum tamamen silinmişti.

Şaşkınlık içindeydim. Parmaklarımı şakaklarıma götürdüm. Bunların hepsini de mi rüyamda görmüştüm? Neler oluyordu? Battaniyeleri üzerimden attım ve yataktan kalktım. Buraya geri dönmemiştim. Lanet olsun, odama nasıl geri dönmüştüm? Arkamı döndüm.

Bütün bunları rüyamda görmüş olamazdım. Tekrar başımın arkasına dokundum. Başımın arkasına silahla vurulmaktan dolayı kesinlikle bir morluk vardı. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu. Ama aynı zamanda düşmüştüm. Hastanede yatmışım. Bu şişlik bundan kaynaklanmış olabilir miydi? Bu gerçekten olmuş muydu? Nefes nefese kalmış gibi hissediyordum.

"Hey, Sadie. Daha iyi misin? Sana öğle yemeği getirdim." Kins odaya girdi ve yemekhaneden aldığı paket yemeği masama bıraktı.

O oydu. Bu işin içinde mutlaka o da vardı. Yurdumuzun anahtarı sadece ondaydı. Kalçam yatağa değene kadar ondan uzaklaştım.

"İyi misin?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

"Gitmek zorundayım."

"Ama siz daha yeni döndünüz."

"Nasıl?"

"Nasıl derken neyi kastediyorsun?" Bana doğru bir adım attı.

"Burada uyuyakalmadım." Odaya göz gezdirdim. "Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Buraya nasıl geldim?" Sesim adeta tiz bir çığlık gibiydi.

"Sadie. Biliyorum canın acıyor. Ama Eli'yi boş ver. Her şey yoluna girecek." Kollarını bana doladı.

Dokunuşuyla irkildim. Onu itip uzaklaştırmak istedim. Çığlık atmak istedim. Ama bunun yerine, bana sarılmasına izin verdim. Ya her şeyi hayal etmişsem? Ya gerçekten aklımı kaybediyorsam?

"Gitmemeye karar verdiğin için gerçekten çok mutluyum," dedi beni kucaklamasından ayırırken. "Bunu birlikte atlatacağız, söz veriyorum."

Sözlerinin benim için hiçbir anlamı yoktu. Tanıdığım hiç kimse sözünü tutabilecek kapasitede değildi. "Ben hiç gitmedim mi?"

Kins tekrar kaşlarını çattı. "Hayır. Buradan öfkeyle ayrıldıktan birkaç saat sonra geri döndün. Hatırlamıyor musun?"

Tekrar elimi alnıma koydum. Joan'la konuştuğundan sonra hiçbir şey hatırlamıyordum. Her şey bulanık gibiydi. Her şeyi hayal ettiğime dair kötü bir hisse kapıldım. Terliklerin olduğu bir kutu yoktu. Kolumda bir mesaj yoktu. Hiçbir şey bunun gerçekten yaşandığına işaret etmiyordu. Kaçırılmışım ve hiçbir kanıt yoktu. Üstelik mantıklı da değildi. Don neden beni kaçırıp öldürmedi ki?

"Gerçekten, bir şeyler yemelisin. Hiç iyi görünmüyorsun."

Tabii ki iyi görünmüyorum! Aklımı kaybediyorum! Bana yardım edecek tanık koruma programından birini bulmalıyım. Herhangi biri. "Sonra döneceğim." Kahramanlık kapüşonlusunu giydim ve cep telefonumu cebime koydum.

"Nereye gidiyorsun? Seninle takılmak istediğini söylediğin için son dersimi kaçırdım. Miles'la olanlar hakkında biraz daha konuşabileceğimizi düşündüm."

Sana bunların hepsini ne zaman anlattım? İçimden bir ses ona güvenilemeyeceğini söylüyordu. Dün gece eve gelseydim, onunla konuştuğumu hatırlardım, değil mi? Bunları uyduruyordu. Kesinlikle uyduruyordu.

"Özür dilerim," dedim Converse ayakkabılarımın bağcıklarını bağlarken. "Planlarım olduğunu unuttum."

"Sadie..."

Kapı arkamdan kapanırken sözleri sustu. Koridordan ve merdivenlerden koşarak yurt binasının ön kapılarından içeri daldım. Temiz hava kafamı toplamama yardımcı oldu. Deli değildim. Kaçırılmışım. Yeni kimliğim tehlikeye girmişti. Yakalanmışım. Telefonumu çıkardım ve Bay Crawford'u tekrar aradım. Kadının alaycı tonuyla söylediği "bu numara artık kullanılmıyor" sözleri kulaklarımda yankılandı. Kahretsin. Telefonumdaki Google'a "tanık koruma programı New York Şehri" yazdım.

New Yorker ve New York Times'tan tanık koruma programında yaşamamanın nasıl bir şey olduğuna dair bir sürü makale vardı. Nasıl bir şey olduğunu bilmeme gerek yoktu. Zaten yaşıyordum. ABD Polis Teşkilatı'na ait bir linke tıkladım ve iletişim bilgilerini inceledim. Eşit istihdam fırsatı sorumlusu bana nasıl yardımcı olacaktı? Sonunda yerel iletişim bilgilerinin linkini buldum ve New York Şehri bölümüne baktım. Bay Crawford'ın adının listede olmamasına şaşırmasamalıydım. Ama şaşırdım. O da mı bu işe karışmıştı? Sanmıyordum. Her zaman bana yardım etmeye çalışmıştı. Neler oluyordu böyle?

Telefonumu fırlatmak istedim. Bunun yerine, rehberime geri döndüm, Bay Crawford'ın adına tıkladım ve telefonu kulağıma götürdüm. Lütfen açın telefonu. Lütfen iyi olsun. Lütfen.

O tiz ses tekrar kulağıma çarptı. "Bu numara artık kullanılmıyor. Bu numara artık kullanılmıyor."

Kahretsin! Kendi etrafımda döndüm. Ne yapacaktım? Tanrım. Elimle boynumun yan tarafını tuttum. Sanki biri beni tekrar boğuyormuş gibi hissettim. Nefes alamıyormuş gibi hissettim. Tek istediğim telefonumda intikamcının numarasını bulmaktı. Endişelerimi ve korkularımı almasını istiyordum. Beni korumasını istiyordum. Kırdığım her şeyi onarmasını istiyordum.

Ama onu tanıımıyordum. Yurduma baktım. Burada kimseyi tanıımıyordum. Güvenemeyeceğim bir sürü yabancıyla birlikte garip bir şehirdeydim. Başka seçeneğim yoktu. Polise gitmek zorundaydım. Bana yardım edebilecek tek kişiler onlardı. Etmek zorundaydılar.

Olabildiğince hızlı koşmaya başladım. Departmanlarından birinin nerede olduğunu biliyordum. Liza ile tanıştığım ilk gün oradan geçmiştim. Belki de şehrin daha az tehlikeli bir bölgesinde bir tane bulmalıyordum, ama kararımı analiz edecek vaktim yoktu. Cevaplara ihtiyacım vardı. Yardıma ihtiyacım vardı.

Karakola vardığımda nefes nefese kalmıştım. Kapılardan içeri girdim. Bir yanım, televizyon dizilerindeki gibi birilerinin bana yardım etmek için koşacağını bekliyordu. Ama bunun böyle olmayacağını biliyordum. Beni diğer taraftaki polislerden ayıran, muhtemelen kurşun geçirmez cama baktım. Kimse bana bakmadı bile. Görünmez olmaktan bıkmıştım. Duyulmamaktan bıkmıştım. Onların görevi hizmet etmek ve korumaktı. Benim de korunmaya ihtiyacım vardı.

Derin bir nefes alarak cam bölmeye doğru hızla ilerledim ve yumruğumu ona vurdum.

Karşı taraftaki memur bilgisayarından başını kaldırdı. "Hemen geliyorum hanımefendi." Sonra tekrar ekranına baktı.

Camı tekrar yumrukladım. "Acil durum!"

İçini çekti ve yavaşça masasından kalktı. Ve yanımdan uzaklaştı. Kahrolasınca yanımdan uzaklaştı.

Tekrar yumruğumu cama vurdum. "Birileri peşimde. Yardıma ihtiyacım var!"

Camın solunda bir kapı açıldı. Uzaklaşan polis memuru kollarını kavuşturmuş bir şekilde orada duruyordu. "Öyleyse bu taraftan."

Büyük ihtimalle her şeye yanlış yaklaşmıştım. Talepkar ve öfkeli olmak sonuç getirmenin yolu değildi. Sadece benden nefret edeceklerdi. Memurun ardından kapıdan geçerken sakinleşmeye çalıştım.

"Burada bekleyin." Sandalye sırasını işaret etti. Sıranın sonundaki sandalyede elleri kelepçelenmiş bir adam vardı. Ben suçlu değildim. Suçludan olabildiğince uzakta bir sandalyeye oturdum.

Polisler ellerinde dosyalarla etrafta koşturuyorlardı, kimse bana bakmıyordu. Bir polis memurunun masa telefonunu sertçe kapatması beni başımı çevirmeye zorladı. Çok sinirli görünüyordu. Umarım ona denk gelmezdim. Sakin ve anlayışlı birine ihtiyacım vardı. Ayağa kalkıp bana doğru yaklaşınca midem bulandı.

"Ben Dedektif Lewis." Elini bana uzattı.

Ona dokunmak istemedim. Alevler hissedeceğimi biliyordum. Normal davranmak yerine, ellerimi sandalyenin üzerinde bacaklarımın altına sakladım. "Ben Sadie Davis."

Ellerini ceplerine sokarken kaşlarını hafifçe çattı. "Acil durumunuz nedir?"

"Ben... ben kaçırıldım." Kulağa çılgınca geldiğini biliyordum. Eğer gerçekten kaçırılmış olsaydım, burada oturuyor olmazdım. Bana inanmayacaktı.

Kaşlarını çattı. "Saldırıya mı uğradınız?"

"Evet. Kafamın arkasına silahla vuruldum. Sonra da yurt odamda uyandım."

Anlattığım hikaye inanılmazmış gibi başını salladı. "Beni takip et."

Sandalyeden kalkıp onu masasına kadar takip ettim. Masanın diğer tarafındaki sandalyeyi işaret etti. Oturdum.

"Sadie Davis," dedi bilgisayarının faresine dokunurken. "Kimliğiniz var mı?"

"Evet, ama aslında burada olmamın sebeplerinden biri de bu. Gerçek adım Summer Brooks. Tanık koruma programındayım. Ama kimliğim açığa çıktı. Ve irtibat kurduğum kişi telefonuna cevap vermiyor. Hattı kapatılmış."

Dedektif Lewis bana öylece baktı.

"Bu programa evlatlık babam yüzünden katıldım. Onunla aramdaki temas yasağı kararı var. Ama o Colorado'yu terk etti ve New York'ta. Eyaleti terk etmemesi gerektiği halde beni buraya kadar takip etti. Yargılanmayı bekliyor."

"Pekala, Summer Brooks." Bilgisayarına bir şeyler yazdı. "Doğum tarihiniz nedir?"

"15 Ağustos 2000'de doğdum."

Bilgisayarına yazdı ve sonuçların görünmesini bekliyormuş gibi sandalyesine yaslandı. Kollarını göğsünün önünde kavuşturdu ve bana öylece baktı.

Bazı boşlukları doldurmam gerektiğini hissettim. "Evlat edinen babam dün gece beni kaçırdı, Corner Diner'ın sahibi Joan'ın yardımıyla... Soyadını bile bilmiyorum. Ama arkadaşlarımı kaçırdığını söyledi."

Boğazını temizledi ve tekrar bilgisayar ekranına baktı.

"Merhaba, Summer Brooks. 15 Ağustos 2000'de Wyoming, Sheridan'da David ve Jennifer Brooks'un çocuğu olarak doğdum. Bu siz misiniz?"

"Evet."

Fareye tıkladı ve kaşlarını hafifçe çattı. "12 Ekim 2009'da öldü."

"Ne?"

"Summer Brooks, 12 Ekim gecesı büyükannesi Bethany Wagner ile birlikte karbonmonoksit zehirlenmesi sonucu hayatını kaybetti. Her ikisi de sağlık ekiplerinin olay yerine varmasıyla ölmüş halde bulundu."

"Büyükanmem 12 Ekim 2009'da kalp krizi sonucu öldü. Karbonmonoksit zehirlenmesinden değil."

Bilgisayar ekranını bana çevirdi. "Kan testleri yapıldı. Her iki testte de zehir tespit edildi."

"Bu mümkün değil. Ben hâlâ hayattayım. Tam burada oturuyorum."

"Bak, anlıyorum, tamam mı? Perşembe alkol krizi mi? Ben de bir zamanlar üniversitedeydim. Sarhoş oldun, belki bu sabah biraz sersemlemiş uyandın. Eve gidip biraz dinlenmelisin."

Elimi alnıma koydum. Neler olduğunu açıklayamıyordum. Ona nasıl inandırabilirdim ki? "En son Telluride, Colorado'daki Hanover Lisesi'nde Summer Brooks adıyla kayıtlıydım. Araştırabilirsin."

İçini çekti ve bilgisayarına başka bir şey yazdı. "Son dört yılda bu isimde bir öğrenci yoktu."

"Bu mümkün değil."

"Sadie Davis. Gerçek adınızın bu olduğunu söylemişsiniz, değil mi?"

"Hayır, öyle değil..."

"Sadie, bu şehirde gerçekten dikkatimi gerektiren bir sürü ciddi sorun var. Buraya gelip saçmalıklarını anlatmaya cüret ettiğin her neyse, onlarla uğraşacak vaktim yok. İşime geri dönmem gerekiyor."

"Ama ben kaçırıldım."

"Peki, sizden bir şey çaldılar mı? Sizi tehdit ettiler mi? Fidyeye istediler mi?"

"Ben... Ben hatırlamıyorum. Hatırlayamıyorum."

"Pekala, eğer ihtiyacınız olursa geri gelin. Bu arada..." bilgisayarını işaret ederek, "Meşgulüm." dedi.

Ayağa kalkarken bacaklarım titriyordu sanki. Uydurduğumu sandı. Kimse bana inanmayacaktı. "Don Roberts," dedim hızla.

Dedektif Lewis bana baktı.

"O, mafyanın lideri ya da her neyse işte." Kahretsin, Liza ne demişti? Cehennem diye bir şey miydi? Önemli değildi. Mesele bu değildi. "O

benim koruyucu babamdı. Ve beni kaçıran da oydu. Koruyucu aile sistemini ihlal etmekten ve bana karşı cinayete teşebbüsten yargılanıyor. Davayı araştırın."

Bilgisayarına bir şeyler yazarken tekrar iç çekti. "Don Roberts." Gözleri ekranı taradı. "Colorado'nun veya başka herhangi bir eyaletin koruyucu aile programına kayıtlı değil. Sabıka kaydı bile yok."

"Bu mümkün değil."

"Ve aleyhinde açık bir dava yok. Özellikle de cinayete teşebbüs suçundan. Bu tür iddialardan haberdar olurduk. O temiz."

Nefes alamıyordum. Masadan bir adım geri çekildim ve oturduğum sandalyeye vurdum. Sandalye linolyum zeminde gıcırdadı.

Dedektif Lewis biraz daha anlayışlı görünüyordu. "Bir şey hatırlarsan beni ara, tamam mı?" Kartını bana uzattı. "Ve biraz uyuyun. Yarın kendinizi daha iyi hissedeceğinizden eminim."

Aklımı kaybetmişim. Dedektiften uzaklaşırken sanki bir rüya görüyordum. Summer Brooks ölmüştü. Kalbimde bunu zaten biliyordum. Annemle babamın arabası kaza yaptığında bir parçam ölmüştü. Büyükanmem kalp krizi geçirdiğinde de bir parçam ölmüştü. Ama son nefesimi Don bana ilk dokunduğunda vermişim.

Ama bu 2009'da olmadı. Ve karbonmonoksit zehirlenmesi yüzünden de değildi. Şehrin kalabalık sokaklarına çıktım. Her yer insan doluydu. Klostrofobi hissettim. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Gerçeğin ne olduğunu anlamaya ihtiyacım vardı.

Yine kendimi intikamcıyı aramak isterken buldum. Başımı salladım. Don onu öldürmeye çalışıyordu. Don'u doğrudan ona götürme riskini göze alamazdım. Ayrıca, ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. Maskenin arkasına saklanan bir adama nasıl güvenilebilirdim ki? Bana hiçbir cevap veremezdi.

Kaldırımında yürürken arkama baktım. Birinin beni izlediğini hissedebiliyordum. Akıl sağlığımın yavaş yavaş kaybolduğunu hissedebiliyordum.

Alevlerde Şekillenen - Bölüm 4

Cuma

Kapıya bakarken elimi yumruk yaptım. Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Gerçekten aklımı kaybediyormuş gibi hissediyordum. Gerçeğin ne olduğunu bana söyleyebilecek tek kişi oydu. Bir kez daha omzuma baktım. Burada olmak gerçekten işleri daha da kötüleştirir miydi? Joan zaten onun arkadaşım olduğunu biliyordu. Onu zaten tehlikeye atmıştım.

Kendimi bu fikirden vazgeçirmeye fırsat bulamadan kapıyı çaldım.

Miles, tişörtünü giyerken aynı anda kapıyı da açtı. Karın kaslarının bir kısmını kısa bir anlığına gördüm. Sadece boxer ve tişört giymişti. Hayır, kesinlikle eskiden tanıdığım çocuk değildi. Artık onda çocuksu hiçbir şey kalmamıştı.

"Merhaba Sadie." Beni görünce şaşırmış gibiydi. "Bugün seni arıyordum..."

"İçeri girebilir miyim?" Cevap vermesine fırsat vermeden yanından geçtim. Çarşafı ve yorganı geriye itilmişti. Belli ki uykusunu bölmüştüm. Huzursuzlandığımı biliyordum. Ne kadar garip göründüğümü biliyordum. Buraya neden geldiğimi, küstah olduğumu düşünmeden nasıl açıklayabilirdim? Tanrım. Ona doğru döndüm. Gerçekten bitkin görünüyordu. Burada ne yapıyordum? Onu böyle rahatsız etmeye devam edemezdim. "Özür dilerim, sizi uyandırdım. Sabah geri gelmeliyim." Geri çekilmeye çalıştım ama koluna elini koydu.

"Sorun değil. Kalabilirsin."

Yutkundum. Geçen gece beni içeri davet etmişti. Eğer o teklifi kabul etseydim, kötü bir şey olmazdı. Bütün gece onun kollarında güvende

olurdum. Hafızam da bozulmazdı. Ve odama geri dönmekten korkuyordum. Kins'e güvenmiyordum. Burası gerçekten güvende hissettiğim tek yerdı.

Ona cevap vermeyince, "Kalmanı istiyorum," diye ekledi.

Hızla ona döndüm. Kalmamı mı istiyor? Her şeyi fazla düşünmek istemiyordum. Bunu olduğundan farklı bir şey haline getirmek istemiyordum. Buraya cevaplar almak için gelmişim, onu artık anlam ifade etmeyen bir geçmişe sürüklemek için değil. Ama onun da bana sarılmasına ihtiyacım vardı. Yıllardır ona ihtiyacım vardı ve o hiçbir yerde yoktu. Sadece bu bir gece, kollarının beni sarmasını istiyordum. Her şeyin yolunda olacağını söylemesini istiyordum. Ayakkabılarımı çıkardım ve kapüşonlu kazağımı çıkardım. Kibirli olmamak için ne kadar da çaba sarf etmişim.

Bana bakarken saçlarını alnından geriye itti.

Ne düşünüyordu acaba? Onu anlamakta hiç iyi olmamıştım doğrusu. "Dün gece senden beni kucaklamayı istediğimde, beni içeri davet ettin. Belki... bu gece de bunu yapabiliriz diye düşündüm."

Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme vardı. "Eğer bunu yapmak istiyorsan."

Başımı salladım. Arkasını dönüp kapıyı kilitlediğinde kalbim tekledi. Ve yatağa doğru yürürken neredeyse göğsümden fırlayacak gibi oldu.

Bu anın içinde kolayca kaybolabilirdim. Ama buraya cevaplar için gelmişim. Hâlâ gerçeği bilmeye ihtiyacım vardı. O yatağa geri dönerken nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Ve yanına uzanırken kalbimin hızla atışını anlamlandırmamaya çalıştım. Ya da bana daha da yaklaştığında ve kollarını bana doladığında.

Ev gibi kokuyordu. Gözlerim yaşlarla doldu. Kollarında tam olarak yerleşmişim. Ve bir zamanlar, ait olduğum yer orasıydı. Henüz bütün olduğum zamanlar. Hayatım elimden alınmadan önce. Gözlerimi sıkıca kapattım, gözyaşlarımın dökülmesini engellemeye çalıştım.

Başparmağı kürek kemiğimin altında küçük bir daire çiziyordu; bu bir yandan yaralı omzumu hatırlatırken, diğer yandan da acıyı dindiriyordu. Beni sakinleştirdi. Beni toprakladı. Ve sonra beni terk etti.

Dur. Onun olayla ilgili tarafını bilmiyordum. Bu yüzden buradaydım. Gerçekten neden yazmayı bıraktığını öğrenmem gerekiyordu. "Bana Summer'dan bahsedebilir misin?"

Parmakları tenimde durdu. "Geçmiş hakkında konuşmayı tercih etmem."

"Eğer hâlâ peşinizi bırakmıyorsa, geçmiş değildir." Bunu herkesten daha iyi biliyordum. Eğer kendi acımdan kurtulamıyorsam, belki onun acısından kurtulmasına yardımcı olabilirdim. Belki de onun yoluna devam etmesine yardımcı olabilirdim.

Elini kaydırды ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. Dalgın görünüyordu ve bu durum, daha önce kaç kızın onunla aynı durumda olduğunu merak etmeme neden oldu.

Yanağımın içini ısırdım. Buna ihtiyacım vardı. Ve eminim onun da buna ihtiyacı vardı. "Lütfen."

"Tam olarak neyi öğrenmek istiyorsunuz?"

Sadece büyükannemin vefatını ve ondan sonra neler hatırladığını bilmem gerekiyordu. Bunun yerine, ağzımdan "Bütün hikaye" sözü döküldü.

"Uzun bir hikaye."

Başımı onun güçlü göğsüne yasladım ve onun kokusunu içime çektim. "Bütün gece vaktim var."

Çenesini başımın tepesine yaslayacak şekilde pozisyon değiştirdi. Eli sırtımdan aşağı kaydı ve omurgamın dibinde durdu. Kollarında çok rahattım. Sanki zaman durmuştu. Hala çocuktuk, ağaç evinde uyuyakalıyorduk. Ateş yoktu. Acı yoktu. Göz kapaklarım birden ağırlaştı. Tekrar evimdeydim.

"Sekiz yaşındayken yan komşumuz oldu," diyerek sonunda büyüğü bozdu.

Gözlerimi açık tutmak için kendimi zorladım. Bunu duymam gerekiyordu. İlişkimizin onun için ne anlama geldiğini hep merak etmiştim. Son birkaç yıldır, onun beni hiç umursamadığına kendimi inandırmıştım. Bunu kafamda uydurduğumu, ona olan sevgimin tamamen tek taraflı olduğunu kendime söylemiştim. Nefesimi tuttuğumu fark ettim ve yavaşça nefesimi verdim.

"O kadar hayat dolu bir çocuktuk ki, başka nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Onu ilk gördüğümde bahçede bir tavşanın peşinden koşuyordu. Açıklığa kavuşturmak gerekirse, benden daha küçüktü. Sadece altı yaşındaydı. Yine de, neden onu yakalayabileceğini düşündüğünü anlamıyorum."

Göğsüne yaslanarak gülümsedim.

"Ama asıl mesele bu değildi. Hatırladığım şey, saçlarının güneşte nasıl parladığıydı. Gerçekten çok güzel bir kırmızı tonuydu. Güneşte baktığınızda, yüzlerce farklı renkten oluşmuş gibi görünüyordu. Muhtemelen benimle dalga geçeceksiniz, ama onu ilk gördüğüm an, tamamen büyülenmiştim. Yani, ben daha çocuktum, aşkın ne olduğunu gerçekten bilmiyordum. Ama sanki ilk görüşte aşk gibiydi. Yaz (Summer) onun için mükemmel bir isimdi. Çok sıcakkanlıydı. Çok neşeliydi. Çok iyimserdi." Sesi titredi.

Tek kelime etmedim. Bunu hiç bilmiyordum. İlk başta benden nefret ettiğini sandım. Bu bana çocuk bakıcım Julie'nin ilk görüşte aşkın olmadığını iddia etmesini hatırlattı. Belki onun için öyle değildi. Ama bizim için kesinlikle öyleydi. Çünkü ben de Miles Young'a ilk gözümü diktiğim andan beri aşık olmuştum.

"Ve aptal bir çocuk olduğum için, aptal çocukların yaptığı şeyi yaptım. Onu tanıdığım ilk yıl boyunca ona korkunç derecede kötü davrandım. Ağaç evime girmesine izin vermedim. Ona hakaret ettim. Bir ay boyunca onu yok saydım. Yanıma her yaklaştığında ona ne kadar sinir bozucu olduğunu söyledim. Sonra bir gün, onu mahallemizdeki küçük bir parkta, derenin kenarında ağlarken buldum. Yosunlu kayalarda kayıp düşmüş ve dizini kesmişti. Kesik ıslandığı için her yer kan içindeydi. Onu o halde görmek beni paramparça etti. Bir daha asla başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğimi, onu güvende tutacağımı düşündüğümü hatırlıyorum."

Gözlerimi sıkıca kapattım. Koruyucu aile yanında kaldığım zamanlarda beni ziyarete gelmekle tehdit ettiğini hatırladım. Birinin bana zarar verdiğini düşündüğünde ne kadar üzüldüğünü hatırladım. Neden onu geri çevirdim? Neden beni korumasına izin vermedim?

"O günden beri ayrılmaz olduk. O benim en iyi arkadaşımdı. Her şeyi birlikte yapardık. Ama bundan daha fazlasıydı. Gençtik, ama... bunun gerçekten bir önemi var mı? Geriye dönüp baktığımda kendime bunun bundan daha fazlası olmadığını söylemeye çalışıyorum, ama gerçek gibiydi. Onu seviyordum. Gerçekten seviyordum."

O beni seviyordu. Beni seviyordu ve ben onu kendimden uzaklaştırdım.

* * *

Daha fazlası için, FORGED IN FLAMES'i hemen edinin!

Ivy'den Bir Not

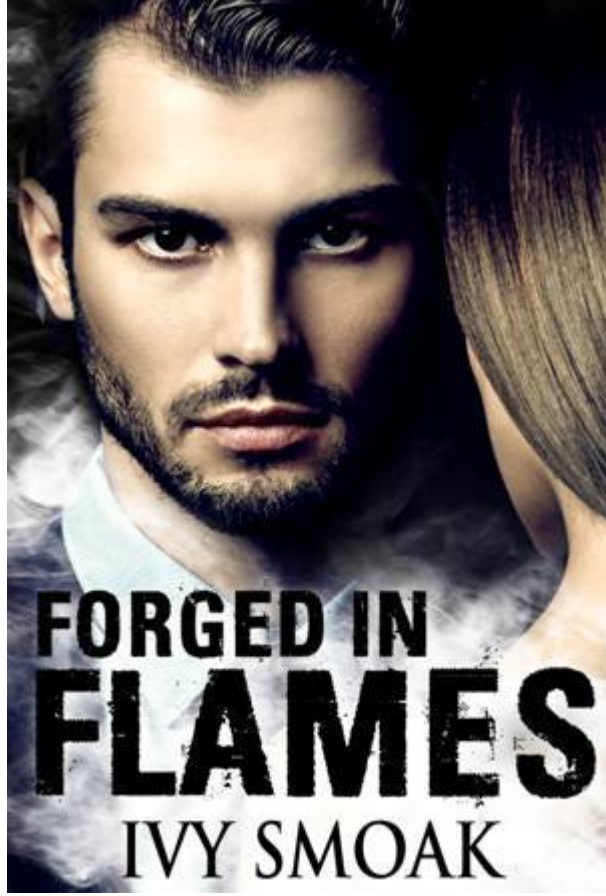
Arrow ve The Flash gibi dizileri her zaman çok sevdiğim için bir süper kahraman hikayesi yazmaya karar verdim. Ve kim seksi bir süper kahramanı sevmez ki? O maskede bir şey var işte...

Ama bu hikaye benim için her zaman sadece seksi süper kahramanlardan ibaret değildi. Summer Brooks'a tüm kalbimi ve ruhumu verdim. Başıma gelen her kötü şeyi yansıttım ve bu romanı yazarken duygusal bir yıkıma uğradım. Bir karakter yazarken hiç bu kadar çok ağlamamıştım sanırım. Ve umarım bu duygu bu kelimelere de yansımıştır. Umarım benimle birlikte ağladınız ve benimle birlikte sevdiniz. Roman hakkındaki düşüncelerinizi bir yorumda belirtirseniz çok sevinirim.

Ivy Smoak

Devamını oku

Çelikten Yapılmış Serisinin 2. kitabı, ALEVLERDE DÖVÜLMÜŞ, şimdi satışta:

Kalbim ikiye bölünmüş gibi hissederken intikam duygusuna kapılmak zor.

Bir yanım hala Miles'a aşık. Sanırım her zaman da öyle olacağım.

Hayatımın nasıl olabileceğini düşündüğüm her şeyi temsil ediyor. Her umudu, hayali ve dileği. Ama ben onun hatırladığı kız değilim. Ve New York şehrinin kanunsuz kahramanına aşık olmaya başlamadığımı söylesem yalan olurdu. Maskenin ardında yaşamının nasıl bir şey olduğunu bilen tek kişi o. İçinde benimkini yansıtan bir karanlık var. Kırık ruhumu kucaklıyor. Ama tüm sırlar, maskeler ve yalanlardan bıktım. Beni kurtaracak bir erkeğe

ihtiyacım yok. Kendi hikayemin süper kahramanı benim. Şu anda odaklanmam gereken tek şey, hayal edebileceğimden çok daha kötü bir canavar olan Don Roberts; mafyayı bu şehre salmadan ve yeni bir hayata başlama şansımı mahvetmeden önce.

Hemen alın!

Ücretsiz Kısa Hikaye

Bu seksi anların bitmesini istemiyor musunuz? Bitmek zorunda değil! Ivy Smoak'ın bültenine abone olarak, seksi kısa öyküsü "Öğretmen"in ÜCRETSİZ bir kopyasını edinin.

Sophia, Wyatt'la tanıştığı günden beri ona aşık. Haftada bir kütüphanede ona özel ders vermek, döneminin en güzel anı olmuştu. Ancak aralarındaki cinsel gerilim onu yavaş yavaş yıpratıyordu. Wyatt seksi, komik, flörtöz ve Sophia'nın bildiği kadarıyla tamamen ulaşılamaz biriydi.

Son özel ders seansının vakti geldiğinde, onu bir daha asla göremeyeceğinden endişeleniyor. Bunun olmasına izin vermemeye kararlı.

Onu hayal etmek ve beyzbol maçlarında uzaktan izlemek yeterli olmayacak.

Gerçek duygularını itiraf edecek özgüvene sahip olacak mı?

ÜCRETSİZ kopyanızı almak için buraya katılın!

ARC Ekibi

Ivy Smoak'ın yeni kitaplarını ilk okuyanlardan olmak ister misiniz? O zaman ARC Ekibine katılmak tam size göre!

Yayın tarihlerinde dürüst yorumlar yazmanız karşılığında tüm kitaplarının ücretsiz ön baskılarını alacaksınız. Ön Baskı Ekibi hakkında daha fazla bilgi edinmek ve katılmak için [BURAYA](#) tıklayın.

Ayrıca Ivy Smoak tarafından

Sırada ne okuyacağınızdan emin değil misiniz? Ivy'nin önerdiği okuma sırasına göz atın!

Avlananlar Serisi (James ve Penny)

Günaha Düşme (Kitap 1)

Bağımlılık (Kitap 2)

Patlama (Kitap 3)

Adanmışlık (Kitap 4)

Karanlığıma Gelen Işık (James & Penny devamı)

Karanlığıma Işık (Kitap 1)

Renklerin Kasırgası (Kitap 2)

3. Kitap 2019'da Geliyor!

Hunted Serisi Yan Dizileri

Noel Huysuzu James

Günah Şehri (Mason & Bee)

Üçüncü Şanslar (Rob ve Daphne)

Kayıp Parçalar (Tyler ve Hailey)

Çelikten Yapılmış Serisi (Romantik Gerilim)

Çelikten Yapılmış (Kitap 1)

Alevlerde Şekillenen (Kitap 2)

Buzdan Oyulmuş (Kitap 3)

Bağımsız Romantik Hikayeler
Bir Oyuncuyu Oynamak
Altın Hedefi
Bir Noel Dileği

Bağımsız Gerilim Filmleri
Yalanlarımın İçindeki Gerçek

Pentavia Serisi (Genç Yetişkin Fantastik)
Ne için mızrak dövüşü yaptığınıza dikkat edin.

Ivy ile iletişime geçmek için Facebook, Twitter ve Goodreads hesaplarına
göz atabilirsiniz.

Telif hakkı

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar tamamen hayal ürünüdür. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölümlerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu e-kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Ivy Smoak'ın açık yazılı izni olmadan bu metnin hiçbir bölümü çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemine kaydedilemez veya eklenemez.

Kapak resmi telif hakkı © 2018 Ivy Smoak'a aittir.

Kapak fotoğrafları:

Fotoğraf: Kiselev Andrey Valerevich/Shutterstock.com

I WALL/Shutterstock.com tarafından çekilen Smoke fotoğrafı.

2018 e-kitap baskısı

Telif hakkı © 2017 Ivy Smoak'a aittir.

Her hakkı saklıdır

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM